

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

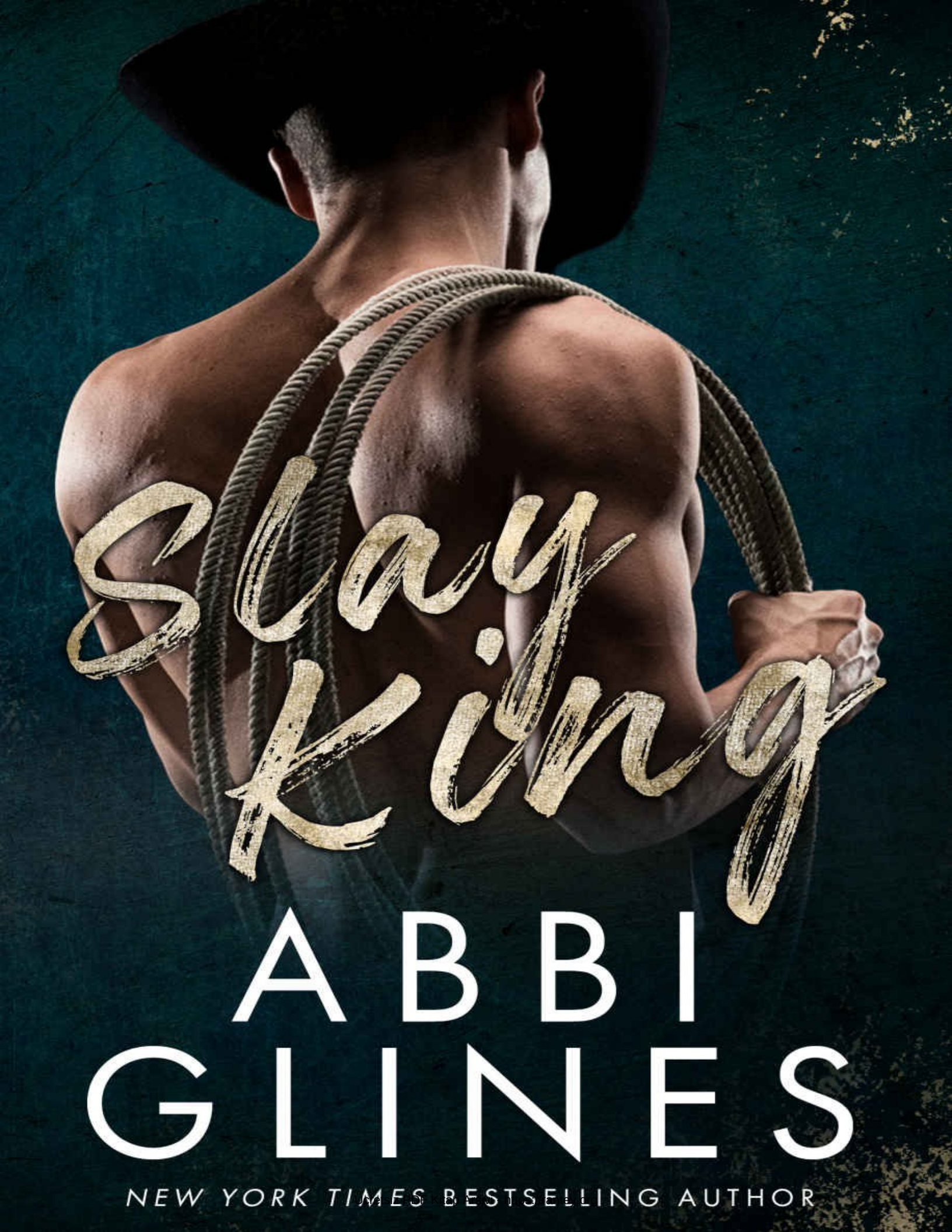
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man in a cowboy hat, seen from the back, with a thick rope (lasso) draped around his neck and shoulders. The background is a dark, textured green.

Slay King

ABBI
GLINES

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

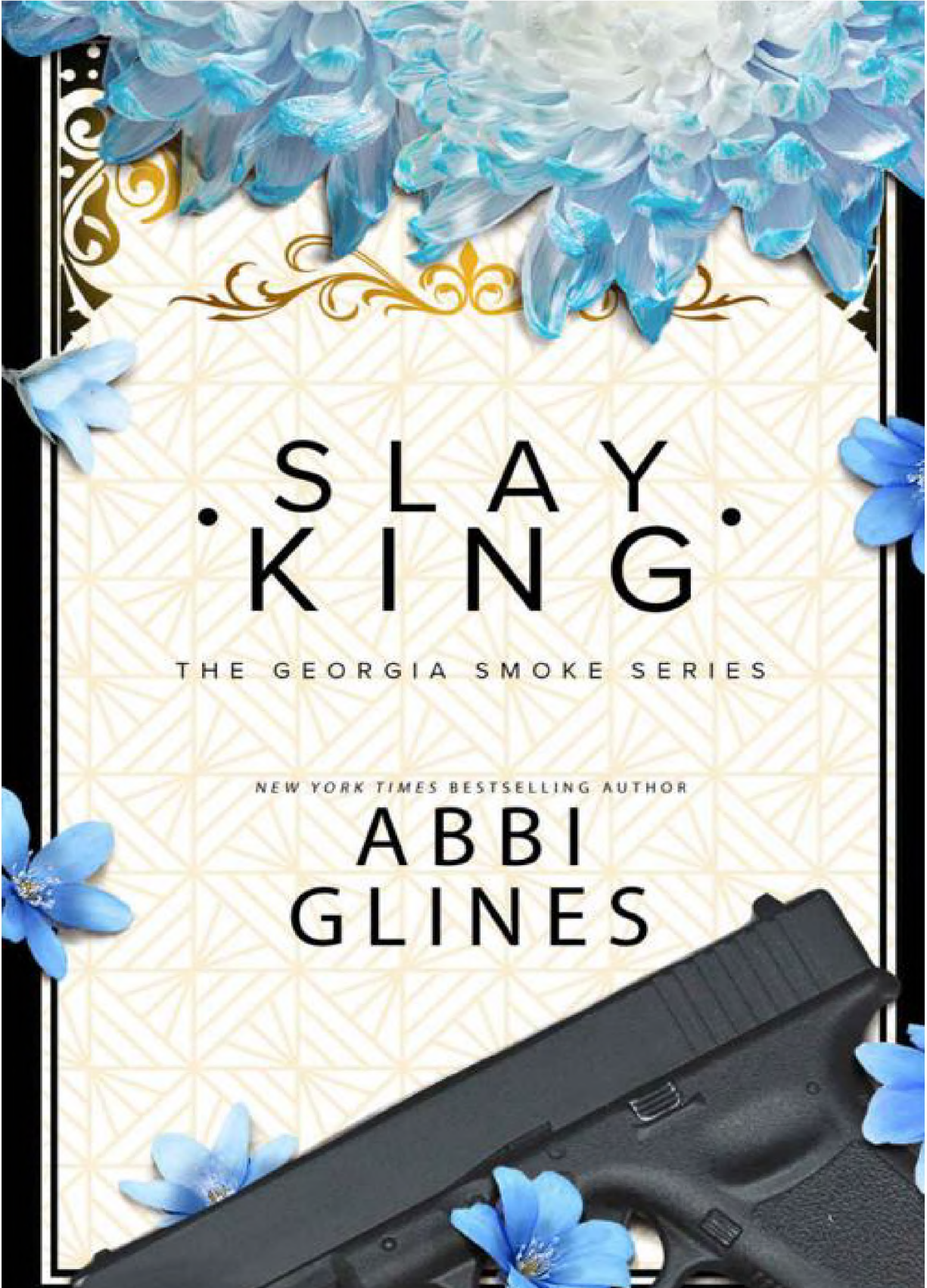
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Slay King

Georgia Smoke Serisi Copyright ©

2024 by Abbi Glines Tüm hakları

saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin: <https://abbiglinesbooks.com>

Kapak Tasarımcısı: Sarah Sentz, Enchanting Romance Designs

Editör: Jovana Shirley, Unforeseen Editing, www.unforeseenediting.com

Biçimlendirme: Melissa Stevens, The Illustrated Author,

www.theillustratedauthor.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitapta kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

gözden geçirin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

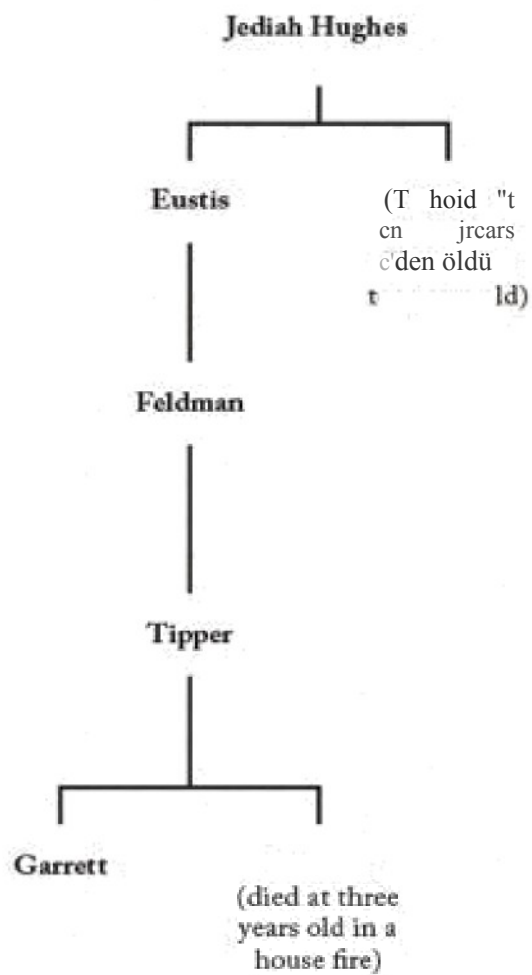
İçindekiler

- Telif Hakkı -
- Aile İncili -
 - Hughes
 - Çobanlar
 - The Shepherds con't
 - The Kingstons
 - The Kingstons con't
 - The Houstons
 - Levineler
 - Presleyler
 - Salazarlar
 - Joneslar
- Teşekkür -
- Bir -
- İki -
- Üç -
- Dört -
- Beş -
- Altı -
- Yedi -
- Sekiz -
- Dokuz -
- On -
- On bir -
- On iki -
- On üç -
- On dört -
- On beş -
- On altı -
- Seventeen -
- On sekiz -
- On dokuz -
- Yirmi -

- Yirmi Bir -
- Yirmi İki -
- Yirmi Üç -
- Yirmi Dört -
- Yirmi Beş -
- Yirmi Altı -
- Yirmi Yedi -
- Yirmi Sekiz -
- Yirmi Dokuz -
- Otuz -
- Thirty-One -
- Otuz İki -
- Otuz Üç -
- Abbi Hakkında -

• THE FAMILY •

*started by Jediah Hughes. It began with horse racing, moonshine,
and illegal arms in the early 1900s*

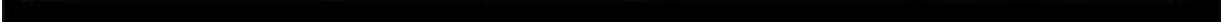
• THE HUGHES •
Hughes Farm

Garrett Hughes (BOSS in books 1-9)
Wife: **Fawn Parker Hughes** → *SCORCH*

Blaise Hughes (Current BOSS/oldest son)
Wife: **Madeline Walsh Hughes** (parents Etta Marks/dead and Liam Walsh/President of Judgment MC)

Trev Hughes
Fiancée: **Gypsi Parker** (also stepsister) →
FIRECRACKER

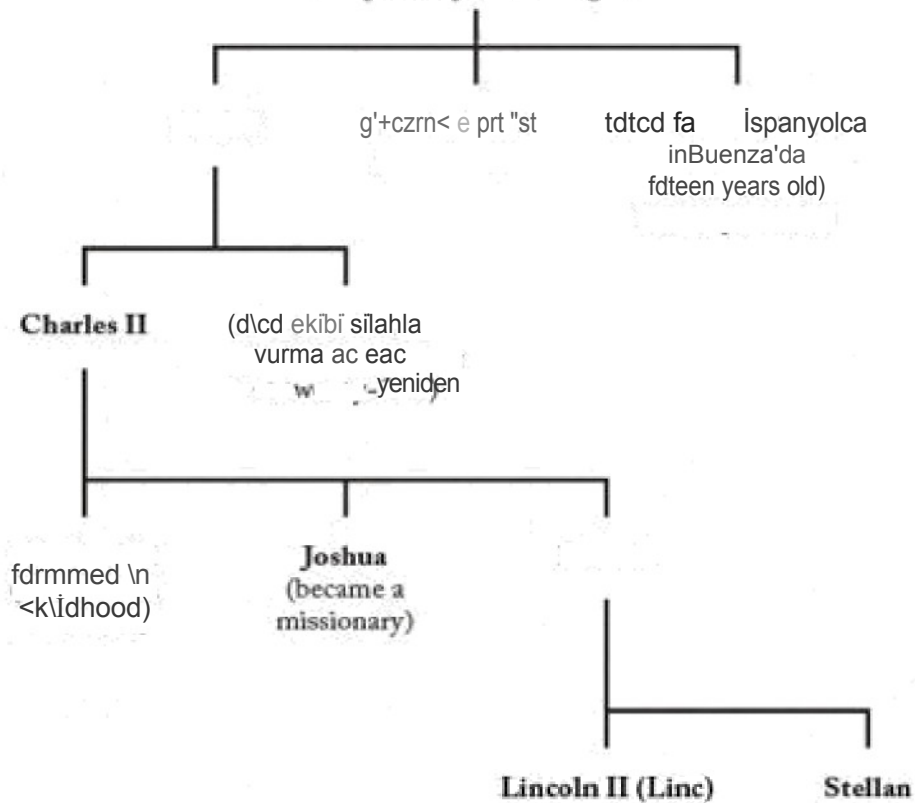
Cree Elias Hughes →
SMOKESHOW and *FIREBALL*

• THE SHEPHERDS •

Oldest family inside the southern mafia other than the Hughes

Best friend of Jed ab Hughes

Mississippi Branch

Lénc Shepb erd
{1rft Florida to mn îtl ivsissiyi f'3-ranch Wíscn Le-rí was çwrnf}'-l no)

Florida Branch

Levi Shepherd
Wife: Aspen Chance Shepherd → *WHISKEY SMOKE*

Georgia Branch
Shepherd Ranch

Stellan Shepherd

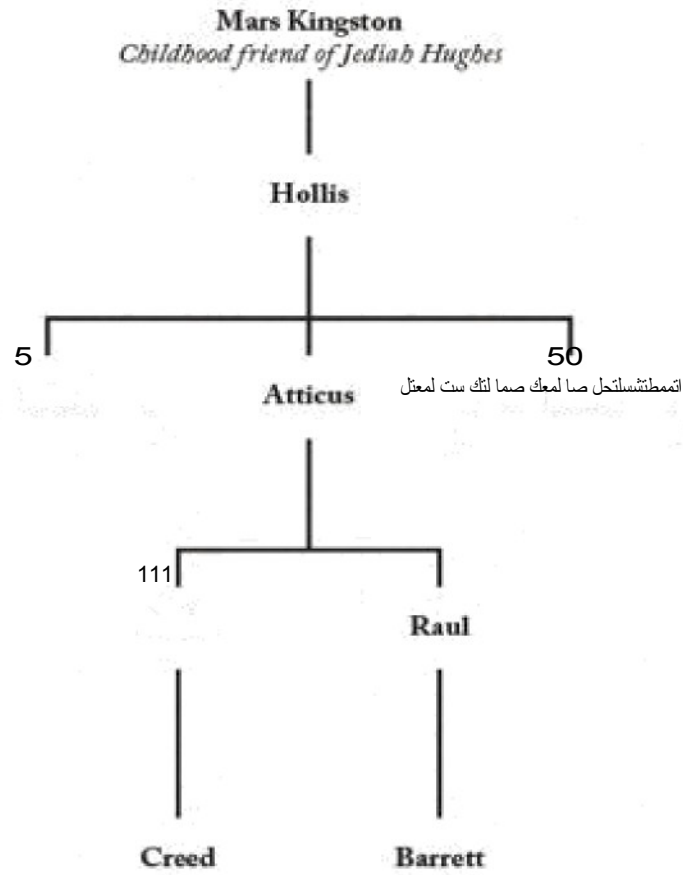
Thatcher
→ *DEMONS* July 2024 and
THATCHER'S DEMONS
August 2024

Sebastian
2 books coming
Fall 2024

* 51015 يا 1111 * 111]

Mars Kingston family in 1921

Florida Branch

Czo "5 Wngscoo {ölü) YVifc'
Abigail X ngzten (ölü)

Huck
Wife: **Trinity Bennett Kingston**
→ **SMOKE BOMB**

Hays (öldü) Trinity ile
nişanlandı

Georgia Branch

V-"t "e: . Zütarte KTngszoa

Storm
→ **SIZZLING May**
2024 and **STORM**
June

Lela
Book coming in
2025

Nailyah
Book coming in
2025

•HOUSTONLAR -

Æ r æri ter f0J8

Kenneth Houston Wife: Melanie Houston
Moses i ile R nch

|

Wife: Haisley Slate Houston →
S i IN'

|

Winter Noel Houston

•TELEVİNLER -

Mississippi Branch

Luther D. Howell

(i'-Iervcet Pro n F'lurida who n Kye was nine teens

Florida Branch

Kye Levine

Wife: Genesis Stoll Levine → BURN

Jagger Henley Levine

ن ۰۱۱۱۱ ۱۱۱۵ ۵۵۱۱ *

Joined the family after g ^{تعلط} ation

Gage Presley

بمضمی نل ص دا معای لذائذ و شر مک

جر ور رجز لطرت تر او رات جو و عیووتا لموماعت ووه ا واما کلاخ مک پترا

• THE SALAZARS •

Joined the family through marriage in 1958

Georgia Branch only

Efrain Salazar

Cs abriel 5 aJææax (draJ1

Ex-Wife: Estela

King Salazar
→ *SLAY March 27, 2024* and
SLAY KING April 14, 2024

Birdie

• THE JONES •

Joined the family through joined real-estate in 1966

Georgia Branch only

Hoyt Jones

Monte
Fiancée: **Bay Mintley**

Rolend W'ife
Lueil "Jona

Wl)dnrJonea
Eşi: **Oakley Wation Jonee**
AST-IM6

Wells Jones
Kitay (y)z roming
yakında

Teller Jones
Kitay (y)z roming in
JO25

Sarah Jones

• TEŞEKKÜRLER -

Britt her zaman ilk bahsettiğim kişidir. O olmasaydı çıldırırdım. Her ay bir kitap yazmaya ve yayınlamaya karar verdiğimde arkamda durdu. Bana inandı ve bu evi eşit şekilde yönetmeme yardım etti. Biz iyi bir takımız. Muhtemelen bu çılgın programı yakın zamanda durdurmayacağımı fark etmedi.

Emerson - çünkü evdeki tek çocuk o ve yazı programımdan en çok etkilenen kişi o. Ama onun için üzülme. O göz ardı edilmeyecek. Denesem bile. Benimle zaman geçirdiğinden emin oluyor. Bu yazıyı düzenlerken şu anda Paris'e giden bir uçakta yanımda uyuyor. Hayatta kalacaktır.

Başka eyaletlerde yaşayan büyük çocuklarım ve torunum. Beni aradıklarında ya da mesaj attıklarında ve on saat kadar cevap alamadıklarında anlayışla karşılıyorlar. Eğer kilitli kalırsam, yazarsam, onlara özgür olduğumu bildirene kadar beni rahatsız etmezler. Bu bir yalan. Yazıyor olmam Ava'nın umurunda bile değil. Bana bir gece önce ne yaptığını ya da o sabah içtiği kahveyi anlatmak istiyorsa mesaj atıyor. Ve mesaj atıyor. Ben cevap verene kadar.

Editörüm, Unforeseen Editing'den Jovana Shirley, her zaman çılgın programımla çalıştığı ve hikayelerimi olabilecekleri en iyi hale getirdiği için. Bu çılgın bir on ay oldu ve o harika davrandı. Ona son derece minnettarım.

Biçimlendiricim, The Illustrated Author'dan Melissa Stevens. Kitaplarımın içini çok güzel yapıyor. Çalışmaları, kitaplarımda şimdiye kadar sahip olduğum en iyi formatlama. Her biriyle ne yaptığını görmek beni her zaman heyecanlandırıyor. Her kitap bir öncekinden daha iyi görünüyor! Bu inanılmaz.

Wordsmith Publicity'den Autumn Gantz, beni aklımı kaybetmekten kurtardığı ve artık yetişemediğim her şeyi devraldığı için. Onun yardımı sayesinde daha çok yazabiliyorum. Ona kurabiye gönderin.

Sarah Sentz, Enchanting Romance Designs bu harika kapak için.

Her seferinde yanımda olan beta okuyucularım Jerilyn Martinez ve Vicci Kaighan. Hepinizi seviyorum!

Abbi'nin Ordusu, bana destek olduğunuz ve beni neşelendirdiğiniz için. Hepinizi seviyorum!

Okuyucularım, kitap yazmama izin verdiğiniz için. Siz olmasaydınız, bu mümkün olmazdı.

Bir kitabın sayfalarında şifa bulan her kırık kalbe.

• BİR -

Bir erkeği arzulamak akıllıca değildi. Asla.

RUMOR

Biri kurallar koyduğunda, sınırlar çizdiğinde, zarar verebilecek durumlardan kendini koruduğunda, bu onun sağlam durduğu bir şey olmalıdır. Başkalarından saygı beklerlerdi. Zayıflık göstermek, bu kuralların ve sınırların yönergeler yerine öneriler gibi görünmesine neden olur.

Kral Salazar kuralları neden koyduğumu hatırlamamı çok zorlaştırdı. Kuralların sebebi oydu ama ne zaman çok ileri gitmeye çalışsa kendimi aleve yaklaştırmaktan alıkoyamazken buluyordum. Bir erkeği arzulamak akıllıca değildi. Asla.

Özellikle de size yalan söyleyen ve sizi manipüle eden bir adam. Yine de şu anda durduğum yer buydu. Sahip olmamam gereken şeyi istiyordum. Asla olmayacak bir şey olmasını diliyordum.

Maeme'nin arazisinin arka tarafında bulunan kulübedeki yatağa oturdum ve etrafımdaki sessizliği dinledim. İki haftadır bu eve dönmüş ve King'in yatağından çıkmıştım. Her gece King akşam yemeğiyle çıkageliyordu. Benimle sanki arkadaşmışız gibi konuşuyor ve sık sık televizyon izliyorduk. Sonra, ben yatmaya gittiğimde, o kanepede uyudu. Geceleri burada yalnız kalmama izin vermiyordu. Henüz güvenli olduğuna inanmıyordu.

Kime ya da neye inanacağımı bilmiyordum.

Bildiğim tek şey dul olduğumdu ve buna üzülüyordum. Kocam sonunda beni öldüresiye dövmeye kararlıydı. King bu hayattan kaçmamı mümkün kılmıştı. Ona karşı hissettiklerimle mücadele etmemin nedenlerinden biri de buydu. Bir yanımda sanki ona borçluymuşum gibi hissediyordu. Diğer bir yanımda ise ona karşı hafif bir saygı duyuyordum. Berbat bir durumdu ama benim gerçeğim buydu. Eğer o ve diğerleri Hill'in, evlenme hatasını yaptığım adamın peşinden gelmemiş olsalardı, ben hâlâ orada dayak yiyor olurdum. Ya da ölmüş.

Ayrıca Güneyli mafya ailesinin koruması altında kendi isteğimle yaşadığımı da biliyordum. Beni buraya getiren, başımı sokacak bir ev, bir sığınak veren tatlı büyükanmem de mafyanın bir parçasıydı, sadece

King gibi, onun torunu.

Son olarak, benden ölen kocam hakkında bilgi isteyen bir çete olduğunun farkındaydım. Ki bende bu yoktu. Hill bana hayatı hakkında hiçbir şey anlatmamıştı. İşi ya da yasadışı faaliyetleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Bu yüzden buradaydım. Burası benim için tek güvenli yerdi. Masal gibi bir kulübede faturasız yaşıyordum. Burada olduğum için kendimi suçlu hissetmeyi bırakmıştım. Artık hoş bir kadının misafirperverliğinden faydalandığımı düşünmüyordum. Beni buraya onlar getirmişti. Onların manipülasyonu ve planlaması sayesinde bu evde yaşıyordum. Bu, duruma yeni bir ışık tuttu.

Kulübenin kapısı açıldı ve paravanın çarparak kapandığını duydum. Hızla ayağa kalktım, orada donmuş bir şekilde durup dinledim. Kapıyı çalmadan içeri giren tek kişi King'di ve bu sabah uyandığımda o gitmişti. Yastığı ve battaniyesi kanepenin ucunda düzgün, katlanmış bir yığın halinde duruyordu.

"Benim," diye seslendi tanıdık sesi.

Rahatlamış bir şekilde iç çekerek oturma odasına açılan kapıya doğru ilerledim, tam da o mutfaktan içeri girerken. Gözlerim ona kilitlendi ve onu gördüğümde midemin yerinden fırlayacak gibi olması beni sonsuza kadar sinirlendirdi. Onun için böyle şeyler hissetmek istemiyordum. Kalbimi korumam gerekiyordu. Ama o bunu inanılmaz derecede zorlaştırıyordu.

Yüzüne yayılan seksi gülümseme de bu duruma yardımcı olmadı. Göğsüm, duygu karmaşası içindeki mideme katıldı.

"Günaydın, tatlım," dedi. "İyi uyudun mu?"

Evet ve hayır. Sonunda uyuduğumda ve onun hakkında hayal kurmayı bıraktığımda, evet, iyi uyumuştum. Sadece bunun gerçekleşmesi iki saatimi almıştı. Kanepemde uyuduğunu ve üzerinde bir çift boxer külottan başka bir şey olmadığını bilmek dikkatimi dağıtmıştı.

Sadece başımı salladım.

"Güzel," diye cevap verdi, aramızdaki boşluğu kapatarak. Uzandı ve buklelerimden birini parmaklarının etrafına doladı. "Kahretsin, sabah kalktığında nasıl göründüğünü seviyorum."

Merhaba, bacaklarımın arasındaki bölge. Şimdi karnım ve göğsümle birlikte tamamen uyanıktı. Önümdeki hain, yalancı adamın yakınımda olduğuna dair yüksek alarmdaydı. Bana dokunuyordu. Bir şeyler istememi sağlıyordu.

"Ne yapıyorsun geri döndün?" Keşke sesim soluğum kesilmeseydi diye düşünerek sordum. Hemen cevap vermedi. Onun yerine saçlarımla oynamaya devam etti.

Uzaklaşmalıydım. Kurallarım vardı ve bu o kurallardan birini çiğniyordu.

"Seni almaya geldim. Seni Maeme'de kahvaltıya götüreceğim," diye cevap verdi sonunda. *Tepki verme. Erimeyin. Sağlam durun.*

"Üç gün önce pazar kahvaltısını orada yaptık," diye cevap verdim.

Gerçeği öğrendikten sonra Pazar kahvaltısı için ilk kez geri dönmem ilginçti. Mafya ile değer verdiğim bu insanları ilişkilendirmenin bir yolunu bulmak düşündüğümünden daha kolaydı.

Ahlaklı olmak ve sadakatinizin sağlam durduğunuzu düşündüğünüz zemini sarsabileceğini fark etmek yutması kolay bir hap değildi. Bu, kendinizi yeniden değerlendirmeniz demektir. Neye dönüştüğünüzü. Sizi siz yapan şeyin ne olduğunu. Özünüzü.

"Bu bir aile etkinliği değil," dedi kıvrımlarım parmaklarının arasından kayarken. "O zaman nedir?"

Parmağını çenemin altına soktu. "Maeme seni kontrol etmek istiyor."

Benim için herkesten daha çok endişelenirdi. Beni rahatsız eden şeylerden biriydi bu. Hayatım boyunca pek çok insan tanıdım. Farklı evlere yerleştirildim. Yabancılar güvenmek zorunda kaldım. Hiçbirine Maeme'ye güvendiğim kadar güvenmemiştim. Onunla birlikte, beni gerçekten önemseydiğini hissettim. Güvende olmamı istiyordu.

Adaletsiz görünüyordu. Neden King'in kötü yanlarını görmezden geleliyordum? Ona da ona güvendiğim gibi güvenemedim. Aslında ikisi de aynıydı. Bu karanlık yeraltı dünyasının bir parçasıydılar. Tıpkı onun gibi o da bana yalan söylemişti.

Onunla yatmamıştım. Ona aşık olmamıştım. Bu muazzam bir fark yarattı. Kontrol edemediğim bir fark. Üzerinde gücüm olmasını dilediğim bir fark.

"Bunun için beni beslemek zorunda değil," diye cevap verdim.

King parmaklarının arasına bir tutam saç daha aldı ve kıkırdadı. "Bunu ona senin söylemene izin vereceğim."

Böyle bir şeyi asla yapmayacağımı biliyordu. Orada dururken karşılık olarak hiçbir şey söylemedim.

"Haydi, tatlım. Gidip kütüphanede saatler geçirmek istediğini biliyorsun."

Bu doğrudu. Maeme'nin kütüphanesi içinde kaybolmak istediğim kitaplarla doluydu. "Yani kalmıyor musun?" Ona sordum. Ne cevap istediğimden emin değildim.

olmak.

"Hayır, gelmeyeceğim. Gitmem gereken bir yer var," diye cevap verdi.

"Ama geri döneceğim"

Bu gece. Taco getireceğim."

Geri dönecekti. Bunu söylediğini duymak bile ruh halimi iyileştirdi.

"Giyinmem gerek," dedim ve ondan uzaklaştım. "Uzun sürmez."

Yatak odasına geri dönmek için arkamı dönmeden önce gördüğüm son şey gözlerindeki eğlenen parıltıydı. Zayıf olduğumu biliyordu. Her gece gelişi beni yıkmaya çalışmasıydı. Beni affettirmeye ve güvenimi yeniden kazanmaya çalışıyordu. Ve ben onu orada istiyordum. Sorunlarımdan biri daha, ama en azından bunu kabul etmeye istekliydim. Kendime yalan söylemiyordum. Birinin bana karşı dürüst olması gerekiyordu. *Ben* de olabilirdim.

Eğer buradaysa, başka bir kadınla birlikte değildi. Ama zaten iki hafta önce bir kadını soyunma odasına götürdüğünü biliyordum. Onları orada duymak gibi talihsiz bir deneyim yaşamıştım. Bunu bir daha yaparsa bununla başa çıkabilir miydim? İsteyebileceğimi ya da isterse kızabileceğimi bile düşünmüyordum. Bir çizgi çizmiştim ve onu uygulayan da bendim. Başka biriyle istediği gibi davranmakta özgürdü. Yine de bu fikir beni kahrediyordu.

Bir çift şort, bir bluz ve sandaletlerimi giydiğimde ruh halim anında yeniden çöktü. King çok seksi bir adamdı. Kendi sapkınlıkları vardı ve kadınların kendisini ona atmasına alışkındı. Geceleri bana bakıcılık yapmak için buraya geliyor olması, bir kadını bağlayıp onu becermeden önce ona o şeyleri yapmayacağı anlamına gelmiyordu.

King diğer odadan seslendi: "Bana bir alışveriş listesi ver, ben de gidip bugün ne istiyorsan alayım."

Aynada kendime baktım. Makyajsız olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Hill'le evliyken morluklarımı sık sık kapatmak zorunda kalırdım ve o da her gün makyaj yapmazsam tembellik ettiğimi düşünürdü. Parmaklarımı elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdim. Pürüzsüz, lekesiz deri bana burada bana verilen her şeyi hatırlattı.

Bana yalan söylediler. Ama aynı zamanda beni kurtarmışlardı. Bana bakan yansıma, Hill'le evlenmeden önce olduğum o güven dolu, iri gözlü kız değildi. Gözlerimde zamanın oraya yerleştirdiği bir karanlık vardı. İhanet benden çok şey çalmıştı. Kim olduğumun büyük bir kısmı elimden alınmıştı.

Bana güvenli bir yer veren insanlar tarafından değil, evlendiğim adam tarafından. Hill'in bana yaptığı tek şey benden almaktı. Canımı yak. Çalmak.

mutluluk için herhangi bir neden.

King bana yalan söylemişti ama beni asla incitmemiştir. İstemesem de onun yanında olmak beni mutlu ediyordu. Onu sevmeme izin vermem bir hataydı ama olan olmuştu. Sadece buradan nereye ya da nasıl gideceğimizi bilmiyordum.

"Dedikodu mu?" dedi odaya girerken. Bakışlarım aynadan kapı çerçevesinin hemen içinde duran ona kaydı. "İyi misin?"

Alışveriş listesi. Bunu söylediğini unutmuşum.

Gülümsedim ve başımı salladım. "İyiym," diye cevap verdim ve çantamı almak için döndüm.

"Vay canına, bir çift şortu gerçekten güzel dolduruyorsun. Kıcımın o kabarıklığını seviyorum."

Gözlerimi kısıtım ve ona ters ters baktım. "Kıcımın şişmanladığını mı söylüyorsun?"

King bana doğru yürüdü ve ben bir adım geri çekildim, tekrar yaklaşıp burnumu gömleğine gömmemek için kendime güvendiğimden emin değildim.

"Diyorum ki, düzgün yemeni seviyorum. Vücudun her zaman çok seksi, tatlım. Ama yeni kıvrımlarınla neredeyse şiirsel."

"Şiirsel mi?" Ben sordum.

Eli kalçamın üzerinde kaydı. "En büyük şiirlere ilham veren türden inişler ve çıkışlar." Sonra Maeme'nin yemekleri sayesinde popoma eklenen inkar edilemez ekstra dolgunluğu sıktı. "Şaplak atarken bu tatlı poponun zıplamasını izleyebilmek için benden kimi istersen öldürürdüm."

Aman Tanrım. Derin, sakın bir nefes aldım. *Odaklan.*

Maeme'ye gitmemiz gerekiyordu. Yapacak işleri vardı. Daha sonra, yalnızken, biraz rahatlarırken kafamda bu küçük fanteziyi yaşayacaktım.

"Gitmeliyiz," diye ağzımdan kaçırdım.

King boğuk bir fısıltıyla, "Onu çok güzel öperdim," dedi ve beni kendine doğru çekti. "Ama önce ısırırdım. Çıglık atmanı sağlardım. Sonra da yalardım."

Gözlerimi kapattım ve derin bir oksijen yuttum. "Dur!" Boğuk bir sesle talep ettim.

King elini bırakıp geri çekilmeden önce kısık bir inilti çıkardı. Kapüşonlu göz kapaklarının ardından bana baktı ve mavi gözlerinde parlayan açlık beni titretti. Ellerini kaldırarak benden uzaklaştı.

"Ben kamyonda bekleyeceğim," dedi kısık bir sesle ve beni orada yalnız bıraktı. Çarpan kalbim ve bacaklarımın arasındaki ağrıyla.

• İKİ -

Şu anda onun tarafından büyülenmiş olmamın zihinsel olarak dengesiz olduğum anlamına mı geldiğinden yoksa bunun kaçınılmaz bir olay mı olduğundan emin değildim.

RUMOR

Kamyonetin içinde King sessizdi ve ben Maeme'nin evine giden kısa yolu söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışarak geçirdim. Dışarıda park etmiş pahalı görünümlü spor arabanın yanına yanaştığında çenesi sıkıştı ve endişelenmem gerekip gerekmediğinden emin olamayarak onu izledim. Bahçeye göz gezdirdim ama olağan dışı bir şey görmedim.

King kamyonetin kapısını sertçe iterek açtı ve dışarı çıktı. Bir şeye kızmıştı ama bunun sebebinin ben olduğumu düşünmüyordum. Kamyonetten indiğimde King önümdeydi. Onu neyin üzdüğünü anlamaya çalışarak ona baktım.

"Sebastian'ın sana dokunmasına izin verme," dedi King, beni yolcu kapısına doğru sıkıştırarak.

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

King başını eğdi ve gözleri benimkileri tuttu. "Sana dokunmasına izin verme. Mesafenizi koruyun."

Arabaya bir göz attım. Sebastian'ın garajında gördüğüm arabalardan birine benzemiyordu ama onun arabası olduğunu düşündüm. "Sebastian benim arkadaşım," dedim sonunda ona dönüp bakarak.

King'in eli dışarı fırladı ve çenemi yakaladı. "Beni test etme, Rumor."

Şu anda onun tarafından büyülenmiş olmamın zihinsel olarak dengesiz olduğum anlamına mı geldiğinden yoksa bunun kaçınılmaz bir olay mı olduğundan emin değildim.

"Peki," diye nefes aldım. "Bana dokunmasına izin vermeyeceğim."

King sanki düşüncelerimi okumaya ve beni serbest bırakmadan önce söylediklerimde ciddi olduğumdan emin olmaya çalışıyormuş gibi beni dikkatle inceledi. "Aferin kızıma."

Ve King tarafından kullanıldığında ayaklarının dibinde eriyişim gelen o iki kelime vardı. Aşına olmadığım kelimelerdi. Övgü hayatımda hiç deneyimlemediğim bir şeydi. Açıkçası, bunu arzuluyordum. King bunu yaptığında, vücudumdaki her sinir ucu sanki bir zevk sarsıntısı geçirmiş gibi hissediyordu.

Doğruldu, sonra elini sahiplenerek sırtıma koydu. Beni yönlendirmesine izin

verdim.

Beni eve götürdü ve hatta içeri girmem için kapıyı açtı. Hâlâ gergin görünmesi tuhaftı. Sebastian'ın etrafında olmam onu daha önce böyle rahatsız etmemişti.

Yemek odasından evin içine sesler yayılıyordu. Maeme'ye ait olmayan bir kadın kahkahası sesi beni şaşırttı. King'in elinin bana dokunduğu yerde irkildiğini hissettim.

Ben daha kimin geldiğini sormadan uzun boylu, salkım söğüt gibi bir sarışın koridora adım attı. Gözleri beni zar zor sıyırdı ama King'e kilitlendiğinde havai fişek gibi parladılar. Yüzünde beliren geniş, kusursuz beyaz gülümseme midemi bulandırdı.

"KRAL!" diye yüksek sesle bağırdı ve ona doğru koştu.

Eli tam zamanında sırtımdan ayrıldı ve kollarını ona sararken onu yakaladı. Kucaklaşan bedenlerine baktım. Ona dokunuyordu ama benim Sebastian'a dokunmamam gerekiyordu. Belki de o başka bir akrabaydı.

"Scotlin," diye cevap verdi ama gülümsemesi zoraki gibiydi.

"Bir yıl oldu. Bu yasadışı olmalı. Birbirimizi görmeden hiç bu kadar uzun süre geçirmemiştik," diye cevap verdi ve başını arkaya eğip ona bakmadan önce gömleğini içine çekti.

Bir akrabası onu öylece koklamazdı. Bu şekilde değil.

Sebastian artık kalabalıklaşan koridora girerken, "Sonunda geldin," diye söylendi. "Gitmemiz gerekiyor."

Kadın King'in yanağını okşadı. "Birlikte çalışmayalı çok uzun zaman oldu. Bu eğlenceli olacak."

Ben tüm bunları anlamaya çalışırken Sebastian bana sempatik bir gülümseme attı.

"Evet," diye cevap verdi King, kadının kendisine her yerinden yapışmış gibi görünen kol ve bacaklarından kurtularak. "Yola çıkmamız gerekiyor."

Diğer kadına sırtını dönüp tüm dikkatini bana vermesini izledim.

"Bu gece görüşürüz," dedi.

Başımı salladım. Beni tanıştırmadığı için kim olduğunu soramazdım. Bu kırmızı bir bayraktı. Büyük, kocaman bir tane. Ama kuralları koymamın ve çizgileri çekmemin bir nedeni vardı. King'e güvenmiyordum. Bir ilişkimiz yoktu. Bu yüzden Sebastian'a dokunmamayı kabul etmemeliydim. Bunu planlamamıştım elbette ama mesele bu değildi.

Uzandı ve yüzümü avuçladı. "Bugün burada kal. Kütüphanenin tadını çıkar." Yine sadece başımı salladım.

"Ben de seninle geliyorum. Sebastian benim arabamı alabilir," dedi kadın ve kollarını bir kez daha King'in bir parçasına doladı. Bu kez onun koluna sarıldı ve sonra onu çekiştirdi.

Benim bir şey söylememi beklerken onu görmezden geldi.

"Tamam," diye cevap verdim, gözlerimi yere indirerek. Ona ya da onu çeken kadına bakmak istemiyordum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diye ısrar etti.

"Aman Tanrım, King. Maeme'si var," dedi kadın bıkkın bir sesle.

King gözlerini ona çevirdi. "Bu işe karışma."

şok olmuştum ama rahatsız olmuş gibi bile görünmüyordu. Bunun yerine, kışkırtıcı bir şekilde sırtıttı, sonra dönüp ön kapıya doğru kasıla kasıla yürümeden önce ona tısladı.

Maeme kararlı bir ifadeyle, "şimdi git," dedi.

King'in bakışları önce büyükannesine, sonra da bana kaydı.

Gülümsemeye bile zorlayamadan ondan uzaklaştım ve Maeme'ye doğru yöneldim. Ona ulaştığımda kolunu boynuma doladı ve beni mutfağa götürdü. Arkama bakmamak zordu ama bunu başardım. Çünkü Maeme'nin beni yakalamasını istemiyordum.

Bir yığın waffle beni sadece King'in ilham verdiği kıskançlık, güvensizlik ve incinmişlik girdabından uzaklaştırmadı.

"Adı Scotlin May. Büyürken King için tam anlamıyla komşu kızıydı. Ailesi bizim bir parçamız değil ama birlikte çalışıyoruz. Babası bir eyalet temsilcisi ve aramızdaki çekim sayesinde sonunda vali olacak. Dedikodu olmadan paylaşabileceklerim bu kadar. Ama o güzel yüzündeki çatık kaşları bırak artık. Scotlin'in King üzerinde hiçbir etkisi yok. Geçmişlerinden dolayı ona karşı bir zaafı var ama daha fazlası değil. Yine de denemekten alıkoymuyor gibi görünüyor. Hiçbir zaman da olmadı."

Az önce söylediği hiçbir şey beni daha iyi hissettirmedi. Büyük olasılıkla daha da kötü hissettim. "O... Jefferson May'in kızı mı?"

Georgia'daki herkes onun bir sonraki seçimde vali adayı olacağını biliyordu. Aile değerlerini ve dini öne çıkardı ve Güney onu sevdi.

"Evet. Yeni valinin elimizin altında olması bize özellikle fayda sağlayacak. şu anki valimiz üzerinde biraz kontrolümüz var ama ailenin Florida, Alabama, Mississippi ve Tennessee valileri üzerinde sahip olduğu ölçüde değil. Burada da böyle bir güce ihtiyacımız var."

Bu yüzden Scotlin May onlar için önemliydi. Hoşuma gitmedi. Nefret ettiğimden oldukça emindim. Önce porno yıldızlarına benzeyen kadınlar vardı ve King'in onları takım odasında kırbaçlamasına izin veriyorlardı. Şimdi de hayatında Scotlin May gibi biriyle uğraşmak zorundaydım.

"Gelin yiyin," dedi ve yiyeceklerin bir büfe gibi yayıldığı adaya doğru ilerledi.

İştahsız olmak Maeme için yeterince iyi bir mazeret olmayacaktı. Kendimi yemeğe zorlamalıyım. Düşüncelerim Scotlin May'in uzun, ince vücuduna gitti. Burada kaybolmuş gibiydi, sanki Paris'te bir pistte olması gerekirken yanlış bir yola sapmış ve kendini Madison'da bulmuş gibiydi. Bahse girerim waffle yememiştir. Hill hayatta olsaydı bana şişman derdi. Buraya geldiğimden beri tartılmamıştım çünkü bu kaçmak istediğim bir hapishaneydi. Üzerimde sahip olduğu güç. Yememem gereken bir şey yediğimde benimle alay etmesi. Hill beni döverdi. Tembel olduğum ve vücuduma bakmadığım için bana küfredirdi. Scotlin May'e benzeyen bir eş istemişti.

Maeme'den tabağı aldım ve akçaagaç şurubunu alıp üzerine hafifçe gezdirmeden önce üzerine tek bir waffle ve bir kaşık çilek koydum.

"King'in bu gece döneceğini söylediğini biliyorum ama bu bir hüsnükuruntu. Böyle sözler vermemesi gerektiğini biliyor. Neden burada benimle kalmıyorsun? Mavi odada uyuyabilirsin."

Bu konuda bana yalan söyler miydi? Neden bana gerçeği söylemedi? Bana bir daha yalan söylemeyeceğine söz vermişti ama bunun gerçekten bir anlamı var mıydı? Bana doğruyu söyleyip söylemediğini bilebilir miydim?

"Yalnız kalmamın hâlâ güvenli olmadığını mı düşünüyorsun?" Ona sordum.

Başını salladı. "Evet. Bu yüzden King kendi evine ya da ahırdaki odasına dönmek yerine seninle birlikte evde kalıyor."

İlk kez birinin onun evi hakkında konuştuğunu duyuyordum. Çoğu zaman ahırda kaldığını söylediğini biliyordum ama başka bir yerde evi olduğunu fark etmemiştim. Bir daire miydi? Ev olduğundan şüpheliydim. Orada zar zor yaşayan bekâr bir adamdı.

Maeme'nin beni izlediğini fark ettim. Bir yanıt bekliyordu.

"Oh, uh, teşekkür ederim. En iyisinin bu olduğunu düşünüyorsanız kalacağım."

"Evet, en iyisi bu. Şimdi söyle bana, nasıl hissediyorsun? Bizimle kalmayı seçtiğin için mutluyum ama yine de bu kararından memnun musun?"

Tabağımı yere bıraktım, sonra ayağa kalkıp bar taburesine oturdum ve "Evet, sanırım doğru seçimi yaptım" dedim. Bu bir yalandı. Yaptığımdan hiç de emin değildim. Sadece ondan uzaklaşacak gücüm olduğunu düşünmüyordum. Bu düşünce ihanetten daha acı vericiydi.

"İyi olacaksın. Yakında yeniden bir hayatın olacak. Markete gidebileceğin ve kendini güvende hissedebileceğin bir hayat. İstedikğin her şeyi yapabilirsin. Her şeye yeniden başlayabilirsin."

Gözlerimi tabağımdaki yemeğe diktim. "Üniversite diplomam bile yok," dedim ona.

"İstersen bunlardan birini almak için yeterince paran var. Doğru zaman geldiğinde," dedi sırtımı sıvazlayarak.

Başımı salladım. "Hiç param yok," diye cevap verdim.

Hill bana hiçbir zaman hesaplarına erişim izni vermemişti.

"Elbette biliyorsun. Insantos çetesiyle olan bu karmaşa sona erene kadar hepsi şimdilik güvenli bir şekilde saklandı. Sizin için saklandı ve zamanı geldiğinde size verilecek."

Anlamadığım için başımı salladım. "Ne demek istiyorsun?"

Maame kendi eliyle benim elimi sıktı. "Evlendiğin piç kurusu. Bizden çaldıklarını geri aldık ve sonra geri kalanı senin için bir kenara koyduk. O öldü. Sen onun karısıydın. Para sana ait. Sonra, evinizin satışından gelen para olacak. King bunu denetliyor."

Nutkum tutulmuştu. Evin kendisi neredeyse iki milyon dolara satılacaktı. Evin sahibi olmadığını ve ipotekli olduğunu biliyordum ama evin ne kadar iyi bir yatırım olduğuyla övünüyordu. Başlangıçta ödediğinden yarım milyon daha değerliydi.

"Bu... bu çok fazla para," dedim, kafamı toparlamaya çalışarak o.

"Öyle, canım. Geleceğin parlak görünüyor. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Gelişin. Kanatlarınızı açın. Hak ettiğin hayatı yaşa." Hak ettiğim hayat da ne demektir?

• ÜÇ -

Karanlık boklar salacaksın.

RUMOR

Sırtımı saran bedenin sıcaklığı beni uyandırdı. Çığlık atmak için ağzımı açtığımda büyük bir el sesimi bastırdı.

"Sakin ol, tatlım. Sadece benim," dedi King'in derin sesi kulağıma yakın bir yerden.

Duvara bakıp bunun bir rüya mı yoksa gerçek mi olduğuna karar vermeye çalıştım. King artık yatağıma girmiyordu. Benim koyduğum kurallara ve çizgilere uyuyordu. Geceleri o diğer odada yatarken bile, kurallara karşı gelip bana gelmesini diliyordum.

"Elimi çekeceğim ama sakın bağırma. Yoksa Maeme saniyeler içinde Glock'unu kafama doğrultmuş halde burada olur."

Eli kolumu okşamak için ağzımdan ayrılırken başımı salladım.

"Aferin kızıma," diye övdü sanki buna layık bir şey yapmışım gibi. "Burada ne yapıyorsun?" Sessizce sordum.

Omzuma bir öpücük kondurdu. "Buradasın," dedi boynuma bir öpücük daha bırakırken.

Gözlerimi kapattım ve vücudumun tepki vermemesini sağlamaya çalıştım. Ki bu bir şakaydı.

"Sen... sen benimle yataktasın." O bana sokulurken kelimelerim kekelemeye başladı.

"Mmhmm," diye mırıldandı. "Ve cennet gibi hissediyorsun. Seni çok özledim." Bu adil değildi. Tüm iyi niyetlerim test edildiğinde zayıf görünüyordu.

King'in vücudu, kokusu...

Ereksiyonunu popoma bastırdığında nefesim kesildi. Hayır, hiç adil değil.

"Kurallar ve çizgiler olduğunu biliyorum," dedi dudaklarını köprücük kemiğıme yaklaştıırken tenime karşı. "Ama sana ihtiyacım var, tatlım. Gerçekten çok kötü bir gündü ve bana iynin hatırlatılmasına ihtiyacım var. Olağanüstü. Lütfen."

Derin bir nefes aldım ve eli göğsümü kavradığında titrememeye çalıştım.

"Sadece bu geceyi bana ver. Sana ihtiyacım var." Ses tonundaki yalvarış

çaresizlik.

Onu böyle sarsan ne olmuştu? Ve ona nasıl hayır diyebilirdim ki? Sesi bu kadar savunmasızken söyleyemezdim.

Yavaşça sırtüstü döndüm ve üzerimde gezinirken ona baktım. O mavi gözler yüzümü aradı. Bana bakan o lanetli bakış beni mahvediyordu. Uzandım ve kirli çenesinin yan tarafını avuçladım.

Bugün ne olmuştu?

Gözleri kısa süreliğine kapandı ve dokunuşuma doğru eğildi. Çizgiler bulanıklaşmak üzereydi. Onları kendimi korumak için koymuştum ama şu anda tek umursadığım ona yardım etmektir. Yanlış olan her neyse onu düzeltmek. Onun niyetini sorgulayan kadın gitmişti. Bana çok kolay unutturabiliyordu.

Kelimelere ihtiyaç yok gibiydi. Sanki düşüncelerimi okuyor gibiydi. Gözlerindeki rahatlama adam tarafından hemen bastırıldı. Beni isteyen adam. Bana mümkün olduğunu hiç bilmediğim şeyleri hissettiren adam. Bu gece uyumaya kıskanarak gitmişim. Birlikte olduğu kadını. Hatta bu gece birlikte uyuyacaklarını hayal etmişim. Ama o buradaydı. Benimleydi.

King üzerime çıktı. Dizlerini bacaklarımın iki yanına koydu. Külotumu ayak bileklerime kadar indirirken kalçalarımı kaldırdım, sonra bir kenara fırlattım. "Bacaklarını aç." Sesi boğuk bir fısıltıyla bile emrediciydi.

Bana söyleneni yaptığımda odaklanmasının yoğunluğu beni ürpertti. Ben de bunu özlemiştim. Onunla birlikte olmayı. Beni nasıl hissettirdiğini.

"Amından yine döllerimin akmasını istiyorum."

Ayağa kalkıp boxer'ını çıkarırken içimden bir inilti kaçtı. Gözleri bedenimden hiç ayrılmıyordu. Bana bakışı sanki dünyanın en güzel kadınıymışım gibi hissettiriyordu. Durumun böyle olmadığını bilsem de King'le birlikteyken buna neredeyse inanıyordum.

"Sessiz olur musun?" diye sordu, üzerime doğru eğilerek.

Emin değildim. Gözlerimi kırıştırdım ve o da sırtıttı.

"Sorun yok, tatlım. Yüksek sesle konuşmak istersen ağzını kapatırım. Elimi bile ısırabilirsin."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama King sert bir hamleyle içimi doldururken her neyse düşüncelerimden sıyrıldı. İçimden kopan çığlığı bastırmak için eliyle ağzımı sıkıca kapattı.

"FUUUCK," diye inledi kulağımın dibinde, sonra kalçalarını salladı ve tekrar yaptı.

Bedenim gerilmenin keskin acısıyla onun altında sarsıldı. "Aletimi çok iyi bir kız gibi alıyorsun," diye hırladı.

Bakışlarımı, nefes alabilmem için kendini yeterince yukarı kaldırırken esneyen pazılarından kaldırıp gözleriyle buluştum. Gözlerinde beni heyecanlandırmaması gereken ama heyecanlandıran uğursuz bir parıltı vardı.

Tamamen istekli olmama rağmen, beni bastırıp boğarken mavi gözlerinin kararması heyecan vericiydi. Yavaşça geri çekildi, sonra tekrar içime girdi, başını geriye atarak boynundaki damarları ortaya çıkardı. Büyülenmişim. saf güzelliği ile.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda bana hınzırca sırıttı. "Dövüş benimle," dedi.

Onunla dövüşmek mi? Ne demek istedi?

Elini yüzümden çekti ve bir parmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Benimle dövüşmeni istiyorum, tatlım. Ben seni becerirken, beni ısır. Vur bana. İçindeki tüm öfkeyi, acıyı, bastırдың her şeyi dışarı çıkar. Ben senin içine defalarca girerken hıncını benden çıkar."

Ona baktım. Ona zarar vermemi mi istiyordu? Başımı salladım.

Elini saçlarımda dolaştırdı ve boynum çıplak kalana kadar başımı geriye çekti. "Kendini çaresiz, korkmuş, dehşete düşmüş hissettiğin ve karşı koyacak gücün olmadığı her seferinde, şimdi yap. İçini dökmek için beni kullan."

Göğsümde panik dolu bir sıkışma başladı. Bunu anlamamıştım. Bahsettiği şeyler onun sebep olmadığı şeylerdi. Neden bunu serbest bırakmak için onu kullanmamı istesin ki? Ve seks sırasında?

"Neden?" Boğuk bir sesle söyledim.

Saçımı çekiştirdi ve yüzünü boynuma indirip uzun bir hareketle yaladı. "Bu tedavi edici," dedi ve sonra beni tekrar yaladı. "Karanlık boku serbest bırakacaksın," diye fısıldadı. "Bu beni çok sert boşaltacak."

King göğsüme doğru ilerlerken beni yalamaya devam etti. Nedenleri kafamda tekrarlanırken onu izledim. Tam meme ucuma ulaşacakken saçlarından bir tutam yakaladım ve ağzını kaptım. Gözleri benimkilere kilitlendiğinde ıslıl ıslıl parlıyordu.

Sonra... Ona bir tokat attım. O güzel yüzü tokadın etkisiyle neredeyse hiç kıpırdamadı ama gözlerindeki onay beni daha da itti. Omuzlarını tutarak tırnaklarımı derisine geçirdim.

King o anda harekete geçti. Gözleri daha önce hiç görmediğim bir vahşilikle parlarken bana sertçe vurdu. Ona tekrar tokat attım ve yüzüne yayılan sırtış neredeyse şeytaniydi. Eğer bu kadar mükemmel olmasaydı, bu dehşet verici olabilirdi.

Dudaklarını yalarken "Devam et," diye beni cesaretlendirdi. "Canımı yak."

İçimde var olduğunu bilmediğim bir tetiği harekete geçirmişti. Bana tekrar tekrar vururken onu tırmalamaya, itmeye, göğsüne vurmaya başladım. Sarmal bana hızla yaklaşıyordu ve eğer bunun için bu kadar çaresiz olmasaydım, yaptığımız şey her neyse daha fazlası için ertelemeye çalışırdım.

"Daha sert!" Bağırdım ve eli tekrar ağızıma geldi. "İşte benim küçük vahşi kediciğim," dedi, sonra alt dudağını sertçe ısırdı.

Yüzümdeki eline karşı mücadele ettim ve parmakları büküldü.

"Her zaman iyi olmak zorunda değilsin," dedi bana. "Sen de kötü olabilirsin, tatlım. Dışa vurabilirsin. Karşılık ver."

Elim bileğine dolanmıştı ama elini ağızımdan çekmeye çalışmaktan vazgeçtim. Gözlerinin içine bakarken vücudumun tutuştuğunu hissettim, sonra avucuna doğru çılgılık atarken patladım.

"Siktir, bebeğim," diye homurdandı.

Sonra vücudu bana doğru sarsıldı ve ben bunu hissettim. Sıcaklığı. Sıcaklık içime hücum etti. Derin, alçak bir inilti çıkarırken kalçaları içime iki kez daha pompaladı.

Elini yüzümden çekip saçlarıma doladığında, üzerimden yuvarlandı ve göğsünün yarısına kadar yayılana kadar beni kendisiyle birlikte çekti. Kalbinin yanağımda hızla çarptığını hissedebiliyordum.

King parmak uçlarını yan tarafımda gezdirirken nefes alış veriş kalp atışlarıyla birlikte yavaşladı. "Senin içinde olmayı özledim," dedi kısık bir sesle.

Ben de kaçırmıştım. Bağlantıyı. Ait olduğum yeri bulmuşum gibi hissetmeyi. Yalanlardan sonra bile, bunun için acı çekiyordum. King'in bana verebilecekleri için. "Çizgileri ve kuralları istemiyorum," dedi sonra.

"Anlıyorum neden

onlara ihtiyacın olduğunu sanıyorsun, ama yok. Bu, biz, asla bir yalan değildi." Ağır bir iç geçirdim. "Buna inanmak istiyorum."

King yer değiştirdi, böylece ben tekrar yatağa sırt üstü uzandım ve bana bakan o oldu. "Bu lanet olası gerçek," dedi sert bir ses tonuyla, sonra sağ bacağıma uzandı ve beni ona doğru açarak geri çekti. "Şuradaki. İçinden döllerim akıyor. Ben bunu yapmam, tatlım. Kadınların içine boşalmam. Ama seninle bunu yapmalıyım. Seni iğaretlemem gerek. Bu

arpık ve bunu anlamıyorum ama elimde değil. İşte bu yüzden bana güvenebilirsiniz."

Kalçalarını kapatmaya çalıştım ama o beni sıkıca açık tuttu. Parmak eklemlerini hassas etimin üzerinde gezdirmeden önce bakışları birkaç kez benden bacaklarımın arasına kaydı. Aynı anda hem irkildim hem de titredim.

"Hiçbir şey göğsümdeki sıkıntıyı bunun kadar hafifletemez," dedi fısıltının biraz üzerinde. "Bunu benden saklama. Bırak bunu geri alayım, seni geri alayım."

Her ne kadar ona istediği her şeyi vermek istesem de, dikkatli olmam gerektiğini biliyordum.

"Benden bıktığında ne olacak?" Ona karşı hiç olmadığım kadar savunmasızdım. Korkularımı yüksek sesle ifade ediyordum. Fark edilmedi değil. King'in aslında güvenimin bir kısmına sahip olduğunu fark ettim.

"Sweets," dedi bir parmağını içime sokarken, "o günün geleceğini hayal bile edemiyorum, ama benden sıkılanın sen olmayacağını kim söyleyebilir?"

Söze dkmeyeceğim bir fark vardı. Ona karşı olabildiğince açık davranmıştım. Ona aşık olduğumu söylemek bir seçenek değildi. Eğer ondan kurtulmak isteseydim, onu kaırtmanın yolunun bu olacağını zaten biliyordum. İkimiz için de yeterince sevemezdim.

"Siktir, bu çok kaygan," diye mırıldandı. "Yay onları. Daha fazlasına ihtiyaım var."

Sağduyumu koruyamayarak bacaklarımı tekrar ona açtım.

• DÖRT -

Ve sen de lanet olası mafyasın.

KING

Ağzıma atmak üzere olduğum bisküvi elimden kapıldı. Bakışlarım Maeme ile çarpıştı. Büyükanne modunda değildi. Kızgın Maeme modundaydı. Tek kelime etmesine gerek yoktu. Ben zaten biliyordum. Bizi duymuştu. Lanet olsun. Kendimi tutmaya çalışmışım ama Rumor'un dar amcığından da uzak duramamışım.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı bana.

"Bisküvi yemeye çalışıyorum," diye cevap verdim hararetli büyükanne mi sakinleştirdiğini umduğum bir sırıtışla.

Parmağıyla yüzümü işaret etti. "Demek istediğim bu değil ve sen de bunu biliyorsun."

Geri adım attım ve lavabonun kenarına yaslandım. "Ondan uzak kalamayacağım." Bunu şimdi söyleyebilirdim. Söyleyeceği hiçbir şey beni durduramazdı.

"Peki haberleri gördüğünde ne olacak? Ya da birisi ona nişanlılığınız hakkında bir şey söylediğinde?" Maeme tersledi.

Bu sabah üzerinde durmak istediğim şey bu değildi. Dün gece Rumor'un derinliklerine gömülüp huzur bulmuştum. Scotlin'le hayali bir ilişki kurmak zorunda kaldığım koca bir günün ardından Rumor'a ihtiyacım vardı. Bana o kadar isteyerek gelmişti ki, lanet olsun, kafamdaki tüm saçmalıkları hafifletmişti. Maeme'nin dün olanları hatırlatması bana yardımcı olmuyordu. Rumor'la tekrar yatağa girecektim.

"Bunu ona açıklayacağım," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Bu gerçek değil ki."

Maeme ellerini havaya kaldırdı. "Bunu kimse bilemez." "Söylentiler bilebilir," diye karşı çıktım.

Yine de ona söylememe izin verildiğinden tam olarak emin değildim. Blaise bunu Rumor'dan saklamakla ilgili bir şey söylememişti.

"Ne kadar çok şey bilirse, o kadar çok tehlikeye girecektir. Ona hiçbir şey söyleyemezsiniz. Onun güvenliği bizim tek endişemiz olmalı. Senin ihtiyacın değil.

sik onu."

"Maame," diye başladım ama elini göğsüme gereğinden sert bir şekilde vurdu.

"O kızın mutlu olmasını istiyorum. Hiç sahip olmadığı bir hayata sahip olmasını istiyorum. Onu bu işe bulaştırma. O bizim dünyamız için yeterince güçlü değil. Onu koruyacağız ve ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağlayacağız. Ama sen?" Tırnağının ucunu göğsüme batırdı. "Etrafı karıştıracak ve onun kalbini kıracaksın."

Üst kattan gelen ayak sesleri beni söyleyeceklerimden alıkoydu. Rumor uyanıktı.

Dün gece buraya gelmiştim, Scotlin'e vermek zorunda kaldığım sahte öpücüğü temizlemek istiyordum, birlikte şehirdeymişiz gibi davranıyorduk. Atlanta'daki her sıcak noktada fotoğraflarımızın çekildiğinden emin olmak için. Ben ona dokunurken. Onunla rol yaparken. Elleri üzerimdeydi. Nişan duyurulduğunda gerçek gibi görünmeliydi. Geceyi bitirdiğimizde duş almak ve Scotlin'in parfümünü üzerimden çıkarmak istedim. Ondan sonra, çıldırmış bir adam gibiydim, bir düzeltmeye ihtiyacım vardı. Dedikodular benim ilacımdı.

"Bu aylar sürebilir. Kapalı kapılar ardında dedikodu yapıp Scotlin'le nişanınızı herkesin önünde başarıyla satamazsınız. Derby on gün sonra ve sen Scotlin May'in koluna girmek zorundasın. Elmas yüzük onun elinde olmalı ve herkesin görmesi için parlatılmalı. Jüpiter bir ay sonra Barrett ve Annette'lerde yapılacak nişan partisi için planlamalara başladı bile."

Kulaklarım üst kattaki ayak seslerine odaklanmıştı.

"Rumor'a söylüyorum. Artık onunla yalan söylemek yok," diye tekrarladım. "Söyleyemezsin," diye karşı çıktı.

"Evet, yapabilirim."

Maame mutfığa doğru yürüdü. "Baban bununla başa çıkabilir."

"Onu kaybetmeyeceğim," dedim. "Ona ihtiyacım olduğunu anlamaya çalış." Maame arkasını döndü ve bana ters ters baktı.

"Bencillik ediyorsun."

Öyle miydim? Bencilce gelmedi. Gerçek gibiydi. Hayatımdaki en gerçek şey gibi.

Ayak sesleri azaldı ve Maame'yi susturmak için tavanı işaret ettim. Rumor odasından çıkmıştı ve muhtemelen merdivenlere doğru gidiyordu.

Maame sadece başını salladı ve dolaplara dönüp birini açtı.

Bakışlarımı kapıya çevirdim ve Rumor'un ortaya çıkmasını bekledim. Ortaya çıktığında, beklediğimden çok daha iyiydi. Gözlerini bana çevirdi ve yanaklarındaki pembe kızarıklık o kadar tatlıydı ki onu omzuma atıp üst kata geri götürmek istedim. Bunu yapmamamın tek nedeni şu anda bana kızgın olan bir metre boyundaki kadındı.

"Günaydın," dedim ona doğru yürürken.

Gözleriyle beni endişeyle ama zevkle takip edişi, şu anda yüzleştığım boku unutmamı sağladı.

"Günaydın," diye karşılık verdi yumuşak bir sesle.

Elini uzattım ve kendi elime sardım. "Acıkmış olmalısın.

Gel yemek ye," dedim onu kendime doğru çekerek. "Tabağını hazırlayayım."

Maame arkandan, "Yüce Tanrım, bırak da kadın nefes alsın," diye bağırdı.

Rumor'a göz kırptıktan sonra bir elimi onun sırtına koydum ve Maame'ye döndüm. "Sadece centilmenlik yapıyordum Maame."

Büyükannem gözlerini devirdi ve portakal suyunu tezgâhın üzerine koydu. "Senin yapacak işlerin var. Ben Rumor'un karnını doyurayım. Sen gidebilirsin."

Shephard Çiftliği'nde diğerleriyle bir toplantım vardı. Blaise Hughes görüntülü arama ile orada olacaktı. Katılmak istediğim bir toplantı değildi ama mecburdum. Ben olduğum için Scotlin'le sahte nişanlı olmaya zorluyorlardı. Tüm bunlar babasının köstebeğini ayıklamak ve arabasına notlar bırakıp onu takip eden kişiyi bulmak içindi. Büyük olasılıkla aynı kişiydi ve ne kadar çabuk bulunursa, Scotlin'le rol yapmayı o kadar çabuk bırakabilirdim.

Maame'ye bakmadan, "Yirmi dakikam var," diye cevap verdim.

"Git," dedi Rumor bana. "Geç kalma."

Gitmeden önce ona Scotlin'den bahsetmek istiyordum ama Maame'nin nefesi ensemdeyken bu mümkün olmayacaktı. Ona bu gece anlatacaktım. Kulübede, onu istediğim yerde. Burada büyükannem işleri zorlaştırırken değil.

Eğilerek Rumor'un dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Bu akşam kulübede ol. Akşam yemeği getireceğim," diye fısıldadım.

Başını salladı.

O zaman onunla konuşturdum. Her şey yoluna girecekti.

Stellan Shephard'ın ofisine girdiğimde babam bana sert bir bakış atarak, "Bize katılabildiğine sevindim," dedi.

"Kahvaltayı Maeme pişirdi," diyerek omuz silktim ve Wilder'ın yanındaki kanepeye, bana sırtarak bakan ve mazeretimi yutmadığı belli olan Thatcher'ın karşısına oturdum.

"O zaman doğru mu?" Wilder yanımda sordu. "Bir kadına karşı bir şeyler mi hissediyorsun? Saçmaladıklarını sanıyordum."

Wilder'a baktım ve Stellan'a bakmadan önce çenesini kapatmasını diledim. "Dün gecenin özetini ister misin, yoksa Blaise'le görüşene kadar bekleyeyim mi?"

Konuyu değiştirelim. Umarım.

Babam, "Dün gece Scotlin'den ayrılıp doğrudan Rumor'a gittin," dedi.

"Onu lanet olası evimde bıraktım. Bu yeterli değil mi?"

Stellan öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. "Scotlin'in güvenliği önemli."

Hadi canım. "Bunun farkındayım ve evim güvende. Babasının onun üzerindeki güvenliğinden bahsetmiyorum bile."

Stellan bir kaşını kaldırdı. "Sen onun güvenliğisin. Diğerleri sadece görüntü için orada."

"Onlar eski denizciler. Biri lanet olası bir keskin nişancıydı," diye belirttim. "Ve sen de lanet olası mafyasın!" diye bağırdı babam.

"Sakin ol Ronan," dedi Barrett Kingston babama, onu durdurmak için elini kaldırarak. "King her zaman işi bitirir."

Teşekkürler, Barrett!

"Evet, ama daha önce hiçbir zaman bir kış parçasına kilitlenmemişti," diye karşılık verdi babam.

Ne olduğunu anlamadan ayağa kalkmışım. Kızgınlığım tam anlamıyla bir öfkeye dönüşmüştü. "Yapma," diye uyardım onu. "Ona bir daha öyle deme."

Thatcher derin, alçak bir kıkırdama çıkardı. "Bugün gelmek istemediğimi düşünmek için. Lanet olası eğlenceyi kaçıracaktım."

Wilder ona, "Kapa çenenin, Thatch," dedi.

Stellan odadakilere, "Blaise'i aramanın zamanı geldi," dedi. "Bu iş bitmeli. Şimdi." Bana uyar.

"Neden? Bu onun hatası. King'e onu becermesini söyleyen o," dedi Thatcher bir sigara yakarken. "Onun sorunu gibi görünüyor."

"Thatcher," diye uyardı Stellan en büyük oğlunu sert bir bakışla.

Thatcher uzun bir nefes çektikten sonra sırtarak cevap verdi. Ona katılmayı çok isterdim ama Blaise'in Rumor'un kalmak istemesi için verdiği emirler olmasa bile bunun gerçekleşeceğini biliyordum. Bomba tıklar tıklar işliyordu. Yavaş yavaş istediğim şeye teslim oluyordum. Ve istediğim şey Rumor'du.

Zil sesi hemen kesildi ve Blaise Hughes uzak duvarın büyük bir bölümünü kaplayan düz ekranda belirdi.

"Başlamadan önce Thatcher, Huck'ı aramalısın. Öğleden önce Atlanta'da gerçekleşmesi gereken bir vurgunumuz var," dedi Blaise Ocala'daki masasının arkasında oturduğu yerden.

Thatcher ayağa kalktı ve sigarasını kül tablasına koydu. Kapıya yönelmeden önce "Tamamdır," diye cevap verdi.

"İhtiyacınız olduğunu düşünüyorsanız destek alın," dedi Blaise.

"Bilmiyorum." Thatcher kapıyı açıp çıkmadan önce sırttı. "Storm, onunla git," diye emretti Stellan.

Hepimiz bunun en büyük oğlunun desteğe ihtiyacı olduğunu düşündüğü için olmadığını biliyorduk. Thatcher'ı tek başına bir yere göndermek akıllıca değildi. Onun çarpık kafası Blaise'in ölmesini istediği kişiyi öldürmekten fazlasını yapardı. Eğer kendi haline bırakılırsa, onları lanet olası bir duvara çiviler ya da infaz tarzı çılgınca şeyler yapardı.

Blaise sandalyesinde arkasına yaslandı. "Hadi başlayalım."

• BEŞ -

King hakkında o kadar çok şey bilmiyorsun, değil mi?

RUMOR

Kapımın çalınmasıyla telefonumun bir mesajla çalması aynı zamana denk geldi. King'den başka kimseden mesaj almazdım, bu yüzden kimin geldiğine bakmaya gitmeden önce elime aldım. Aynı anda hem kapıyı çalıp hem de mesaj atıyor olamazdı. Saat neredeyse sekiz olmasına rağmen hâlâ gelmemişti.

Telefonuma baktım ve okudum:

Özür dilerim. Bugün işler karıştı ve bu gece oraya gelemem.

Maeme seni alacak ve onunla kalacaksın.

Telefonumu kot şortumun cebine sokup Maeme'yi içeri almak için kapıya yöneldiğimde hayal kırıklığı anıktı. Dün gece onunla yatmamalıydım. Onunla o şekilde birlikte olmak, sahip olamayacağım şeyleri istememe neden olmuştu. King sonsuza dek sürecek bir adam değildi. Gerçek bir ilişkimiz yoktu. Yine de çok derinden hissediyordum.

Ön kapıya ulaştığımda Maeme yoktu. Sürgüyü açtım ve pencereden Sebastian'ı incelerken kapıyı açtım. Gözleri benimkilerle buluştu ve gülümsedi.

"Hey," dedi basitçe.

"Hey," diye cevap verdim, içeri girmesi için geri adım attım.

Beni geçip mutfığa doğru yürüdü. "Dostum, buraya gelmeyeli yıllar oldu."

"Gerçekten mi?" Ben sordum. "O zaman burada kim yaşıyordu?"

Bana bakmak için döndüğünde ondan derin bir kıkırdama geldi. "O zamanlar kimse yoktu, bu yüzden buraya geldim." Durakladı ve dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Eskiden bir kızı getirmek için harika bir yerdi. Ta ki Maeme bizi bunu yaparken yakalayıp kilitleri değiştirene kadar."

Maeme'nin onları yakalayacağı düşüncesine güldüm. "Harika. Umarım o zamandan beri şilte değiştirilmiştir."

Sebastian'ın gülümsemesi daha da arttı. "Hiçbirimiz yatağı kullanmadık. Maeme'nin yaptığı gibi görünmesini sağlayamayacağımızı biliyorduk, bu yüzden yanına bile yaklaşmadık."

"Kanepe mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum, mavi bir ışıkla ne bulacağımı merak ediyordum ve artık üzerine oturmak istemiyordum.

"Eh," dedi ve yaşam alanına açılan kapıya doğru yürüdü. "Ah. Güvendesin. Bu aynı kanepe *değil*."

Yüksek sesle iç çektim. "Bu bütün gün duyduğum en iyi haber."

Cebimdeki telefonum çaldı ve duymazdan geldim. King bana bir mesaj daha göndermişti. Ona cevap vermek istemedim çünkü bana sorarsa yalan söylemeyecektim ve Sebastian'ın burada olduğunu söylemenin iyi gitmeyeceğini biliyordum.

"Maame seni almam için beni gönderdi. Muhtemelen o ya da King bu gece dönmeyeceğini ve gidip orada kalman gerektiğini bildiriyordur."

Başımı salladım. "Evet, King söyledi zaten. Gidip gece çantamı alayım." Neyse ki bugün döndüğümünden beri bavulumu açmamıştım. Maame'nin kütüphanesinden okumam gereken yeni kitaplar için çok heyecanlıyım.

Odama gittiğimde, en yeni mesajı okumak için telefonu çıkardım.

Söylenti mi?

Endişelenmesin diye cevap verdim.

Şimdi eşyalarımı topluyorum.

Mektubu gönderdikten sonra içinde eşyalarımın olduğu çantayı aldım ve Sebastian'ın lavabonun üzerindeki pencereden dışarı bakarak durduğu mutfığa geri döndüm. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve King'in yanında durmadığı zamanlarda daha iri görünüyordu. Küçük bir adam olduğundan değil. Boyu en az bir metreyi geçiyordu ve kolları kaslarla doluydu. Uzun bacakları King kadar kalın değildi ama yine de bir kot pantolonu dolduruyordu. Acaba hepsinin bu kadar güzel popolara sahip olmasının nedeni ata binmek miydi?

Bana bakmak için döndü ve beni bakarken yakaladığını fark ettim. Dudaklarında kıvrılan sırıtiş King'inki kadar ukala değildi ama ona çok yakındı. Başımı salladım ve küçük bir kahkaha attım. Hepsi biraz kendini beğenmişti.

Daha önce düşünmediğim bir şey aklıma geldi.

"Yanınızda getirdiğiniz kadınlar sizin ne olduğunuzu biliyor mu?" Ona sordum.

Gülümsemesi yayılırken elini ağzının üzerinde gezdirdi, sonra başını salladı. "Evet. Mülke getirdiğimiz herkes kapsamlı bir geçmiş kontrolünden geçiriliyor ve onaylanıyor. Onlara kurallar anlatılıyor ve konuşurlarsa ne olacağı konusunda uyarılıyorlar."

İlginçti. Ama mantıklıydı.

"Sedona'ya ne oldu?" Ahırda tehdit edilmesinin ardından öğrendiğim onca şeyden sonra onun hakkında hiçbir şey duymadığımı fark ederek sordum. Kendime, King'e ve ne yaptığımızı anlamaya çalışmaya odaklanmıştım.

Sebastian bana doğru yürüdü ve çantamı aldı, sonra gözleri benimkilere kilitlendi. "Bu detayları gerçekten istiyor musun?" Bakışlarındaki uyarı çok açıktı.

Göğsümde bir soğukluk hissettim. İçime işledikçe bükülüyordum. Şimdi sormak istemiyordum. O haklıydı. Ayrıntıları öğrenmek istediğimden emin değildim ama bunun peşimi bırakmayacağını da biliyordum.

"O... öldü mü?" Sorum fısıltıyla çıkmıştı. "Hayır."

Rahatlamış bir şekilde içimi çektim ve elimi kalbimin üzerine koydum.

"Tanrı'ya şükürler olsun."

Sebastian sırtıttı. "Bunun için övgüyü hak eden Tanrı değil. Sizi temin ederim. Aile dışındakiler ondan Şeytan olarak bahsediyor."

Bunun kim olabileceğini sormak istediğimden emin değildim. "Hadi," dedi Sebastian. "Maame bekliyor."

Onu dışarıda bir kamyona kadar takip ettim. Süslü, pahalı görünümlü bir kamyondu ama yine de bir kamyondu. Gördüğüm manzara karşısında küçük bir kahkaha attım.

"Komik olan ne?" Sebastian yolcu kapısını açarken bana sordu.

Araca doğru bir el salladım. "Bu ve sen. Seni kamyon kullanırken göremiyorum. Sen daha çok Porsche kullanıyorsun."

Çantamı içeri attı, sonra içeri girebilmem için geri çekildi. "Bir Porsche adamı mı? Nedenmiş o? King kamyon kullanıyor. Bizim ne farkımız var?"

Oturdum ve ona baktım. "Bir malikanede yaşıyorsun. Yeraltı garajında bir düzine aracın var. Evinde bir sinema salonu var. Yüksek profilli ve pahalısın. Ata biniyor olabilirsin ama taşralı bir çocuk değilsin."

Başını eğdi ve yüzünde eğlenen bir ifadeyle salladı. "King hakkında o kadar çok şey bilmiyorsun, değil mi?"

Bunun ne anlama gelmesi gerekiyordu? Kaşlarımı çatarak ona baktım ve birden bilmediğim şeyin ne olduğunu merak ettim. Onu tanıdığımı sanıyordum.

Sebastian bir süre çenesini ovuşturdu ve yüzündeki kararsızlığı görebiliyordum. Bana bir şeyler anlatmakta zorlanıyordu. Ama bu King'le ilgiliydi ve onunla düzenli olarak seks yaptığımdan ve ona aşık olduğumdan beri

içten içe onu tanımam gerektiğini düşündüm. "King'in kendi evi var. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. Gerçi bir ev olduğunun farkında değildim. Daha çok bir apartman dairesi hayal etmiştim.

Sebastian bir inilti çıkardı. "Dinle, bu benim paylaşabileceğim bir şey değil. Ama King'in de benim gibi büyüdüğünü söyleyebilirim. Aynı tür bir hayat. Biz aynıyız. Wells ya da Wilder'dan bile daha çok." Bir an durakladı, sonra kapıyı kapatacakmış gibi tuttu. "Ama bilginiz olsun, King'in lanet bir Jaguar'ı var."

Sebastian kamyonun önünden geçerken orada oturup bunu kafamda canlandırmaya çalıştım. King'in bir evi ve Jaguar'ı mı vardı? Gerçekten mi?

Sebastian kamyona bindiğinde ona baktım. "King kaç yaşında?" diye sordum. Bilmediğimi fark ettiğim başka bir şey daha vardı. Önemli değildi. Diğer her şeye o kadar dalmıştım ki onu gerçekten tanımak için zaman ayırmamıştım. Zaten bildiklerimin ötesinde.

"Otuz beş," diye yanıtladı. "Ya sen?" Ben sordum.

Sırıttı. "O kadar da yaşlı değil," dedi ve ekledi, "Yirmi sekiz."

King'in benden büyük olduğunu biliyordum ama on bir yaş büyük olduğunu fark etmemiştim. Bunun bir önemi yoktu. Başka neyi bilmiyordum ki?

"Evi nerede?"

Sebastian önce bana, sonra da yola baktı. "Buradan yaklaşık beş mil uzakta. Salazar'ın arazisinde. Babasının evi, ahırlarıyla birlikte orada."

Daha fazla ahır mı?

Çoktan Maeme'nin evine varmıştık ve Sebastian kamyoneti park edip bana döndü. "Seni içeri götürmeden önce sormak istediğin başka bir şey var mı?"

Aniden birkaç tane olduğunu fark ettim ama King yerine ona sormak yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettirdi. Bunlar King'e sormam gereken şeylerdi. Başka bir soruyu ağızımdan kaçırmamak için alt dudağımı ısırdım ve başımı salladım.

Sebastian kıkırdadı. "Sorularla dolusun ama bekleyip gerisini King'e soracak olmana saygı duyuyorum."

Kapının koluna uzandım ve açtım. Eğer bekleyeceksem, kamyondan inmem gerekiyordu.

"Nişanı iyi idare ediyorsun. Bunun seni daha çok rahatsız edeceğini düşünmüştüm."

O zaman durakladım ve az önce söylediklerini kafamda tekrar canlandırdım. Nişan mı? Ne nişan? Kimin nişan?

Sonunda ona dönüp baktığımda nefesinin altından "Siktir," diye mırıldandı.

Kaşlarının birbirine yaklaşması göğsümde yavaş yavaş yükselen endişeyi hafifletmedi. Bir şeyler yolunda değildi. Sadece henüz uzanıp gerçeği yakalamak istemiyordum.

"Bak, sana söylediğini sanmıştım. Scotlin'i evinde bırakıp dün gece buraya geldiğinde, sana söylemeye geldiğini düşündüm."

Scotlin onun evinde mi kalmıştı? Varlığından bile haberdar olmadığım evde mi?

Midemde hastalıklı bir korku birikmeye başladı.

"Ne... ne demek istiyorsun?" Elim kapıyı sıkıca kavrarken boğuk bir ses çıkardım.

"Bu sadece bir iş."

"Sadece bir iş nedir?" Bu sefer ben talep ettim.

"Nişan. Birimizin bunu yapması gerekiyordu ve mantıklı olan tek kişi King'di. Onun ve Scotlin'in geçmişi düşünüldüğünde, bu inandırıcıydı."

Orada öylece oturdum, dümdüz önüme bakıyordum. Toprağa gömülü küçük ışıklarla aydınlatılmış bahçeye. Onu doğru anlıyor muydum? Bana King'in Scotlin'le nişanlı olduğunu mu söylüyordu? Bir iş için mi? Ne tür bir işti bu?

Sebastian, "Bunun için onun kum torbası olacağım," diye mırıldandı.

"Ben... Benim içeri girmem gerekiyor," demeyi başardım ve kamyonundan inmeden önce çantamı aldım.

Ondan, herkesten uzaklaşmalı ve bunu iyice düşünmeliydim. Biraz zaman ayırmalıydim. Bildiğimi sandığım her şeyi yeniden değerlendirmeliydim. Tekrar.

"Söylenti," diye seslendi Sebastian. "Bekle!"

Beklemedim. Yürümeye devam ettim. O kapıya gitmeliydim. Mavi odaya girmeli ve kendimi oraya kapatmalıydim.

"Söylenti, lütfen," diye ekledi.

Arkamdan koşarak geldiğini duydum.

Başımı salladım. "Bir gece için yeterince bilgim var."

"Bildiğini sanıyordum. Özür dilerim. Bu yapmak istediği bir şey değil. Yapmak zorunda. Onu güvende tutmak için. Bir şeyler dönüyor ve bir sapığı var. Bu yüzden geceyi onun evinde geçirmek zorunda."

Durdum ve keskin bir nefes alırken bir elimi karnıma koydum. Bu hazır olduğumdan daha sert vurmuştu. Birlikteydiler. Onun evinde. Yatağının olduğu yerde. Bütün gece. Onu koruyordu. Onu görmüştüm ve bana söylenmeden ondan hoşlandığını biliyordum. Ellerini ondan uzak tutamıyordu.

Peki ya ben? Artık beni korumak istemiyor muydu? Artık onun koruyucusu olmayı mı seçiyordu?

"Bunu daha da kötüleştiriyorum," dedi.

"Ben, uh... iyi geceler," diye cevap verdim ve o bana daha fazla bir şey söyleyemeden kapıya doğru fırladım.

• ALTI -

Gece, ertesi günün gerçekliğini düzeltemedi.

RUMOR

Maeme beni kapıda karşıladı ve bana iyice baktığında yüzü anında gerildi. İçini çekip beni içeri çekmek için elime uzandığında, kendimi parçalanmaya başlamış gibi hissettim. Beni şu anda bu konuda konuşturmaya çalışırsa, dağılacaktım. Tüm bunları sindirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

"King onu öldürecek," dedi başını sallayarak. "Benim gidip araya girmem gerek. Mavi odaya git ve güzel, uzun bir köpük banyosu yap. Bunu düşünme."

Keşke tüm öğrendiklerimi zihnimden atmak bu kadar kolay olsaydı. Ama yalnız kalmak istiyordum, bu yüzden sadece başımı salladım.

Elimi sıktı ve sonra bıraktı. "Yakında sana yiyecek bir şeyler getireceğim."

Hiçbir anlamı yoktu. Hiç iştahım yoktu. "Aç değilim," dedim ona, merdivenlere doğru yürürken.

"O zaman şarap getireyim."

Bunu geri çevirmedim. Belki yeterince içersen bu acıyı dindirebilirdi.

Maeme'nin "Ona ne söyledin?" diye soran sesini duyduğumda neredeyse yatak odasının kapısına varmışım.

Konuşmanın devamını dinlemek için beklemedim ve kendimi içeri kapattım. Yatağa bakarken düşüncelerim dün geceye ve King'le o yatakta yaptığım her şeye gitti. Çarşafı onun gibi kokuyordu. Gözlerimi kapattım ve orada uyumak zorunda kalma fikrinden irkildim.

Geçmişte birlikte olduğu güzel bir sarışınla sahte bir nişanlılık yaşıyordu. Onun evindeydiler, ki benim bundan haberim bile yoktu, ve orada uyuyorlardı. Onu koruyordu. Bunun sonu hiç de iyi bitmeyecekti - en azından benim için. Bu kitabı daha önce okumuştum. Sahte nişanlar, sahte evlilikler, korumaya aşık olmak. Bunlar en sevdiğim romantizm mecazlarından bazılarıydı, ama şimdi... onlardan nefret ediyordum. Hepsinden. Her birinden.

Odadan geçip çantamı yatağın üzerine bıraktıktan sonra süite doğru yürürken gözlerim doldu. Elim cebime sokup

Kısa bir süre sonra telefonu çıkarıp tezgâhın üzerine koydum ve aynada kendime baktım.

Hill'in bana ettiği hakaretlerin hepsi geri geldi. Üst dudağım çok büyüktü, saçlarım çok dağınıktı, tenim çok koyuydu, alt dişlerim tam olarak düz değildi. King'in yanında gördüğüm kadınlar gibi çekici değildim. Şu anda evinde onunla birlikte olan kadın gibi. Çirkin olmadığımı biliyordum ama kusurlarım vardı. Bir araya getirildiğinde, beni çok ortalama yapıyordu.

Belki iyi bir mizah anlayışım olsaydı, bu eksikliğimi telafi ederdi, ama kişiliğim en iyi ihtimalle eksikti. Geçmişimde o kadar çok korku yaşamıştım ki arkadaş canlısı değildim. Olaylara iyi tarafından bakmazdım. Lise diplomam bile yoktu. GED diplomam vardı. On sekiz yaşına girmem ve son sınıfın yarısında devlet bakımından atılmam okulu bırakmama neden olmuştu. Yani, doğru düzgün bir eğitimim ve boşlukları dolduracak zekam bile yoktu.

Scotlin, insanların King'in birlikte olmasını beklediği türden bir kadındı. Benim olmadığım her şeye sahipti. Ayrıca onu benim bilmediğim yönleriyle tanıyordu. Onu evine götürmüştü. Birlikte büyümüşlerdi.

Diğer yandan ben mi? En sevdiği rengi bile bilmiyordum.

Ben açıldığını duymadan önce yatak odamın kapısı çalındı.

Maeme, banyo kapısında belirmeden hemen önce, "Şarabı getirdim," diye duyurdu.

Bir elinde açık bir kırmızı şarap şişesi, diğerinde de saplı bir bardak tutuyordu. Kadehi oturtup yarısından fazlasını doldurduktan sonra bana uzatmasını izledim.

"Gidip banyo suyunu hazırlayayım. İç bakalım."

İtiraz etmedim. Bardağı aldım ve dudaklarıma götürdüm. Vişne kokusu aşına olduğum bir kokuydu. Pinot noir Hill'in en sevdiği şaraptı.

"Sebastian'ın Scotlin'i sana verdiğini biliyorum, tıpkı dün gece King'le burada ne yaptığınızı bildiğim gibi," dedi küvetin üzerine eğilip suyun sıcaklığını hissederken. "Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm. Kör değilim ve King'e karşı bir şeyler hissettiğini anlayabiliyorum. Tüm bunlar senin için gerçekten kafa karıştırıcı olmalı. Son iki haftada çok fazla bilgi edindin."

Akan suyun içine inci renginde bir sıvı döktü, ardından banyo tuzu serpti, sonra doğruldu ve bana döndü.

"Kırılmandan ve üzülmenden hoşlanmıyorum. Bunu yeterince yaşadın.

Kısa bir hayat. Şimdi size torunumu sevdiğimi söylüyorum ama o sizin ihtiyacınız olan türden bir erkek değil. Senin istikrarlı, sabırlı ve romantik bir erkeğe ihtiyacın var. Yaşadığın tüm çirkinlikleri silebilecek ve sana iyilikten başka bir şey vermeyecek birine."

Bana doğru yürüdü ve parmaklarını nazikçe koluma doladı. "Bu ailedeki erkekler öyle değil. Olamazlar da. Ben biriyle evliydim. İki tane yetiştirdim. Bu hepimiz için uygun bir hayat değil. Gabriell'im beni benim onu sevdiğim kadar şiddetle sevdi ama bu zor bir evlilik olmadığı anlamına gelmiyor. Çok şey yaşadık. Her zaman mutlu değildim. Bazı zor şeyleri kabul etmek zorunda kaldım. Ve sen ..." Durakladı, sonra uzanıp yanağını okşadı. "Bu hayatta ihtiyacın olan tüm karanlığı yaşadın. Mutluluğu bulmalısın. Işığı. Bahçe çiti, çocuklar, sana tapan bir koca. Hak ettiğin şey bu. Daha fazla karanlığı değil."

Başımı salladım. Bir şey söylemedim çünkü hıçkırıklara boğulmaktan korkuyordum. Onun bana bunları anlattığını duyunca King'e ve ona karşı hissettiklerime o kadar kaptırmıştım ki büyük resmi düşünmemiştim. Evlilik ve aileyle ilgilenmiyordu. İsteyen kadınları dövmekten zevk alıyordu. Bana attığı küçük şaplaqları seviyordu.

Ve bir kez bile bunun uzun vadeli bir şey olduğunu ima etmemişti. Ondan hiç aşk ilanı gelmedi. Bu konuda yalan söylememişti. Benden istediği şeyin seks olduğunu açıkça belirtmişti. Beni hayatına daha fazla sokmaya çalışmamıştı.

Onun hakkında bilmem gereken ama bilmediğim küçük şeyler bu gece çok açık bir şekilde ortaya çıktı.

"Seni en sevdiğim şarap şişesiyle baş başa bırakıp banyoya girmene izin vereceğim. Biraz uyu. Yarın her şey daha parlak olacak. Her zaman öyledir."

Buna inanmadım çünkü doğru olmadığını biliyordum. Gece, ertesi günün gerçekliğini düzeltemezdi.

"İyi geceler," dedim ona.

"İyi geceler, Rumor," dedi ve beni orada bıraktı.

Elimdeki bardaktan içerken suyun küvete doluşunu izledim.

King'den önce, erkeklerden uzak durmaya yemin etmişim. Kendimi asla bir başkasının beni incitebileceği bir duruma sokmayacağımı söylemişim. Yine de çok kolay düşmüştüm. Onun çok az çaba göstermesi gerekmişti.

Bu kadar yeter. Bu gece ağlayacaktım, bu şarabı içecektim.

Ama sabah olduğuunda işim bitmişti. Tüm erkeklerle. Bu dünyada sadece kendime ihtiyaım vardı. Başkalarına güvenmek aptallıktı. Maeme kadar nazik olsalar bile. Kendime bakmayı ğrenmeliydim. Başkasına yaslanmak yok.

Telefonum çaldı ve ona bakmak istemediğim için donakaldım. Hayatta kalma adımlarımı planlıyordum. King'den gelen bir mesajı okumak bana yardımcı olmayacaktı. Ekrana bakmadan telefonu kapattım ve gidip dolaba kaldırdım. Gözden uzak bir yere. Telefonu açıp ne dediğini okumak için ayartılmaya ihtiyaım yoktu. Her neyse, önemli değıldi.

şarap uyumama yardımcı olmuştu. Bu sabah için şkredebileceğim tek şey buydu. Bütün gece dönüp durmamıştım. Yüzümü yıkadıktan, dişlerimi fıraladıktan ve giyindikten sonra kendimi biraz daha iyi hissettim. Elbette, kendime bir şeylerin üzerinde durma izni verirsem, gözyaşlarına boğulabilirdim, ama tüm gücümle bununla savaşıyordum.

Olumlu şeylere odaklan. Hill'le evli olarak uyanmamıştım. Bugün dayak yemeyecektim. Artık kaburgalarım atlamayacak ve dudaklarım patlamayacaktı. Okumam için beni bekleyen kitaplar vardı. Kahvaltıda ne istersem yiyebilirdim. Bu sabah kilomu kontrol ettirmek için tartıya çıkmama gerek yoktu.

Bu moral konuşması, yatak odasından çıkıp Maeme'nin karşısına geçmeme yetecek kadar ağırımı dindirmiş gibiydi. Dün gece ıslanırken söylediğı her şeyi düşünmüştüm. Sıcak suyun içindeyken itike düşüncelerim daha da bulanıklaştı. Uyuşma etkisini göstermeye başlamıştı. İşte o zaman çıktım ve doğruca yatağı gittim.

Daha en alt basamağı gelmeden kahvaltının kokusunu alabiliyordum. O yöne doğıru ilerlerken sesleri dinledim. Kimseyi duymadım ve bunun verdiğı rahatlama anlıktı. King'le bugün ya da yarın yüzleşmek istemiyordum. Belki bir hafta. Bir ay. Bu yeterli zaman olur muydu?

Ya Scotlin'e aşık olduysa? Ya bu sahte nişan ve zoraki yakınlık onda bir şeyler hissetmesine neden olduysa? Yürümeyi bıraktım ve bu düşünceyle içime saplanan keskin acıyı hafifletmek için elimi göğsüme bastırdım. Eğır böyle bir şey olursa, nasıl hayatta kalabilirdim?

"Söylenti mi? Sen misin?" Maeme seslendi.

Gözlerimi mutfak kapısına dıktım. Cevap vermek zorundaydım. İçeri gir. Bakma

Sanki hasta olacaktım gibi. Hayal gücümün benden uzaklaşmasına izin veriyordum. Sakinleşmeli ve umursamamanın bir yolunu bulmalıyım.

Maame koridora adım attı. "İşte buradasın," dedi parlak bir gülümsemeyle. "Seni duyduğumu sanmıştım. İçeri gel ve yemeğini ye."

Onu mutfağa kadar takip ettim. Burada kimse yoktu. Listeme ekleyebileceğim olumlu bir şey vardı.

"Dışarı çıkmalısın. Buradan ve Shephard'lardan başka bir yer görmelisin. Annette'lere ikinci çayı içmeye gidiyoruz. Stilisti de gelecek ve biraz alışveriş yapacağız. Kendine ait bazı şeylere ihtiyacın var ve Annette'in oturma odasında bir defile düzenlemekten daha çok sevdiği bir şey yoktur."

Evden ayrılıyor muydum? Storm'un ailesinin evine mi gidiyordun?

"Güvenli mi?" Ona sordum, kulağa ne kadar hoş gelse de bir yere gitmem gerektiğinden emin değildim.

Maame bana bir tabak uzattı. "Evet, Storm bizi götürüyor ve Kingston'daki mülk de bizim burada olduğumuz kadar güvende."

King bizi götürmüyordu. Benimle konuşmaya da gelmedi. Ne bir açıklama ne de bir özür. Burada olmadığı için rahatlamıştım ama aynı zamanda içim de acımişti. En azından benimle konuşmayı deneyecek kadar önemsemesini istemiştim.

Maame'nin üzgün olduğumu görmesini istemediğim için tabağıma yemek koymaya odaklandım, sonra da bara oturdum.

Önüme bir fincan kahve koydu. "İçinde Splenda ve badem sütü var" dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Teşekkür ederim," diye cevap verdim, bu iki şeye de sahip olmasına şaşırmıştım.

"King bana kahvenizde krema yerine badem sütünü tercih ettiğinizi söyledi." King ona söylemişti. Çok düşünceliydi. HAYIR! Oraya gitmeyecektim. King manipülatifti. Benden bir şeyler saklamıştı. Muhtemelen seks yapmıştı.

Scotlin ile dün gece.

Elimdeki çatalı sıkıca kavradım ve yavaş, derin bir nefes aldım. Onu düşünmeyi bırakmalıyım.

• YEDİ -

Birine ait olma arzum yüzünden pek çok tehlike işaretini gözden kaçırmıştım.

RUMOR

Barrett ve Annette Kingston'ın evi Shephard'larınkı kadar muazzam değildi ama onu nefes kesici kılan tarihi bir mimariye sahipti. İki yüz yıl önce burası bir malikane olarak kabul edilirdi.

Maeme bizi almaya geldiği siyah Escalade'de Storm'la birlikte önde oturuyordu.

Konuşmalarını dinledim ve Maeme beni de konuya dahil ettiğinde cevap verdim ama çoğunlukla arabayla giderken manzarayı seyrettim. Bir aydan uzun bir süre önce buraya geldiğimde hava karanlıktı.

Kasaba çok güzeldi. Tarih kitaplarından fırlamış gibiydi. Önünden geçtiğimiz evler antebellumdandı ve birçoğunda tarihi işaretler vardı. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki Maeme'nin benimle birden fazla kez konuşmasını kaçırdım. Dikkatimin dağılmasına kıkırdadı ve Madison'ın internete göre Georgia'nın en iyi küçük kasabası olduğunu söyledi. Ama o buranın Güney'deki en iyi kasaba olduğuna inanıyordu. Ayrıca kasabanın adını Başkan James Madison'dan aldığını da söyledi.

Hepsinin neden burada yaşamayı seçtiklerini ve buradan ayrılmadıklarını anladım. Kim ayrılmak ister ki?

Storm benim için arabanın kapısını açtı ve dışarı adımımı attığımda evin ön tarafındaki büyük çift kapılardan birinin açıldığını gördüm. Annette dışarı çıktı, üzerinde dizinin hemen üstüne kadar uzanan kalem şeklinde düz beyaz bir etek ve beline kadar sokulmuş kolsuz lacivert düğmeli bir bluz vardı. Her zaman çok bakımlı ve şık giyinirdi. Hiç saçının bir telinin bile yerinde olup olmadığını merak ederdim.

Maeme ona, "Sanırım naneli içkiler verandada," diye seslendi. Annette güldü. "Çoktan yapıldılar ve bizi bekliyorlar."

"Bu evde mi büyüdün?" Storm'a sordum.

Başını salladı. "Evet. Kingston'ların üçüncü nesli burada yaşıyor."

Vay canına. Böyle bir aile geçmişine sahip olmak nasıl bir şey olmalı.

K i m d e n geldiğinizi, nerede yaşadıklarını, isimlerinin ne olduğunu bilmek.

Kendim hakkında asla bilemeyeceğim

şeyler. "Çok güzel," dedim ona.

Maeme bana doğru yürürken Annette'e seslendi: "Açelyalar güzelleşiyor," dedi.

"Öyle değil mi?! Baharı seviyorum," diye cevap verdi. "Arkadaki lalelerimi görene kadar bekle. Onlar için ölünür."

Maeme benden birkaç adım ötede durdu ve onunla gelmem için elini salladı.

Onu orada bırakırken Storm, "İyi şanslar," diye fısıldadı.

Manzara değişikliği ruh halime iyi geliyordu. Göğsümdeki ağrı hâlâ oradaydı ama bu şekilde onu geri itmek ve başka şeyler düşünmek daha kolaydı. Maeme'nin yanında verandaya çıkan ön basamaklara kadar yürüdüm.

Annette kapısını açtı ve içeri girmemizi işaret etti. "İçeri gelin. İçkilerimiz bizi bekliyor," diye bizi bilgilendirdi.

Bu tür şeyler, bu insanları mafya hakkında bildiklerimle ilişkilendirmemi zorlaştırıyordu. Sağlıklı ve normal görünüyorlardı.

Maeme'nin bir tabancası olmasını bırakın, ateş edebileceğini bile hayal edemezsiniz. Annette'in silahı olup olmadığını merak ettim. O da ateş edebilir miydi? Bu adamlardan biriyle evlenmenin ön koşullarından biri de bu muydu?

Annette bana "O pembe sundress içinde mükemmel görünüyorsun," dedi. "Onu Lela için almıştım ama hiç giymedi. Gönderdiğim şeyleri kullanabildiğin için çok mutluyum." Bakışları sandaletlerime kaydı. "Bugün kesinlikle ayakkabı alışverişi yapacağız."

"Annette," diye azarladı Maeme.

Gözleri Maeme'ninkilerle buluşmak için yukarı kaydı. "Giydiklerinde bir sorun olduğunu söylemiyordum. Tory Burch'ü severim. Sadece sürekli onları giyiyor gibi görünüyor. Daha fazla ayakkabıya ihtiyacı var."

Maeme gözlerini devirdi ve bana baktı. "Bugün ne yapacağını bilemeyeceğin kadar çok ayakkabın olacak."

Daha fazlasına ihtiyacım olmadığını söylemeye başladım ama Annette'in yüzündeki umutlu ifade beni durdurdu. Onun yerine gülümsemeyi başardım. "Maliyet Hill'in, yani benim paramdan çıktığı sürece sorun yok." Benim param olduğunu düşünmek zordu.

Hill'e ait olan hiçbir şey benimmiş gibi hissettirmedi. Evlenmeden önce bile her şeyin kendisine ait olduğunu açıkça belirtmişti. Birine ait olma arzumdaki pek çok kırmızı bayrağı gözden kaçırmıştım. Bir aileye sahip olmak.

Bir zamanlar kendi çocuklarımın hayalini kurmuştum. Hiç sahip olamadığım anne olmayı. Benim bir parçam olan biri olduğunu bilmek. Onların kanını paylaştığımı. Ama şimdi, geleceğimde bunu göremiyordum. Bu, ilk kırık kaburgamdan sonra vazgeçtiğim bir hayaldi. O zaman bu hayata bir çocuk getiremeyeceğimi anlamıştım. Hill ölmüştü ama erkeklere olan güvenim bir kez daha yok olmuştu.

Kingston'ların evinin içi bana *Rüzgar Gibi Geçti*'nin sayfalarına adım atmışım gibi hissettirdi. Mobilyalar, son derece iyi durumda olmalarına rağmen, bu evin inşa edildiği dönemden kalmaydı. Scarlett O'Hara'nın bizi muazzam fuayede karşılayan açık, geniş merdivenden inişini hayal edebiliyordum.

Avizeyi ve sadece mobilyalara değil, mimarının kendisine de yapılan süslü dokunuşları incelerken ona "Eviniz göz kamaştırıcı," dedim.

"Teşekkür ederim. Bu bir sevgi işi. Her zaman onarılması ya da güncellenmesi gereken bir şeyler var gibi görünüyor. Bu evi ilk olarak Barrett'in büyükbabası satın almış. On yıllar boyunca mobilyalar restore edildi ve bazı güncellemeler yapıldı ama biz evi olabildiğince karakterine sadık tutmaya çalışıyoruz."

"Lafı açılmışken, balo salonunun zeminini yenilettiniz mi?" Maeme sordu.

Annette'in bakışlarını hızla Maeme'ye çevirmeden önce bana attığı gergin bakış tuhaftı. Bu soru onu neden rahatsız etmişti? Yeterince masum görünüyordu.

"Evet. Bunlar tamamlandı. Size daha sonra gösterebilirim," diye yanıtladı gerçek gülümsemesinin yerine sahte bir gülümseme koyarak.

"Nişanlandığınızı biliyor Annette. Sorun yok," dedi Maeme ona ve sonra bana baktı. "Nişan partisi burada yapılacak."

Midem düğümlendi. Bir nişan partisi veriyorlardı. Bu çok gerçekçi hissettirdi. Bu sahte ilişkiyi ne kadar ileri götürmeyi planlıyorlardı?

"Oh, şükürler olsun," diye nefes aldı Annette. "Dilim sürçecek ve bir şey söyleyeceğim diye çok endişelendim. Storm, Rumor'un yanında bundan bahsetmememin çok önemli olduğunu düşünüyor gibiydi." Bana dönüp bakarken gözleri sempatiyle parlıyordu.

"Banyonuzu kullanabilir miyim?" Bu haber beni çıkmaya çalıştığım karanlık deliğe geri gönderdikten sonra kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

"Elbette," dedi Annette, bakışlarını Maeme'ye çevirirken yüzünde belirgin bir endişe ifadesi vardı. "Bu taraftan."

Zihnimde şükredilecek şeyler listemi kontrol etmeye başlarken onu takip ettim. Tekrar.

Artık nişan partisinden, balo salonundan ya da Kral'dan söz edilmiyordu. Tüm konuşmalar çiçekler, açanlar, açacak olanlar, Lela'nın yüksek lisans yapma kararı ve gelecek hafta sonu yapılacak Kentucky Derbisi hakkındaydı.

Storm bizi Maeme'lere geri götürmek için geldiğinde, sekiz yeni çift ayakkabım, beş elbisem, yedi yeni günlük kıyafetim ve nefes kesici iki resmi elbisem vardı ama neden bir tanesine ihtiyacım olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Annette ile kıyafetler konusunda tartışmanın anlamsız olduğunu fark ettim. Beni görmezden geliyor ve ihtiyacım olduğunu düşünsem de düşünmesem de benim için bir şeyler hazırlıyordu.

Annesi, sahip olmam gerektiğini söylediği eşyaların bulunduğu çanta ve kutuları gösterip bunları arabaya yüklemesini söylediğinde Storm sadece eğlenerek sırttı.

• SEKİZ -

İçinde yaşadığım bu dünya güçlü ilişkiler kuran bir dünya değil. Onları parçalıyor.

RUMOR

Küçük beyaz kulübenin güvenliğini ve yalnızlığını istiyordum ama güvenliğim için Maeme'nin beni ve tüm yeni eşyalarımı Storm'un evine getirmesi gerektiğini anladım. Her şeyi içeri taşımasına yardım etmeme izin vermediği için kendimi kötü hissettim. Her şeyi nereye götüreceğini söyleyip gittiğinde ona döndüm.

"Tüm bu eşyalar için özür dilerim," diye fısıldadım. Hiçbir yere gidemezdim, bu yüzden tüm kıyafetler anlamsız görünüyordu.

"Benim iki kız kardeşim var ve sen annemle kaliteli zaman geçirdin. Özür dilemene gerek yok," diye beni temin etti, sonra dönüp eşyalarımı almak için kapıdan çıkarken göz kırptı.

Ne yapacağımı bilemeden öylece dururken dışarıdan bir araba kapısının çarpıldığını ve sesler geldiğini duydum. Hâlâ açık olan ön kapıya doğru yürüdüm ve King'in kamyonetini görmek için dışarı baktım. Kalbim çarptı, sonra sahte nişanını hatırladım ve battım.

"Sen karışma!" King yürüyüş yolunda sinsice ilerlerken bağırdı.

Storm ona ne demişti?

Geri çekildim ve mavi odaya koşmayı düşündüm ama zamanım olacağından emin değildim. Onun yerine kütüphaneye yöneldim. Orada saklanabilirdim. Onu görmek ya da onunla konuşmak istemiyordum. Henüz değil.

Kapıyı kapatıp odanın içine doğru geri geri giderken yumuşak bir tıkırtı duydum. Odanın karanlık olduğunu görüp geçip gideceğini umarak ışıkları kapalı bırakmışım.

"Nerede o, Maeme?" King'in talebini duydum.

"Evime gelip asabi biri gibi bağırmayacağını biliyorum." "Maeme, seni seviyorum, ama eğer bana onun nerede olduğunu söylemezsen bir dakika sonra bir şeyleri kırmaya başlayacağım."

"Tanrım, Kral!" Storm dedi ki. "Bağırmayı kes."

"Nerede o?" King beni ürküten bir hırıltıyla konuştu.

"Bu eve bir adım daha atarsan, o boku kıran ben olurum." Maeme'nin sesi daha önce hiç duymadığım bir keskinlik kazanmıştı. Öfkeliydi... gerçekten öfkeliydi.

"Onunla konuşmam gerek." King'in karanlık tonu biraz yumuşamıştı.

"Bu şekilde değil. Nişanlandığınızı biliyor. Sanırım tüm bunları sindirmek için biraz zamana ihtiyacı var," dedi Maeme.

"SAHTE! Bu sahte bir nişan. Maeme, özellikle hoşlanmadığım bir kadının peşinden gitmeye zorlanıyorum. Etrafında olmak istediğim kadınla konuşmam engelleniyor ve ben gerçekten kopmaya çok yakıным. BİRİSİ bana onun nerede olduğunu söyleyecek. Şimdi!"

Bunun daha fazla devam etmesine izin veremeyerek, olay daha fazla büyümeden onunla yüzleşmem gerektiğine karar verdim. King şimdi Storm'a bağırırken aceleyle kütüphaneden çıktım ve fuayeye girdim.

"Kesin şunu!" Gürültüden duyulacak kadar yüksek sesle söyledim. King arkasını döndü, gözleri bana kilitlendi.

"Söylenti."

Adımı öyle bir rahatlamayla söyledi ki kendimi suçlu hissettim. Böyle bir duyguya kapılmak için hiçbir nedenim yoktu ama evliliğim sırasında maruz kaldığım zihinsel taciz beni çarpıtmıştı. Anlık tepkim, yanlış olan her ne ise kendimi suçlamak gibi görünüyordu.

"Herkesi bağırma kesersen seninle konuşurum," diye cevap verdim.

Bana doğru yürümeye başladı ve Maeme ellerini küçük kalçalarına koyarak onun önüne geçti. "Seninle konuşacağını söyledi, onun kişisel alanını işgal edebileceğini değil."

King'in burun delikleri, minik büyükannesine bakarken alevlendi.

"Sorun yok Maeme. Gerçekten. Gidip kütüphanede konuşabiliriz," dedim.

Bana baktı, sonra içini çekti. "Pekâlâ. Ama bu" -Kral'a döndü- "yüzümüze patlamasa iyi olur. Yapmanız gereken bir iş var."

King'in gözleri tekrar benimkilerle buluştu ve Maeme'nin etrafından dolaşıp tekrar bana doğru gelmeye başladı. Orada durup bana ulaşmasına izin vermek istemedim. Söylemeye niyetlendiği her neyse bunu özel olarak konuşmayı tercih ederdim. Kütüphaneye geri dönerken, zihinsel olarak kendimi bununla nasıl başa çıkacağım konusunda eğittim. Ondan ne bekleyeceğimden emin değildim. Ama her neyse, bununla başa çıkacaktım. Yapmak zorundaydım.

Kapı arkamdan gereğinden fazla bir güçle kapandı ve ben döndüm.

King'in aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce sanki son yemeğiymişim gibi bana baktığını gördüm.

"Telefonun kapalı ve dün gecedan beri öyle. Bütün gece ve gündüz aramaya ve mesaj atmaya çalıştım," dedi çenemi tutup başımı arkaya yatırırken. "Bu gerçek bir nişan değil. Bunu sana söylediler. Sahteymiş. Peki, sorun ne?"

"Senin bir evin var," diye ağzımdan kaçırdım. Pek yumuşak bir yanıt değildi ama beni en çok rahatsız eden şey bu olmalıydı.

Başımı salladı. "Evet. Ne olmuş yani?"

Kolunu tuttum ve elini yüzümden çektim. "Yani, bilmiyordum. Orada, sahip olduğunu bilmediğim bir evde bir kadın tutuyorsun. Orayı hiç görmedim." Duraksadım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Seks yaptık. Hem de çok. Ama senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bunun gibi şeyleri. Bu... bu sadece yaptığımız tek şeyin fiziksel olduğunu açıkça ortaya koydu ve bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Sözlerimi anlamaya çalışarak beni incelerken gözleri kısıldı. "Bir evim olduğunu bilmediğin için mi üzgünsün?"

Başımı salladım. "Evet. En sevdiğin rengi bilmiyorum... ya da... ya da en sevdiğin dondurma çeşidini ya da ne yapmaktan hoşlandığını... hobilerini."

Bakışlarımı tutarken ağzının kenarı seğirdi ve kendimi biraz gülünç hissetmeme neden oldu. Tüm bunları yüksek sesle söylemek aptalca görünmesine neden oldu. Bunu iyi ifade edemiyordum.

"Yeşil, tam olarak gözlerinin rengi. Fıstık ezme dondurma -İçinde gerçek parçalar olanlardan. Gençken futbol oynardım. Oyun kurucuydum. Üniversitede oynayabilirdim ama ailemde böyle bir şansım yoktu. Büyümek zorundaydım. Sıralamadaki yerimi aldım. Ama hala top atmayı seviyorum. İzlemeyi de seviyorum," dedi ve uzanıp bir parmak eklemeni yanağımda gezdirdi. "Seninle birlikte olmak. Boş zamanlarımda yapmayı en çok sevdiğim şey bu oldu."

Sadece gözleriyle sahip olduğu gücün farkında mıydı? Muhtemelen farkındaydı. O yetişkin bir adamdı. Ben anaokuluna gittiğimden beri kadınları kendine çekiyordu. Yine de buradaydım, o çekimi hissediyordum. Ona sahip olabilirim her istediğini kabul etme arzusu.

"Otuz beş yaşındasın," dedim, bunu neden belirtmem gerektiğinden emin değildim. Sonra sırtıttı. "Evet, tatlım, öyleyim." Yüzümün yan tarafını avuçladı.

"Senin için çok yaşlı olduğuma mı karar verdin?"

Gözlerimi devirdim, o da kıkırdarak bana yaklaştı. Sıcaklığı

Vücudu beni titretti ve keşke titretmeseydi dedim. Keşke bunu durdurabilseydim ve çekip gidebilseydim. Kendimi incinmekten kurtarmayı. Çünkü incineceğimi biliyordum. Bu adamı sevmenin getireceği acının bir kısmını çoktan çekmiştim.

"Başka ne bilmek istiyorsun?" diye sordu, başını kulağıma yaklaştırmak için eğerek.

Gözlerim kapanmaya başladı ve ondan geri çekilmek için tüm gücümü kullanmak zorunda kaldım. Elini çekti ama gözlerini benden ayırmadı.

"Onunla yatıyor musun?" Kendimi durduramadan sordum. Beni kırabileceğini bildiğim bir cevaptı ama bilmek zorundaydım.

Kaşları birbirine çatıldı. "Scotlin mi?" "Evet," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Başka kim hakkında soru sorabilirdim ki? Sormam gereken başka biri var mıydı?

"Sikeyim hayır." Yüzündeki iğrenmiş ifade ruhuma merhem gibi geldi.

"Neden? O çok güzel. Senden hoşlanıyor. Senin evinde yaşıyor."

Bana doğru bir adım attı, ben de aramızdaki mesafeyi koruyarak geri çekildim.

Bakışlarındaki acı, sağlam durmamı zorlaştırdı. Büyük bir parçam ona doğru koşmak, kollarımı ona dolamak ve sadece beni istemesi için yalvarmak istiyordu. Acınası bir durumdu.

Derin bir iç geçirdi. "Evet, Scotlin çok güzel bir kadın. Yıllarca peşimden koştı ama benden dört yaş küçük olduğu için görmezden geldim. Ta ki on dokuz yaşına gelip peşimi bırakmayana kadar. Gittiğim her yerde karşıma çıkıyordu." Başını iki yana salladı. "Sonunda pes ettim ve bir tür ilişkimiz oldu."

Bu bana yardımcı olmuyordu. Aslında, bu beklediğimden çok daha kötüydü. Onunla bir ilişkisi vardı. Tahmin ettiğim gibi bir kaçamak değildi. Keşke bana geçmişlerini anlatmaya başlamadan önce otursaydım.

"Hamile kaldı. Ona evleneceğimi söyledim. Ama o anne olmak istemedi. Asla. Bu yüzden benimle konuşmadan gidip kürtaj yaptırdı."

Nefesim kesilirken elim karnıma gitti. "Ah, Kral," diye nefes aldım. Bunu beklemiyordum.

Mavi gözleri bana kilitlendi. "Ve bu bizim sonumuz oldu. Ben istemedim

onunla evlenmek. Bu korkunç bir hata olurdu. Bunu şimdi biliyorum ama o zamanlar sadece doğru olanı yapmak istiyordum. Çocuğuma sahip olamadığım şeyi vermek.

-Birlikte olan ebeveynler. Hatta denersem onu sevebileceğime kendimi ikna ettim." Dudaklarından sert bir kahkaha döküldü.

"Yani, hayır, Scotlin'i becermeyeceğim. Scotlin'i bir daha asla becermeyeceğim. Yıllar içinde geçmişle barıştık. Ailelerimiz birbirine bağlı. Ona arkadaşım diyemem çünkü ona güvenmiyorum. Onun etrafında olmaktan bile hoşlanmıyorum. Ama bu, sonuna kadar götürmem gereken bir iş. Her anından nefret etsem bile."

Bana doğru bir adım attığında, bu sefer hareket etmedim.

"Çok özür dilerim," diye nefes aldım ona bakarken.

"Uzun zaman önce, tatlım," dedi ellerini çıplak kollarımda gezdirerek.

"Şimdi söyle bana, başka ne bilmek istiyorsun? Ne istersen sor. Sana anlatacağım." Başka ne bilmek istiyordum ki? Onun için göğsümün ağırmasına neden olan bu bilgiyle beni vurmuştu. Ondan başka bir şey paylaşmasını isteyemezdim.

Dolabında istemeden de olsa ortaya çıkarabileceğim başka hangi iskeletler vardı? Buna hazır olduğumu sanmıyordum.

"Bu kadar yeter," diye cevap verdim.

"Tüm bilmen gereken bu mu? Emin misin? Çünkü bir daha böyle bir gün yaşamak istemiyorum. Senden uzak olmaktan ve seni kontrol edememekten nefret ediyorum. Bu benim kafamı karıştırıyor, tatlım."

Başka bir sorum daha vardı. Sormam gereken bir soru. Eğer yaptığı şey, yaptığımız şey, ortadan kalkmayacaksa. Benimle böyle konuşmaya devam edecekse. Bana bunları hissettirmeye. Sormam gerekiyordu.

"Neyiz biz? Sen... arkadaş olduğumuzu söylüyorsun, ama bu... bu arkadaş gibi hissettirmiyor, King. Bu daha fazlası gibi hissettiriyor ve bana göre daha fazlası. Ve eğer senin için daha fazlası değilse, o zaman bunu yapmaya devam edemem ve hayatta kalamam. Senden kurtulamam."

"Haklısın. Biz arkadaş değiliz. Olabileceğimizi düşünmüştüm ama sana ihtiyacım var. Her zaman yanımda olmanı istiyorum. İşler kötüye gittiğinde, içimdeki şeytanları rahatlatmak için tek gereken senin gülümsemen. Bir etikete ihtiyacı var mı?"

Evet. Hayır. Ugh! Neden itiyordum ki? Bunların hepsi yeniydi. Belki de hayatta çok deneyimsizdim ve yapmamam gereken bir şey istiyordum.

"Sanırım hayır," diye cevap verdim.

Elleri belimi kavradı ve beni kendisine doğru çekti. "O gözlerin farklı bir şey söylüyor. Güvenlik istiyorsun. Bana olan güvenin yok oldu ve ben bunu hak ediyorum." Başını eğdi ve ağzımın kenarına bir öpücük kondurdu. "Buna

ne diyeceğimi bilmiyorum. Sadece tek düşündüğümün sen olduğunu biliyorum.

hakkında. Becermek istediğim tek kişi. Özlediğim tek kişi. Evet, kulağa bir ilişki gibi geliyor ama insanlar aşık olduklarında neler olduğunu gördüm. O şey gerçek değil. Sadece bir kelime. Sonu felaketle bitiyor ve bu bizim başımıza gelseydi ve seni kaybetseydim asla kendimle yaşayamazdım. Hayatım... içinde yaşadığım bu dünya güçlü ilişkiler kuran bir dünya değil. Onları paramparça ediyor. Bunun defalarca olduğunu gördüm. O yüzden etiketlemeyelim. Sadece anı yaşayalım. Bunun nasıl hissettirdiğinin tadını çıkaralım."

Burada doğru kelimeler yoktu. En azından benim aklıma gelmiyordu. Sadece başımı salladım ve elleri beni sıkıca kavrarken dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

"Bu iş bittiğinde benimle birlikte evime taşın," dedi ve ardından dişleriyle üst dudağımla ısırıldı.

"Ne?" Nefes nefese sordum.

"Beni duydun."

"Ne ne zaman biter?" Kalbim yerinden fırlayacak gibi olurken açıklama ihtiyacı duyarak ona sordum.

Öpücüklerini kulağıma kadar takip etti ve kulağımın altındaki hassas noktaya bir öpücük kondurdu. Titredim ve ellerim gömleğinin içinde kıvrıldı.

"Scotlin'in sapığını bulduğumda ve Insantos'un icabına baktığımda, seni evimde istiyorum. Benimle birlikte."

Az önceki ağırlığın omuzlarımdan kalkma şekli bir uyarı olmalıydı. Benim için bir uyarı. Üzerimde ne kadar gücü olduğunu hatırlatıyordu. Ona yaklaştığım her adımda kalbimden bir parça daha kaybediyordum. Ve o ilişkilere inanmıyordu.

King büyük elini benimkine doladı ve beni kütüphanenin kapısından çıkarırken çarpık bir sırıtişla bana baktı. Maeme ve Storm'un hâlâ ayakta durduğu fuayeye ulaştığımızda da hızını kesmedi.

"Günün geri kalanında benimle gelecek," diye bilgi verdi King cevap için duraksamadan.

"Peki ya bu gece?" Maeme ona sordu. "Bu akşam babasının akşam yemeğinde Scotlin'in eşisin."

Bunun beni rahatsız etmesine izin veremezdim. Onun adını ve King'in onunla birlikte olacağını her duyduğumda gelen kıskançlık dalgasını kontrol etmenin bir yolunu bulmalıydım. Eğer bunu onunla yapacaksam, güvenimi kazanmak için çok az şey yapmış olsa bile ona güvenmeliydim.

King'in elimi tutuşu sıkılaştı. "Söylenti benim odamda kalabilir

Ben giderken ahırda kal. Bu gece her şey bittiğinde oraya geri geleceğim." "Scotlin ne olacak?" diye sordu Storm ve King'in gerilmesine neden oldu. "O babasında kalacak," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Rumor, istediğin bu mu?" Maeme sordu.

Bakışlarımı King'den büyükannesine kaydırdım. Yüz ifadesindeki endişe çok açıktı. Gitmemem gerektiğini düşünüyordu ama olanlardan sonra bile onunla birlikte olmak istediğimi ona nasıl açıklayacaktım?

"Evet," diye cevap verdim.

Uzun bir iç geçirdi, sonra başını salladı. "Pekâlâ."

İkisi de daha fazla konuşmadan King beni kendisiyle birlikte kapıdan dışarı çekti. Kamyona kadar onun hızına yetişebilmek için neredeyse koşmak zorunda kaldım.

Yolcu kapısında durduğumuzda ona "Bana bunu sormadın," dedim. "Ya seninle gelmek istemezsem?"

Gözleri benimkilere kaydı. "Benimle gelmek istemiyor musun?" Mesele bu değildi.

"Eşyalarım bile yok."

King önüme geçerek beni kamyonetinin yan tarafına sıkıştırdı. "Sweets, her şeyi berbat ettim. Ama sen beni affettin. Sınırlarını çizdiğini ve kuralların olduğunu biliyorum ama geçen gecedен ve kütüphanede yaptığımız o konuşmadan sonra bazı şeylerin değiştiğini düşündüm. Bana güvenmiyor olabilirsin ama beni başka bir kadınla istemezsin. Ben de başka bir kadın istemiyorum. Yani, bu konuda anlaştık. Şimdi, seni becermek istiyorum. Seni odamda, yatağında, duşumda istiyorum. Şu anda yapabileceğim en iyi şey seni ahırdaki odama götürmek. Seni orada tutmak. Eşyalarımınla birlikte. Orada güvendesin. Maeme'ninkinden bile daha güvenli. Seninle olamadığım zaman endişelenmeme gerek kalmayacak. Lütfen." Durakladı ve bir kolunu belime dolayarak beni vücuduna yasladı. "Bu konuda benimle kavga etme. Senin sıcak küçük amcığının içinde olmadan geçirdiğim iki hafta çok acımasızdı."

Sertçe yutkundum ve bunu yaptığının farkında bile olmadan ona doğru eğildiğimde vücudumun onunkine karşı eridiğini hissettim. "Tamam." Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi.

"İşte benim kızım," diye cevap verdi yüzüne yayılan yavaş bir sırıtışla. "Seni bu lanet kamyona karşı becermeden ve Maeme kıcıma bir kurşun sıkmadan gidelim."

Kapıyı açmak için arkamdan uzanırken beni kamyondan uzaklaştırdı ve geri adım atarken onunla birlikte çekti.

• DOKUZ -

Bu beni dengesiz mi yaptı?

RUMOR

Kral gibi kokan arşıfların üzerinde uyumak, ahırdaki odasına geri dönmekle kıyaslanamazdı. Ondan uzakta olduğum için kokusunun mekâna nasıl sinmiş olduğunu unutmuştum. Evi de böyle mi olacaktı? Nereye gidersem gideyim, King'in kokusu beni içine çekiyordu. Sanki beni zayıf ve aptal yapmak için başka bir şeye ihtiyacı varmış gibi.

"Burada bir odayı nasıl edindiniz? Bir evin olduğuna göre?" Anahtarlarını şifonyerin üzerine bırakırken sordum.

Sırıttı. "Bir keresinde Wilder, Thatcher ve ben hepimiz burada kalmıştık. Önce Wilder taşındı. Bir kızı hamile bıraktı ve evlendiler. Yirmili yaşlarımız burada eğlenceliydi ama otuza yaklaştıkça kendimize ait bir şey istedik. Thatcher bu arazinin daha gerisinde bir ev inşa ettirdi. Ben de Salazar arazisinde aynısını yaptım ama odamı burada tuttum. Yakın olmam gerektiğinde işe yarıyor."

Bana doğru yürüdü ve tepemde dikildi, bunu yaparken bakışları yüz hatlarımda gezindi. "Aylardır burada kalmamıştım ama seni av tüfeği evine yerleştirdikten sonra yakın olmak istedim. Bir şeye ihtiyacın olursa burada olduğumdan emin olmak istedim. Geri taşındım. Dün geceye kadar, buradaki ikinci geceden beri evimde uyumamıştım."

Bu da bir şeydir. Benim için yakın durdu. Bunu itiraf etmeyebilir ya da adını koymayabilirdi ama ilk günden beri bir şeyler hissetmişti. Sinirlerim bozuk olsa da onu çekici bulduğumu itiraf edebilirdim.

Sonra beni gafil avlayarak hızla hareket etti ve beni kollarının arasına aldı.

"Kral!" Beni kanepeye götürüp kucağına oturturken kollarımı boynuna dolayarak çığlık attım.

"Sor," dedi kollarını belime dolayarak. "Neyi sorayım?"

Bir uyarı etiketiyle gelmesi gereken büyüleyici sırıtış dudaklarına dokundu. "Her şeyi. Ne bilmek istiyorsun?"

Bunu neden yaptığından emin olamadığım için yüz ifadesini okumaya çalıştım. "Neden?" Sonunda sordum.

Eli sırtımda ilerledi ve şakacı bir şekilde saçımı çekti. "Çünkü bilmek istiyorsun ve seni soyup duşta becerdiğimde tüm düşüncelerinin bu olmasını istiyorum. Bizi. O yüzden sor bakalım tatlım. Kafanın içinde neler oluyor?"

Bakışlarımı gömleğinin önünü incelemek için aşağı indirirken dudaklarımdan gergin bir kahkaha döküldü. "Baskı falan yok," diye cevap verdim.

Saçımı, gözlerim onunkilerle buluşana kadar başımı geriye eğecek kadar sert bir şekilde çekti.

"Bu bir test değil. Sana sadece bana ne istersen sorabileceğini söylüyorum. Cevap vereceğim. İstemesem bile."

Parçalanmıştım. Bilmek istemeyeceğim şeylerden korkuyordum. Ama daha ileri gitmeden önce bilmem gerektiğinin de farkındaydım. Herhangi bir ilişkide gelecek görmeyen bir adamı sevmek cesurcaydı. Yaptığım en cesurca şey olabilirdi. Hill'den kaçmak pervasızca ve çaresizceydi. Bunun cesurca olduğunu düşünemezdim. Ama bu... bunu düşünmek için zamanım vardı. Bir gün beni terk edecekti. Bu sona erecekti ve şu anda, şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyden çok daha güçlü olan bu duygunun aşk olduğunu biliyordum. Her zaman aradığım ama asla tam anlamıyla bulamadığım o münzevi şey. Artık gerçek olanı biliyordum. En azından benim için nasıl hissettirdiğini.

Belki de deneyimlemem gereken tek şey buydu. Aşk kimseye vaat edilmemiş bir hediye idi. Şu anda, King beni istiyordu ve bunu yapacağımı sorgusuz sualsiz biliyordum. Bana ne verirse kabul edecektim.

"Doğum günün ne zaman?" Ona sordum.

"27 Temmuz," diye yanıtladı. "Seninki de 21 Mayıs." Bunu bilmesine şaşırarak arkama yaslandım.

"Sweets, Mafia. Hatırladınız mı? O gün evine girmeden önce Churchill Millroe hakkında her şeyi biliyorduk. Güvenlik sistemi kodu, programı, karısının programı da dahil," diye cevap verdi, saçlarımı yumruğunun etrafına sararak. "Söylenti Ariella LeBlanc."

Adımı duymak -doğum belgemdeki adımlı- beni hareketsiz bıraktı. Eğer bunu biliyorsa, ne zamandır biliyordu? Beni benzin istasyonundan aldığı andan beri mi?

"Sweets," dedi nazik bir ses tonuyla, saçımı bırakıp yanağıma dokunarak, "Mafya, bebeğim, biz hiçbir şeyi **b o ş** bırakmayız. Biz

iyice. O piç senin adını değiştirdi ama bu onu silemedi."

Hill'e Ariella isminin bende kalması için yalvarmıştım. Yüzde yüz emin değildim ama annemin adının Ariella olduğu söylenmişti. Bana kendi adını vermişti. Bu bir yalan olabilirdi ama ben buna tutunmuştum. Doğru olmasını istedim çünkü bana bir başlangıç vermişti. Ait olduğum biri. Bir bağlantım vardı. Hill bunu benden aldığında, sahip olduğum tek geçmişi tamamen yok ettiğinde, bunun yasını tutmuştum.

"Onu geri istiyorum," dedim.

Başını salladı. "Tamam. Tekrar değiştiririz."

Ona bakakaldım. "Bunu yapabilir miyim?"

King yakınımı eğildi ve çeneme bir öpücük kondurdu. "Evet, tatlım, yapabiliriz."

Göğsümde kabaran ve içime yayılan sevinç, o nadir şeylerden biriydi.

Bana bakmak için arkasına yaslanan King, beni incelerken gözlerini hafifçe kıstı. "Bu akmayan gözyaşları mutluluktan, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım ve ellerimi kollarında gezdirerek pazularını kavradım, dokunuşumla esnemişlerdi. "Duşla ilgili söylediğin neydi?"

Bana hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Soruların bitti mi? Tam adımı sormadın."

Ona doğru eğildim. "Kral Chasen Salazar."

Gözleri büyüdü.

"Beni buraya getirdiğin ilk gece Maeme sana böyle seslenmişti," diye hatırlattım ona.

"Ve hatırladın mı? O gün uğraştığın onca şey varken mi?" şaşırmış görünüyordu.

Bir omzumu kaldırdım. "Dehşete kapılmıştım, polislerden kaçıyordum ama yine de tanıştığı en güzel adam tarafından kurtarılmış bir kadındım."

Kral kavradı benim bel ve kaldırılmış Ben kapalı Onu, ayakta Ben yukarı. "Güzel mi? Gerçekten mi? Seksi değil mi? Çekici?" diye sordu ayağa kalkarken.

"Onlar da öyle," diye cevap verdim.

Sundress'ime uzanıp onu çekiştirerek belimde toplanana kadar kalçalarımın üzerinden geçirirken göğsünden derin, memnun bir ses geldi.

"Ellerini kaldır."

Söyleneni yaptım ve yolun geri kalanını benden çıkarmasına izin verdim. Üzerimde beyaz saten bir külottan başka bir şey yokken ona baktım. Bir elini sırtımda gezdirirken takdir dolu bakışları vücudumda gezindi

Popomu avuçlayana kadar. Sıkıldığında, ondan alçak bir inilti geldi.

"Şaplak atmama izin ver."

Vücudumda karıncalanmalar dans etti. Konuşmaya çalışmadım, başımı salladım. Mavi derinliklerindeki ısı parlaması ürpermeme neden oldu. Bundan zevk alıyordu. Her ne kadar korkmam gerekiyormuş gibi görünse de, yapmak istediği şeyin Hill'le yaşadıklarına hiç benzemediğini biliyordum.

King her vuruşunda zevk veriyordu. Sözleri baştan çıkarıcı, bağımlılık yapıcıydı, acı verici ve aşağılayıcı değildi. Başka birine bu şekilde güvenebileceğimi hayal bile edemezdim ama onunlayken bu çok kolaydı. Ben de istiyordum. Onun uyarılmışlığı benimkini daha da teşvik etti.

Tekrar yerine oturdu, sonra elimi tuttu ve beni kucağına çekti. Nefesim kesildi ve gerildim, dönüp ona baktım. Beklediğim şey bu değildi. Yine de odağı bende değildi. Elini popomun üzerinde gezdirirken, parmak uçlarını külotumun kenarının hemen altından geçirirken donup kalmış gibiydi.

"Sakin ol," diye mırıldandı.

Bu pozisyonda bu imkânsız bir görev gibi görünüyordu. Çaresizlik ve maruz kalma duygusuyla karışık belirsizlik heyecan vericiydi. Bu beni dengesiz mi yapıyordu?

Elini yavaşça kaldırıp sert bir şaplakla indirdi ve zıplamama neden oldu. Parmak uçlarını şu anda acıyan derimin üzerinde gezdirirken ondan bir zevk gümbürtüsü geldi.

"Çok güzel," dedi elini kaldırmadan önce.

Çarpmanın etkisiyle gözlerimi kapattım ve ondan uzaklaştım. Keskin acıyı bacaklarımın arasındaki zevk sızısı takip etti. King bunu tekrar tekrar yaptı. Her seferinde daha sertti ve nefes alışının ağırlaştığını duyabiliyordum. Ereksiyonunun sert çıkıntısı göbeğime baskı yapıyor, heyecanı çılgınlığa dönüştürüyordu.

"Siktir, tatlım. Kıçını kıpkırmızı görmeye bayılıyorum," dedi boğuk bir ses tonuyla, bir yanağını tutup yumuşak eti sıkarken. "Ne kadar iyi bir kızsın." Eli şu anda acıyan deriyi okşadı. "Lanet olsun, bu kış çok sulu."

Sesindeki karanlık ton beni titretti. "Ayağa kalk!" diye emretti.

Hızlıca hareket ettim. Ne olduğundan emin değildim ama ani korku heyecanla renklenmişti.

"Eller yatağa. Kıçını havaya kaldır," diye buyurdu, ayağa kalktı ve beni yatağa doğru itti.

Tökezledim, ondaki ani değişim karşısında kafam karışmıştı. Gözlerindeki parıltı daha önce gördüğüm bir şey değildi. Kaçmak ya da söylediğini yapmak arasında kaldım. Eli, zaten hassas olan popoma, öne doğru düşmeme ve kendimi yatağın kenarında yakalamama neden olacak kadar güçlü bir tokat attı.

Kalbim çılgınca göğsüme çarptı. Ona ne olmuştu? Bunu neden yapıyordu? Yorganı avuçladım ve gözlerimi sıkıca kapattım. King sert bir hareketle külotumu ayak bileklerime kadar indirdi, sonra çekiştirerek çıkardı ve bacaklarımı daha da açtı.

Derin nefes alışının sesi, dilinin sıcak, sahiplenici yalayışı bacaklarımın arasından kaymadan hemen önce geldi. Dizlerim bükülürken içimden bir çığlık koptu.

"Yüzüme fişkırana kadar bu tatlı amcığı yiyeceğim," dedi beni yalayarak dünyamı döndürürken. "Kıçına şaplak attığım için sıırıslıklamsın."

Sonra homurdandı ve bir parmağını içime soktu. "Beni döndür, tatlım." Bir çığlık attım ve daha fazlasını hissetmek isteyerek geri bastırdım. "Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen ne? Neye ihtiyacın var?"

Vücudum titrerken yatağı tırmaladım. "Sen. Sana ihtiyacım var. İçimde."

Elini popoma sertçe vurduğunda içimden boğuk bir inilti yükseldi. Sonra tekrar yaptı. Ve tekrar.

"Yüzüme fişkirtmanı istediğimi söyledim," dedi. "Dikkatimi dağıtma."

Yalvarmak ya da özür dilemek için ağzımı açtım. Emin değildim ama King'in kış yanaklarımın arasından kayan dili tüm kelimeleri kesti. Gözlerim şok içinde açıldı. Deliğime bir fiske vurdu ve ben gerildim. Bu kadar açıkta olmak çok fazlaydı.

"Sakin ol," diye fısıldadı dokunulmamış bölgeme doğru. "Sadece biraz oynamama izin ver."

Yanaklarımı açıp yüzünü oraya bastırırken nefesimi tutarak duvara baktım ve sonra dili tekrar açıklığı gıdıklarken memnun bir mırıltı çıkardım.

"Oh Tanrım!" İnledim, yüzümü yatağa gömdüm, bunu yaptığına inanamıyordum.

"Aferin kızıma," diye övdü öpücüklerini benim üzerimde gezdirmeye başlarken.

Altta.

Bu sefer iki parmağını bacaklarımın arasına soktu ve ben de çaresizce geriye doğru sallandım. Vücudum, bir şeyler hissedebileceğini bilmediğim alanlara doğru dönüyordu.

Bu kez, dilinin ucunun dış kenarı sıyırdığını, sonra parmaklarının içime girdiği yere doğru ilerlediğini hissettiğimde, yaklaşmakta olan mutluluk serbest kaldı. Bacaklarımın arasından gelen ılık telaş beni sarstı, bu sırada yorgana tutundum ve doruk noktam dalga dalga üzerime geldi.

King'in elleri belimi kavradı ve sırtım yatağa çarpmadan ve devasa vücudu üzerime gelmeden önce kısa bir an için havalandığımı hissettim. Gözlerindeki vahşi bakış, bacaklarımın arasında bir başka sarsıntıyla inlememe neden oldu.

"Siktir, bebeğim. Beni delirtiyorsun," diye yemin ettikten sonra dizlerimi kavradı ve içime girerken bacaklarımı sonuna kadar açtı.

"Ah!" diye yırtıldı dudaklarımdan hiçbir şey saklamadığı için.

King daha önce hiç yaşamadığım bir vahşilikle beni becermeye başladı. Kalçalarını benimkilere her vuruşunda daha da saldırganlaşıyordu.

"Söyle bana, bu kimin amcığı?" diye sordu.

Gözlerim onunkilere kilitletti. Mavi, göz bebekleri tarafından neredeyse tamamen ele geçirilmişti.

"Senin," dedim, benden duymak istediği şeyin bu olduğunu umarak. "Kahretsin," diye inledi yüksek sesle.

Onu izledim, tamamen büyülenmiştim. Kral Salazar'ın o anki güzelliğiyle kıyaslanabilecek bir şey göremeyeceğime emindim. İçimdeki nabızı hissetmeden hemen önce vücudu sarsıldı ve çenesi hafifçe gevşedi.

Yarattığı imge, salgısının içimi doldurma hissiyle birlikte tutuştu ve beni başka bir mutluluk âlemine gönderdi.

• ON -

Duyduğum onca ağlama ve inlemeden sonra daha iyi bir ruh halinde olacağını düşünmüştüm.

KING

Tam ben geçecekken Storm, Sword'un durağından çıktı ve çıkışa yöneldi.

"Smokin giymek ha? Kulağa iyi bir zaman gibi geliyor," dedi aygırı içeri kilitlerken.

"Cehennem daha doğru bir tanım," diye homurdandım.

Rumor'u yatağımda kıvrılmış uyurken bırakmak da ruh halime yardımcı olmuyordu. Üç tur sikiştikten sonra bitkin düşmüştü. Onu düşün duvarına yasladıktan sonra, talimatlarına uyarak saçlarını yıkadım ve kremledim, ardından vücudunu yıkadım. O kadar bitkin düşmüştü ki giyinmedi bile. Ben saçlarımı yıkarken, onun yatak odasına girip havluyu bırakmasını ve yorganın altına girmesini izledim. Eğer bu gece bu saçmalığı unutup onunla birlikte yukarı çıkabilseydim sol elimi keserdim.

"Duyduğum onca ağlama ve inlemeden sonra daha iyi bir ruh halinde olacağını düşünmüştüm. İkiniz kaç kez seviştiniz? Yoksa bir maraton turu muydu? Çünkü eğer öyleyse, o kadar uzun süre devam edebilmek için ne tür haplar aldığını bana söylemen gerekiyor."

Göğsümün içinde bir canavar uzanıyor gibi görünürken ellerim iki yanımda yumruk oldu. Onu duymuş olmasından hoşlanmamıştım. Hem de hiç. O sesler benim içindi.

"Tanrım," diye mırıldandı. "Yüzündeki o cani bakışı çıkar. Gürültülüydü. Dışarıdakiler muhtemelen duymuştur."

Şu anda buna ihtiyacım yoktu. Bütün akşam Scotlin'le uğraşmak zorunda kaldım.

Bana dokunuyordu. Ona dokunmak istiyormuşum gibi davranıyor. Lanet olsun.

Hiçbir şey söylemeden Storm'un yanından geçip gittim. Tam kapıya geldiğimde durdum ve ona döndüm.

"Kimse ona dokunmuyor. Kimse onu rahatsız etmiyor. Kimse onun havasını soluyacak kadar yaklaşılamaz."

Storm iki elini de havaya kaldırdı. "Dostum, o güvende."

Ona güvenmiştim. Çok fazla seçeneğim olduğundan değil. Geceleri yanımda olmasını ve güvende olduğunu bilmenin huzurunu yaşamak istiyorsam, hepsine güvenmek zorundaydım.

Dışarı çıkıp etrafı hızlıca taradım. Antrenörlerden ikisi genç safkanlarımızın üzerindeydi. Stellan, Derby yarışlarından biri için kullandığımız jokey ve Preakness Stakes için umudumuz olan Bloodline ile birlikteydi. Alan güvenliydi ama ben de daha azını beklemiyordum. Burası bir kale gibi kilitlenmişti.

Kamyona doğru ilerlerken arkamdan alçak bir ıslık sesi geldi. Döndüğümde Thatcher'ın ahırın kenarına yaslanmış, dişlerinin arasında bir sigara ve kollarını göğsünde kavuşturmuş olduğunu gördüm.

"Ateşli bir randevu mu?" diye sordu sırtıtışında bir eğlenceyle. "Siktir git," diye cevap verdim.

Nereye gittiğimi biliyordu, tıpkı bunun yapmak istediğim son şey olduğunu bildiği gibi.

Kapımı sarsarak açıp içeri tırmanırken, çarpık kahkahası keyfimi yerine getirmedi.

• ON BİR -

Sessiz kalmanın en iyisi olduğuna karar verdim.

RUMOR

Yastığımın yanında King'den gelen ve bu gece döneceğini söyleyen bir notla uyanmak moralimi bozmuştu. Scotlin'le yemeğe gitmesi gerektiğini biliyordum ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu. Bütün öğleden sonra birlikte olduğu kişinin ben olduğumu kendime hatırlatmak üzüntümü biraz hafifletmeye yardımcı oldu. Yine de kıskançlığı dizginlemek daha zordu.

Bütün akşam yatak odasında kalmak da bana yardımcı olmayacaktı. Sadece onu koklayacak ve ne yaptığını düşünecektim. Eğer kız ona dokunuyorsa. Eğer o da ona dokunuyorsa. Buradan çıkmalı ve dikkatimi dağıtacak bir şey bulmalıydım.

Alt kata indim ve sesleri takip ederek salona ulaştım. İçeri baktığımda kapı açık duruyordu. Sebastian elinde bir parça pizzayla kanepelerden birine oturmuş, duvarı kaplayan büyük ekrana odaklanmıştı. Alanın geri kalanını taradığımda Storm'un barda içki doldurduğunu gördüm. Onu bulduğumda Wells deri bir sandalyeye oturmuştu. Dikkati çoktan benim üzerimdeydi.

Bana gülümsedi. Yavaş, hafif şeytani bir sırıtış. "İçeri gel. Biraz pizza ye."

Odadaki diğer iki çift gözün bana doğru döndüğünü hissettim ve bakışlarımı Storm'dan Sebastian'a kaydırarak içeri adım attım.

"Uyanmışsın," dedi Storm. "Pizza masanın üzerinde. Git biraz al. Ben de sana bir içki hazırlayayım. Zehirin ne?"

Pizzanın kokusu burnuma geldi ve midem guruldadı. Şu ana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim.

"Su iyi olur," diye cevap verdim. "Su o zaman," diye kabul etti.

"Hadi ama. Bu pizza. Bira içmeyeceksen en azından bir kokteyl iç. Kız işi şeyler yapabiliriz," dedi Wells, ana kanepenin önünde duran masanın üzerindeki pizza kutusunu açarak.

"Su iyidir. Gerçekten."

Sebastian ona, "Bırak ne istiyorsa içsin," diye çıkıştı.

Wells gözlerini devirdi ve bir dilim pizza daha alıp yerine oturdu.

Sebastian'la aynı koltukta oturmaya karar verdim. Wells beni huzursuz ediyordu. Erkekler arasında en az onun yanında bulunmuştum. Yine de beni Thatcher kadar sinirli hissettirmiyordu. Neyse ki burada değildi.

"Sen gitmiyor musun?" Sebastian bakışlarını Wells'in üzerinde gezdirerek sordu. Wells ağzındaki yemeği çiğnemeyi bitirdi ve yutkundu. "Evet. Bana katılmak istemediğinize emin misiniz?"

Storm su bardağını bana uzattı, sonra Wells'e baktı. "Daha sonra içebilirim."

Wells sırtıttı. "Yeni sarışına karşı bir şeyler hissediyorsun, değil mi?" Omuz silkti. "Ben buna bir şey demezdim."

"Storm birinden hoşlandığında cehennemde soğuk bir gün olacak," dedi Sebastian, pizza kutusunu almak için öne doğru eğildi ve bana doğru yaklaştırdı. "Utanmana gerek yok. Ye bakalım."

Bir bardak suyumı bırakıp bir parça pizza aldım ve peçetenin üzerine koydum.

Wells, "King'i affetmişsin," dedi.

Ona baktım. King'i affetmiş miydim, yoksa bu kaçınılmaz mıydı? Ona olan ihtiyacım, verdiği zarardan daha güçlüydü. Tüm bunları Wells'e ya da herhangi birine açıklayacak değildim, bu yüzden sadece başımı salladım ve pizzadan bir ısırık aldım.

Wells ayağa kalkarken kıkırdadı. "Görünüşe göre işler ilginçleşecek."

"Kapa çeneni," dedi Sebastian ona. Sesindeki uyarı çok açıktı.

Bununla ne demek istediğini sormak istedim ama yemeye ve sessiz kalmaya devam ettim.

"Peki. Ben çıkıyorum," dedi Wells ve ayağa kalktı.

Gidiyor olmasının verdiği rahatlama anında geldi. Onun arkadaşlığı pek umurumda değildi.

Storm, Wells'in anonsunu duymazdan gelerek Sebastian'a, "Derbi tahminleri hakkında ne söylediklerine bir bak," dedi.

O kanalı değiştirirken ben de büyük ekranı izledim.

"Empire erken bir seçim," dedi Sebastian ona, ikisi de oturmuş, bu konuda konuşan adamlara odaklanmışken.

Storm, "Hughes her zaman ilk seçimi alır," diye cevap verdi.

Ne konuştuklarını anlamadım, bu yüzden arkama yaslanıp pizzayı bitirdim, sonra suyumı aldım ve ikisi atlar ve oranlar hakkında ileri geri konuşurken yavaşça içtim.

İzledikleri spor programı bittiğinde pizzanın çoğunu yemişlerdi ve Sebastian suyumı yeniden doldurmuştu. Bir noktada rahatladığımı fark ettim. Kendimi rahat ve oraya ait hissediyordum. Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim olmasa bile.

Sebastian ayağa kalkarak, "Güneş batıyor," dedi. "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Tamam," diye cevap verdim, bardağımı masaya geri koyup ayağa kalktım. "Bunun akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" Storm sordu.

Sebastian gözlerini devirdi. "Bu lanet bir gün batımı." Storm'un gözlerindeki ifadeden aynı fikirde olmadığı anlaşılıyordu.

"Boş ver onu. Ama kaçırmadan önce acele etmeliyiz," dedi Sebastian bana.

Ona küçük bir baş selamı verdim ve ardından odadan çıkıp ana girişe ve dışarıya kadar onu takip ettim. Akşam esintisi serindi ve kollarımı göğsüme doladım. Sebastian beni gördü ve kaşlarını çatı.

"Burada bekle," dedi ve koşarak ahıra geri döndü.

Gün batımını görmek hoşuma gidiyordu ve içeride söylenenlere bakılırsa beni gün batımının harika bir manzarasını görmeye götürüyor olmalıydı. Ancak üşümüştüm ve burada gereğinden fazla durmak istemiyordum.

O sırada Sebastian elinde kapüşonlu bir tişörtle ahırdan çıktı. "Al," dedi yanıma gelerek. "Bunu giy."

Biraz sıcak tuttuğu için minnettar olarak onu aldım ve atletimin üzerine geçirdim. "Teşekkür ederim," dedim.

"Sorun değil. Şimdi, bu tarafa gel."

Onu ahırların sol tarafından takip ettim, sonra iki binanın arasına girdim. Çatıya çıkıyormuş gibi görünen yapıya bağlı bir merdiven vardı.

"Önce sen. Kayma ihtimaline karşı ben arkandan geleceğim," dedi.

Yükseklikten pek hoşlanmazdım ama korkmazdım da. Bir an düşündüm, sonra bunu yapabileceğime karar verdim. Beni buraya o getirmişti ve bunu görmeyi reddetmek kabalık olurdu.

Yukarı çıkarken aşağıya bakmadım ya da yerden kaç metre aşağıda olduğumu düşünmedim. En azından üşümüyordum. Zirveye ulaştığımda.

Duraklatılmış.

"Her şey yolunda. Söz veriyorum," dedi Sebastian bana.

Buraya kadar gelebilmişim. Devam edip çatıya çıktım ve Sebastian'ın bana katılabilmesi için yeterince geriye yürüdüm.

Yanıma geldi ve sonra koluma dokundu. "Bak," dedi, sağını işaret ederek.

Döndüm ve nefesim boğazımda düğümlendi. Büyüleyiciydi. Manzarayı engelleyen hiçbir ağaç ya da bina yoktu ve uzaktaki dağla birlikte bir tablo gibi görünüyordu.

"Çok güzel," dedim.

"Değil mi? Buradan görmeye bayılıyorum."

En son ne zaman bir gün batımının tadını çıkardığımı hatırlayamıyordum. Hele böylesini hiç. Ellerimi giydiğim kapüşonun ön ceplerine soktum ve orada sessizce durup doğanın güzelliğini izledik. Kelimelere gerek yoktu ve sanki konuşmak neredeyse saygısızlık olacakmış gibi hissediyordum. Bu kadar muhteşem bir gösteri tüm dikkati hak ediyordu.

Böyle bir şey görmek bana King'i hatırlattı. Bunu onunla birlikte izlemek istedim. Ama o burada değildi. Scotlin May ile bir partideydi. Ruh halim bozulmaya başladı ve bu düşüncüyü uzaklaştırmak için çok uğraştım.

Hiç burada durup bunu görmüş müydü? Sebastian'a sormak istedim ama sessiz kalmanın en iyisi olduğuna karar verdim.

Döndüğümüzde Storm hâlâ salondaydı. Barda durmuş, bir bardak viski dolduruyordu. Gözleri benimkilerle buluştu ve bana sıkı bir gülümseme verdi.

Yanlış bir şey mi yaptım?

"Kulübe gitmek üzereyim. Sen de geliyor musun?" Storm bakışlarını Sebastian'a çevirerek sordu.

"Bence Rumor'u burada yalnız bırakmamalıyız."

Odaya gidip kitap okuyacağımı söylemek için ağzımı açtım ama Storm'un bakışları yine bana kilitlendi. Beni dikkatle inceliyor ya da enine boyuna düşünüyor gibiydi.

Sonunda iç çekti. "Evet. Muhtemelen iyi bir fikir değil."

Kanepeye doğru yürüdü ve içkisini alıp tekrar oturdu. "Gitmiyor musun?" Sebastian ona sordu.

Fırtına ona tekrar baktı. "Ve seni burada Rumor'la yalnız mı bırakayım? Hayır.

Sanırım kalacağım."

"Bu da ne demek oluyor?" Sebastian kızgın bir ses tonuyla sordu.

Storm uzaktan kumandayı eline aldı. "Bu, seni hayatta tutmak istediğim anlamına geliyor."

"Her neyse," dedi Sebastian ses tonunda yoğun bir kızgınlıkla.

O anı, biraz sonra söylenecekleri kesmek için kullandım. "Yukarı çıkıp okuyabilirim. Birkaç yeni kitabım var."

Sebastian, "Gerek yok," diye cevap verdi.

Storm aynı anda, "İyi fikir," dedi. İşte bu rahatsız ediciydi.

Geri çekildim ve endişeyle Sebastian'a baktım. "Sanırım gitmeliyim."

Sebastian Storm'a sinirli bir bakış fırlattı. "Hayır. O odada kilitli kalmak zorunda değilsin. Dramatik davranıyor."

Storm gözlerini ekrana dikerek, "Hayır, değilim," dedi.

"Evet, öyle. Sana bir içki hazırlayayım, sonra da izleyecek bir film buluruz." İkimize de bakmayan Storm'a temkinli bir bakış attım.

Sebastian, "Aldırma ona," diye ısrar etti.

Kararsızdım. Arkadaşımı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum ama aynı zamanda istenmediğim bir yerde olmak da istemiyordum. Alt dudağımı çiğneyerek gitmek için iyi bir bahane bulmaya çalıştım ki Sebastian için sorun olmasın.

"Sorun değil. Ben kalıyorum. Sen patlamış mısır falan patlat, ben de bir film bulayım," dedi Storm, bir kez daha bize doğru bakarak.

"Gördün mü," dedi Sebastian kolumu dürterek. "Kulüpteki yeni bir dansçıdan hoşlandığı ve seninle burada yalnız kalırsam King kızacağı için gidemeyeceğini düşündüğü için sinirleniyor."

"Ona karşı bir şey hissetmiyorum," diye tersledi.

"Evet, var."

"Ben okumaya gidersem, ikiniz de gidebilirsiniz." "Hayır," dedi ikisi de bir ağızdan.

Kafam karışmıştı, Storm'a baktım.

Sanki şaşkınlığımı anlamış gibi bana küçük bir gülümseme verdi. "Seni burada yalnız bırakırsak, bu senin burada Sebastian'la yalnız kalman kadar kötü olur."

King bana tüm bunları açıklamamıştı. Benim burada olmamın diğerlerinin işini zorlaştıracaklarını söylememişti. Daha fazla soru sormalıydim. Durum hakkında düşünmeliydim.

"Beni Maeme'ye götür," dedim onlara.

Storm keskin bir kahkaha attı. "Yok artık."

Dönüp Sebastian'a baktım, o da omuz silkti.

"Kral geri dönüyor ve sen burada değil misin?" Başını iki yana salladı. "Kendini kaybederdi."

Şu anda, ben burada olmasaydım King'in ne yapıp yapmayacağı konusunda endişelenmiyordum. Beni bu duruma soktuğu için hayal kırıklığına uğramıştım. Kimseye rahatsızlık vermekten hoşlanmıyordum. Bu bana aşırı endişe veriyordu.

"Bu akşamki partiden dolayı yorgun olacak," dedim acı bir şekilde. Storm yine güldü. "Scotlin'in ağzını dinlemekten yorulmuştur."

Sebastian sanki o da bunu komik bulmuş gibi yanımda kıkırdadı. King'in Scotlin'den hoşlanmaması hakkında konuştuklarını duymak yardımcı oldu. Onu kıskanıyordum. Bunu itiraf edebilirdim. Kim kıskanmazdı ki?

"O haklı. Kral onunla bir akşam geçirdikten sonra seni görmek isteyecektir."

Bunu duymaya onların bilebileceğinden çok daha fazla ihtiyacım vardı. Birden patlamış mısır ve film kulağa mükemmel geldi.

"Tamam o zaman, patlamış mısır ve film o zaman."

Storm dönüp televizyona baktı. "Aksiyon, korku, gerilim filmlerini seviyorsunuz, lütfen kadın filmi istemeyin."

İkisine *Bridget Jones'un Günlüğü*'nü izletme düşüncesi beni gülümsetti ama bunu onlara yapamazdım. Zaten kulübe gitmelerini engelliyordum, ki konuşmalarından striptiz kulübü olduğunu tahmin ediyordum.

"Korkuyu sevmiyorum."

"Bununla çalışabiliriz," diye kabul etti.

"Sana gerçek bir içki hazırlamama hazır mısınız?" Sebastian sordu.

Başımı salladım. Gerçekten de bir kokteyl için hazırdım. Patlamış mısır bile kulağa hoş geliyordu.

• ON İKİ -

Yaptığımız bu şey sağlıklı değildi.

RUMOR

İkinci John Wick'in yarısına gelmiştik ki kendimi gözlerimi açık tutmakta zorlanırken buldum. Bir filme daha dayanabileceğimi düşünmüştüm ama Sebastian'ın bana hazırladığı iki içkinin etkisini hafife almıştım. Her göz kırpışım daha da ağırlaştı ve esnedim, sonra kendimi oturmaya zorladım. Storm telefonuyla mesajlaşıyordu, Sebastian ise filme odaklanmıştı.

King'in dönmesinin daha ne kadar süreceğini bilmiyordum ama daha fazla bekleyebileceğimden de emin değildim. Vakit ilerledikçe onun ne yaptığına daha çok odaklanmaya başladım.

Ben daha iyi geceler dileyip müsaade isteyemeden kapı açıldı. Smokin giymiş King'i görünce midem bulandı. Bakışları odayı taradı ve benimkine kilitlendi. Gülümseyerek ayağa kalktım, geri döndüğü için mutluydum. Beni arıyordu ve ben de onun yanında uyuyacaktım.

Ona doğru bir adım attığımda gözleri sertleşti, sonra sanki şeytani bir varlık onu ele geçirmiş gibi parladı. Eli o kadar hızlı hareket etti ki, Sebastian'a bir silah doğrultana kadar ne olduğunu anlamadım.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım, geriye doğru hareket ettim ve neredeyse sehpanın üzerine düşüyordum.

"Çıkar şu lanet kapüşonluyu, Rumor. Hemen," diye buyurdu King, gözleri Sebastian'dan hiç ayrılmadan.

Bakışlarımı yavaşça ayağa kalkan Sebastian'a çevirdim, sonra King'e döndüm. Tıpkı King gibi, elinin hareketi o kadar hızlıydı ki, tabancasını yanından çekip King'e doğrulttuğunu neredeyse kaçırıyordum.

Kalbim göğsüme çarparken elim ağzımı kapatmak için havalandı.

"ŞİMDİ!" King bağırdı. "ÇIKARIN ŞUNU!"

Benimle konuştuğunu fark ettim ve ellerim şiddetli bir şekilde titrerken kapüşonun eteklerine uzandım.

"Tanrım," dedi Storm, sesi her şeyden çok sinirlenmiş gibi çıkıyordu. "Onun ödünü koparıyorsun."

"Silahı çeken oydu," dedi Sebastian, sesi sertti. "Hem de lanet bir kapüşonlunun üzerinden. Üşümüştü."

"Ve benimkilerden birini almasına izin vermeyi düşünmedin mi?" Üzerimdekini başımdan çıkarıp kanepenin üzerine bıraktığımda King sordu. Gözlerim tekrar King'e döndü.

"Dışarı çıkıyorduk," diye kekeledim, bana bakmasını ve silahını bırakmasını istedim. İkisini de.

"Şimdi miydin?" King silahını Sebastian'a doğrultmaya devam ederken gözlerini kısarak sordu.

"Siktir et bunu," diye hırladı Storm, ayağa kalkarak. "Bu gece burada kaldım ki böyle bir şey olmasın. Ve sen yine de bunu mu yapıyorsun?"

King, "Lanet olası kapüşonunu kıza giydirmiş," diye homurdandı. Sebastian, "Teknik olarak kendi giydi," diye cevap verdi.

"Kral," dedim, bana bakmasını isteyerek. "Lütfen dur."

Gözleri bana doğru kaydı ve ben de sessizce ona yalvardım. Sakinleşip silahını indirmeden önce birkaç dakika öylece durduk. Elimi karnıma götürdüm, kusup kusmayacağımdan emin değildim. Birden midem bulandı ve tekrar oturmak istedim ama buna cesaret edemedim.

Silahını ceketinin altındaki kılıfına geri koydu, sonra bana elini uzattı. "Buraya gel."

Ona doğru ilerlerken bacaklarımın titrediğini hissettim ve Sebastian'ın da silahını bıraktığından emin olmak için kontrol ettim. Silahı artık King'e doğrultmadığını görünce rahatlardım ve ona doğru giderken hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Yeterince yaklaştığımda elimi tuttu ve beni kendine çekti, sonra beni kolunun altına sokmadan önce bir saniyeliğine burnunu saçlarıma gömdü. "Hadi gidelim."

Daha fazla silah ya da bağırış çağırış istemedim. İsteyerek gittim ama olanları düşündükçe daha da sinirleniyordum. Kapüşonlunun üzerinden Sebastian'a tabancasını mı doğrultmuştu? Bu akli başında değildi. Daha çok dengesiz ve akli dengesi yerinde olmayanın tanımını gibiydi.

Oradan ayrılıp merdivenlere, oradan da King'in yatak odasına doğru yürürken hiçbir başka bir şey söylemedi. İçeri girer girmez kapıyı gereğinden fazla bir güçle çarptı ve benim sıçramama neden oldu. Etrafımda döndüm ve

Bana doğru yaklaşınca bacaklarımın arkası yatağa arpına kadar ondan uzaklaştım. Bana avının peşinden gelen bir aslanı hatırlattı. "Üşürsün tatlım, bir dolap dolusu kıyafetim var, onları giyebilirsin.

devam et."

Sinirle yutkunarak başımı salladım.

O sırada bana ulaştı ve elini kolumda gezdirirken nefesimi tuttum. "Başka hiçbir erkeğin kıyafeti bu bedene dokunmayacak. Anlıyor musun?"

Bilmiyordum ama yine de başımı salladım. Sadece bir kapüşonluydu. Kumaş. Çamaşır deterjanı gibi kokuyordu. Sebastian'ın olduğunu bile bilmiyordum. İlk gördüğü şeyi aldığını sanmıştım.

"Sen... sen... ona silah doğrulttun," dedim, ağlama ya da ona vurma dürtüsüyle savaşarak. Deşsete kapılmakla öfkelenmek arasında gidip geliyordum.

Parmak eklemlerini köprücük kemiğimin üzerinde gezdirirken başını bir kez salladı. "Evet. Bir noktaya değinmek için onu bacağından vurmalıydım."

Başımı salladım. "Hayır. Kapüşonluydu. İnsanları kıyafetleri yüzünden vuramazsın." Birine söylemek zorunda kalacağımı hiç düşünmediğim sözler.

Gözleri benimkilerle buluştu. "O daha iyi biliyordu. Güven bana." Ona katılmıyordum ama bunu söylemedim.

"Silahları sevmem," dedim ona.

Sırıttı ve elini buklelerimin arasında gezdirdi. "Evet, ama sen benden hoşlanıyorsun ve ben de birkaç tane getirdim."

İki elimi göğsüne koydum ve onu geri çekmeye çalıştım. Biraz kişisel alan istiyordum. Bunu ona söylemek için ağzımı açtım ama sonra gözlerim gömleğinin yakasına kaydđ ve donup kaldım.

Kolalı beyaz pamuğun üzerinde kırmızı ruj vardı. Benim kırmızı rujum yoktu ve bu gece onun boynunu öpmemiştim. Sertçe ittim ve hareket etmemesine rağmen gerildiğini hissettim. Gözleri kısılmıştı.

"Benden uzak dur," diye ısırđım.

Öfke, acı, ihanet hepsi göğsümde dönmeye başladı. Buraya gelip bir giysi parçası yüzünden Sebastian'a silah doğrultmuştu ama gömleğinde ruj izi vardı.

"Hayır," diye cevap verdi, kalçalarımın tutup beni kendine doğru çekti.

Ne ona ne de gömleğine bakamadan solumdaki duvara dik dik baktım. Göğsüm patlayacakmış gibi hissederken, "Gömleğinde ruj izi var," diye ıkıştım.

Elleri beni sıkıca kavradı. "Harekete geçmek zorundaydık. Satmak

ilişki."

"Dudakları üzerindeyken mi?"

King çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına alarak yüzümü ona doğru çevirmeye zorladı. Yine de ona bakmayı reddettim. Onun yerine göğsüne baktım.

"Bana bak Rumor," diye bağırdı.

"Hayır! Başka bir kadınla öpüşmekten dönüyorsun ve kapüşonunu kullanmama izin verdiği için arkadaşına silah çekiyorsun! Bu hiç adil değil."

King çenemi bıraktı ama ellerini saçlarıma gömdü, başımın iki yanından tuttu ve bakışlarıyla buluşmak ya da gözlerimi kapatmak zorunda kalana kadar geriye yatırdı. "Scotlin'le öpüşmedim. Ona katlandım. Cehennem gibiydi. Uzaklaşmak için sabırsızlandığım bir cehennemdi. Tek düşündüğüm buraya, sana dönmektir. Sonra içeri girdim ve seni başka bir adamın kapüşonuyla gördüm. Evet, kötü tepki verdim. Öfke sert bir kaltaktır ve onu kontrol edemedim. Muhtemelen özür dilemeliyim ama dilemeyeceğim çünkü bir daha vücudunda başka bir erkeğin kıyafetlerini görürsem, yemin ederim onu vururum."

Ona inandım mı? Onunla öpüşmemiş miydi? Onu hiç öpmüş müydü? Bunu inandırıcı kılmak zorunda olması ne anlama geliyordu? Ne kadar yakınlaştılar?

"Dudaklarını senin üzerine koydu," dedim.

"Ben istemedim. Hoşuma gitmedi," diye cevap verdi daha yumuşak bir tonda. "Gel benimle duş al."

Başımı salladım. "Bunu daha önce yapmıştık." Bu işin peşini bırakmaya da hazır değildim. Devam etmeye. Kanepede uyumayı düşünüyordum.

"Sebastian'ın lanet kapüşonunu vücudundan ve Scotlin'in bokunu üzerimden temizlemek istiyorum. Lütfen, tatlım."

Kendi kendime hayal kırıklığı içinde iç çektim. İçine düştüğüm bu durumdan ve arkadaşına bu kadar aptalca bir şey yüzünden silah çektikten sonra bile onu memnun etmek istediğim gerçeğinden. Yaptığımız bu şey sağlıklı değildi. En azından benim için. Üzerimde çok fazla kontrolü vardı ve bunu ona veren bendim.

Ona ters ters bakarak dişlerimi sıktım. "Tamam. Ama o gömleğin yakılmasını istiyorum. Ve bir daha onun rujuyla gelersen, Maeme'nin evine geri döneceğim."

"Bir daha asla olmayacak. Yemin ederim." Başımı salladım, kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

Elini saçlarımda gezdirdi ve buklelerimden bir tutamı etrafına sardı.

parmaklarından biri. "İyi miyiz?" diye sordu.

Kullanacağım kelimenin bu olup olmadığını bilmiyordum. Ama çekip gitmekten başka bir seçenek yoktu. Maame'ye geri dönmeyi talep etmek. Onu dışarıda bırakmak.

Ben olsam bunu yapmazdım. Çok acı verici olurdu. Ona hiç sahip olmama fikri kabul edemeyeceğim bir şey haline geliyordu. Aklını yitirmiş ve dengesiz olsa bile.

"Evet," diye cevap verdim.

Eğildi ve ağzı benimkini kapladı. Diliyle alt dudağıma bir fiske vurdu ve ben de ona açıldım. King söz konusu olduğunda bedenim kendi bildiğini okuyor gibiydi. Duvarlar örmek ve kendimi korumak istesem de yapamazdım. Onu büyük olasılıkla beni yok edecek şekilde arzuluyordum.

Göğsündeki derin zevk uğultusu bana karşı titreşiyordu. Emin olduğum tek bir şey vardı. Kral Salazar beni istiyordu. Bunu açıkça belirtmişti. Üzerimdeki bir başka etkisi de buydu. Hiç kimse bana bu kadar istendiğimi, bu kadar arzulandığımı hissettirmemişti. Bana kendimi zevke kaptırmanın nasıl bir şey olduğunu gösterdi. Belki de ona bağımlı olacaktım. Ya da zaten öyleydim.

"Seni duşta istiyorum, tatlım," dedi elleri göğüslerimin üzerine gelene kadar atletimin kumaşını kıvrırırken. "Soyun."

Kollarımı kaldırdım ve o da gömleğimin geri kalanını çıkardı. Sonra, gözleri göğsüme kilitlenirken gömleğine yöneldi.

"Sutyenini çıkar."

Gömleğini hızlıca çıkarıp ceketini silkelerken ben arkamdan uzanıp sutyeni çözerken ellerim titriyordu. Dantelli kuplar serbest kalıp sütyen kollarımdan aşağı kaydığında, dudaklarını şeytani bir gülümseme kıvrılırken nefesini içine çekti.

"Kahretsin, bu manzaraya ihtiyacım vardı. Şimdi benim için altlarını çıkar ve bir daha giyme. Çok kısalar."

Şortumun düğmesinde durakladım. "Ciddi misin sen?"

Yakılmasını istediğim gömleği yere fırlattı. "Ölümcül."

Pantolonunu çözmeye başladığında tartışmaya başladım. Karın kasları esnediğinde ve V kesimi tamamen ortaya çıktığında karnım çırpındı.

"Çıplak-şimdi," diye emretti ve ben ne yaptığımı hatırladım.

Titreyen ellerimle fermuarımı kapattım ve şortumu külotumla birlikte **b a c a k l a r ı m d a n** aşağıya kaydırdım. Ne zaman ki

Tekrar doğrulduğumda King'in kapüşonlu gözleri her hareketimi takip ediyordu. Pantolonu, boxer külotuyla birlikte gitmişti. Bakışlarım sertleşmiş ereksiyonuna kaydı ve onu görünce nefesimi tuttum.

"Sweets," dedi dikkatimi tekrar yüzüne çekerek, "bana güveniyor musun?"

Bu yüklü bir soruydu. Ona güvendiğim şeyler vardı ama güvenmediğim şeyler de vardı. Artık güvenmiyorum. Ama onun odasında çırılçıplak duruyorduk ve bu sorunun ona vücudum konusunda güvenip güvenmediğim anlamına geldiğinden emindim. Bu bir evetti. Cinsel olarak dünyamı hiç *sarsmamıştı*.

"Evet," diye fısıldadım.

"Aferin kızıma." Sesindeki zevk, sıcak bir battaniye gibi etrafımı sarmıştı. Bana elini uzattı, ben de bir adım öne çıkıp kendi elimi onun elinin içine koydum. "Dizlerinin üzerine çök."

Gerildim ve tekrar ereksiyonuna baktım. Bunu Hill'le bir kez yapmıştım. Beni tokatlamış ve bu işte acınacak halde olduğumu söylemişti. Göğsümde panik oluşmaya başladı. Her ne kadar ağzımı onun üzerine koymak, dilimle V kesiğinin izini sürmek ve mükemmel vücudunun her zerresine tapmak istesem de, onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Parmak eklemine çenemin altına kaydırıldı ve ona bakmam için başımı geriye doğru eğdi. "Dizlerinin üzerine çök," diye tekrarladı boğuk bir sesle.

İtaatsizlik etmek istemediğim için yavaşça önünde diz çöktüm. Elini başımın üzerinde gezdirdi. "Vay be, çok güzelmış," diye mırıldandı.

Endişeyle parmaklarımı etrafına dolamak için uzandım. Şişmiş başın neredeyse mavi olduğunu fark ettim. Dilimi çıkarıp ucunda gezdirdim.

King'in eli saçlarımı karıştırdı. "Siktir," diye tısladı.

Bunu bir cesaretlendirme olarak kabul ettim ve ağzımı dudaklarımın arasından geçirecek kadar açmadan önce her iki tarafını da yaladım.

Eli saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırırken "Fuuuck," diye inledi. "Ne kadar ateşli bir ağız."

Onun sözleriyle meme uçlarım karıncalandı ve onu daha fazla içime çektikçe endişemin bir kısmı hafifledi. Onu iyi hissettirmeye devam etmek istiyordum. Bunun sebebinin ben olduğumu biliyordum. Onu alabildiğim kadar derine aldığımında, bakışlarımı onunkine kaldırdım ve göğsünde derin bir gümbürtü çıkardı.

Ağzımı sabit bir ritimle onun üzerinde gezdirmeye başladığımda gözlerimiz birbirine kenetlendi. "Ah, kahretsin, işte benim iyi kızım," dedi, bana sanki benmişim gibi bakarak güçlü, büyümlü bir varlık. O an öyle hissediyordum.

Bacakları titriyordu ve bu beni sadece teşvik ediyordu. Daha fazlasını almak, daha fazlasını vermek için.

Büyüyen zevkini duyun.

Saçlarımı sertçe çekerek kendini ağzımdan kurtardı. "Yukarı!" diye bağırdı.

Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı. Hoşuna gittiğini sanıyordum. Neyi yanlış yapmıştım?

"Sweets, eğer kalkıp duşa girmezsen, seni yatağın üzerine yatıracağım ve canına okuyacağım."

Bu fikrin hoşuma gitmediğinden pek emin değildim. Yavaşça ayağa kalktım, bacaklarım biraz titriyordu. Yatağa dönüp baktım ve üzerine eğilmeyi düşündüm.

"Yapma. Duşa gir," dedi. "Çıkardığın sesleri kapatmak için bir kapı daha var. Seni becerirken seni duyarlarsa ve bu konuda tek kelime ederlerse, onlara bir kurşun sıkmayacağıma söz veremem."

Gözlerimi kırpıştırdım ve nefesimi içime çektim, sonra gidip duşa girsem iyi olacağına karar verdim. Birini vurma tehdidinden artık şüphe duymuyordum. Bu gecedен sonra olmaz.

• ON ÜÇ -

Sen nişanlısın. Öyle davran.

KING

Sabahlar daha da ısınmaya başlamıştı. Elimde bir fincan kahve ile eğitimcilerin bugün Louisville'e gidecek safkan atları hazırlamalarını izledim. Bu, üç gün içinde benim de toparlanıp yola çıkmam gerektiğini hatırlatıyordu. Scotlin'le birlikte. Rumor'u burada bırakarak.

Bundan nefret ediyordum. Ve onu da henüz buna hazırlamamıştım. Haberler at yarışlarından daha fazlasını kapsayacaktı. Nişanımızdan bahsedilecek ve ikimizin orada çekilmiş fotoğrafları ya da videoları yayınlanacaktı. Ben yokken Rumor'u televizyondan uzak tutması için Maeme ile konuşmam gerekiyordu.

"Sakinleştin mi?" Storm sordu.

Ona bakmak için arkamı dönmedim. "O daha iyi biliyordu."

"Evet, biliyorum. Bir şeyler söylemeliydim. Sen döndüğünde yatakta olur diye düşünmüştüm."

Yanıma geldi ve ona baktığımda elinde bir sosisli bisküvi olduğunu gördüm. Güzel kokuyordu ve aniden acıkmıştım. Bir ısırık aldı ve atların yolculuk için bindirildiği römorklara doğru başıyla işaret etti.

"Sebastian bugün onlarla birlikte gidiyor. Bu seni daha iyi hissettirecektir."

Rumor'un Sebastian'ı istemesi beni endişelendirmiyordu. O beni istiyordu. Bunu birkaç kez açıkça ifade etmişti. Benim endişem onu incitmekti. Zaten bu hayatta karşılaştığı acılar bir kadının

k a t l a n a b i l e c e ğ i n d e n çok daha fazlaydı. Onu kıran ya da hayal kırıklığına uğratan başka biri olmak istemedim. I sadece bunu düzeltmenin bir yolunu bulamadı. İhtiyacı olan kişi olmak.

Bunu düşünürken üzerime bir karanlık çöktü.

"Scotlin'i takip eden piçin harekete geçmesini istiyorum. Onu ayıklayın ve bu saçmalığa bir son verin," dedim.

"Hepimiz bunu isteriz," diye yanıtladı Storm.

Telefonum çalmaya başladı ve ruh halimin daha da bozulmasına neden oldu. İş için olmadığı sürece kimse beni bu kadar erken aramazdı. Rumor'u uyuması için yatakta bırakmıştım ve

oraya, onun yanına gitmeye niyetliydim. Birinin beni çağırmasına ihtiyacım yoktu.

Telefonumda Scotlin'in adını görmek keyfimi yerine getirmedi.

"Evet," dedim selamlarken, bu her neyse onunla uğraşmak istemiyordum.

"Günaydın," diye yanıtladı neşeyle. "Bugün alışverişe gitmem gerekiyor, ve benimle gelmen gerekiyor."

Elimdeki telefonu sıkıca kavradım. "Ben alışveriş yapmam. Bunun için korumaların var."

"Bu sabah surat asma. Güzel bir bahar günü ve güneş parlıyor. Ve sana ihtiyacım var çünkü senin fikrine ihtiyacım var. Ne de olsa sen benim nişanlısın."

Yemin ederim, kafayı yemişti. "Sahte.

Ben senin sahte nişanlınım."

Sanki ona bir fıkra anlatmışım gibi güldü. "Bu sadece teknik bir ayrıntı. Bu hafta Derby'ye gidiyoruz. Birlikte alışveriş yaparken görülmeliyiz. Saat on birde hazır olurum."

"Hayır, yapacak işlerim var," diye sertçe cevap verdim ve aramayı sonlandırdım. "Scotlin, anladığım kadarıyla?" Storm söyledi.

Başımı salladım ve kahvemden bir yudum aldım.

"Söylenti'yi eğlendirmeyi teklif ederdim, ama dün gece yaptığın pislikten sonra, pas geçeceğim."

Benden başka kimse Söylenti'yi eğlendirmiyordu.

Telefonum yine çaldı. O lanet şeyi en yakın tuğla duvara fırlatmak istedim. Telefona bakarken babamın adını gördüm. Lanet olsun.

"Evet," dedim telefona.

"Alışverişe gidiyorsun."

Gözlerimi dikmiş önüme bakarken başım çarpıyordu. Babamı mı aramıştı? Ciddi miydi?

"Hayır, değilim." Dişlerim o kadar sıkılmıştı ki gıcırdadığını duyabiliyordum.

"Bu bir rica değil. Bu bir emir."

"Kimin lanet emri?" Tersledim.

Yetişkin bir adamdım ve babamın artık üzerimde hiçbir gücü yoktu. Eşittik ve o da bunu biliyordu. Sık sık unutsa da.

"Blaise onunla birlikte görünmen gerektiğini söyledi. Buna alışveriş de dahil. Söylentiler yüzünden bunu bir sorun haline getirirseniz, onu Ocala'ya taşıyacaktır. I

onu test etmezdi. Kadını istiyorsan, tamam. Sana söyleneni yap. Yoksa onu denklemden çıkarır."

"Neden? Scotlin'in lanet olası korumaları var!" diye bağırdım.

"Çünkü sana böyle yapman söylendi."

"Peki ya Rumor'un peşinde olan Insantos? Bunun halledildiğini sanıyordum?" Ben de ona karşılık verdim.

Rumor'un özgür kalmasına hazırdım. Böylece hayatını yaşayabilecekti. Her zaman olması gerektiği gibi.

"Blaise bununla ilgileniyor. Halledeceğini söyledi ve ihtiyacımız olan bilgiyi aldıktan sonra harekete geçeceğiz. Ancak şu anda Georgia'nın müstakbel valisinin kızı tehlikede ve nişanlı olması gereken kişi de sensin. Bunun için endişelen."

Kendimi kaybetmemeye çalışarak sertçe nefes aldım. "Söylenti yeterince uzun süre kilit altında tutuldu. Insantos'un icabına bakılmasını istiyorum, yoksa bunu kendim yaparım."

Hattan sert bir kahkaha geldi. "Kim olduğunuzu hatırlayın. Bizim ne olduğumuzu. Rumor bizim korumamız altında çünkü Blaise ona yardım etmeyi kabul etti. Onu kurtarmak zorunda değildik. Onu buraya getirmek zorunda değildik. Peşinde olduğumuz kocasıydı. Onun değil. Ama biz yaptık. Güvende ve hayatta ve cinayetden yargılanmıyor çünkü biz bundan emin olduk. O bizim önceliğimiz değil. Bağlantılarımız sayesinde güçlüyüz. Arka cebimizde kimler var. Bunu biliyorsun, King. Jefferson'ı vali koltuğuna oturtmak aileye yarar. Aile her zaman önce gelir." Babam iç çekti. "Şimdi, Scotlin May bizim önceliğimiz. Sen nişanlısın. Öyle davran."

"Dedikodu benim önceliğimdir," diye hırladım, ağzından çıkan kelimelerden nefret ederek.

"Hayır. O değil. Ailenin önceliği senin önceliğin. Jefferson May lanet bir Cumhuriyetçi. Hakkında her şey ortaya dökülmeye başladığında ve on dokuz yaşındaki kızının kürtaj yaptırdığı gerçeği ortaya çıktığında, onu hamile bırakan adamın yanında olmasına ihtiyacımız olacak. Georgia'daki seçmenlere birleşik bir cephe olduğunuzu gösterin."

"Scotlin'in sapığı bulunduğunda bu iş bitecek. Bana söylenen buydu," diye hatırlattım ona, göğsüm her an daha da daralıyordu.

"Blaise bittiğini söylediğinde biter. Bir dakika önce değil. İşinizi yapın, Kral."

Ben cevap veremedim aramayı sonlandırdı.

"S.KTİR!" Bağırdım, telefonumu avluya fırlattım ve

Kahve fincanım yanımdaki çite çarparak ikiye bölündü. "Sanırım alışverişe gidiyorsun," dedi Storm yanımda.

Döndüm ve cevap vermeden ahıra doğru yürüdüm. Şu anda Rumor'a ihtiyacım vardı. Damarlarıma pompalanan şiddeti dindirebilecek tek şey oydu.

• ON DÖRT -

Bu her şeyi değiştirir.

RUMOR

Yeni bir günün ışığının her şeyi daha parlak göstermesi garipti. Karanlık çok kolay kayboluyordu. Hiç hayal etmediğiniz şeyleri kabul edebiliyordunuz. Sevdieğin adamın kapuşonlu bir tişört yüzünden arkadaşına silah doğrultmuş olması gibi.

Aynanın önünde durup tarağımla dağınık buklelerimi düzelttim ve bana bakan kadına baktım. O farklıydı ve bunun nedeni sadece sakladığı bir çürük ya da günün getirecekleri karşısında göğsünü kaplayan korku değildi. Kadın mutluydu. Her şey ne kadar berbat olsa da, gerçekten düşündüğümde, başka bir yerde olmak istemezdim.

King hayatım boyunca peşimi bırakmayan her boşluğu doldurdu. Bana istendiğimi, özel olduğumu, ait olduğumu hissettirdi. İhtiyacım olduğunu hissettim. Hatta sevildiğimi. şiddet beni bir kez paramparça etmişti. Hatta ruhumu aldığına bile inanmıştım. Bu da beni kurtaracak, iyileştirecek adamın Hill'in hiç olmadığı kadar vahşi olduğu gerçeğini ortaya çıkardı.

"Hâlâ yatakta olmanı umuyordum."

King'in sesi beni irkiltti ve arkamı döndüğümde onu banyonun kapısına yaslanmış halde gördüm. Onun görüntüsünün beni her zaman böyle etkileyip etkilemeyeceğini merak ettim. Glş beni büyülemişti. Diğer tüm düşünceleri alıp götürüyor ve onların yerine onu koyuyordu. O benim mutlu yerimdi.

"Sen orada değildin," diye yanıtladım gülümsemesine karşılık vererek.

"Benim hatam," dedi ve rahat duruşundan sıyrılıp bana doğru yürüdü. "Sen dinlenebilesin diye ayrıldım. Eğer kalsaydım, başım bacaklarının arasında seni uyandırırđım." Bir elini belime doladı ve avucunu sırtıma bastırarak beni nazıkçe yaklaştırdı. "Kahvemi içtim ama yemek için geri dönecektim."

Ona bakmak için başımı arkaya yatırdığımda dudaklarımdan bir kakhaha döküldü. "Ben hiç yiyecek görmüyorum."

Başparmağının ucuyla ağzımı yokladı. "Sana nerede olduğunu göstermekten mutluluk duyarım."

İçimden bir zevk çılgılığı kaçtı ve farklı bölgelerimi okşamaya devam ederken sırtıttı. Elmacık kemiklerimi, çene hattımı, boynumun yan tarafını. Sessizce, saygıyla bana dokunmaya devam ederken derin düşüncelere dalmış gibiydi. Orada durup onu izlerken hafifçe titredim.

"Üşüdün mü?" diye sordu fısıltının biraz üzerinde alçak bir sesle.

Başımı salladım. Bunun kesinlikle soğuk olmakla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onunla ilgiliydi.

"Benden korkmuyorsun, değil mi tatlım?"

"Hayır," diye fısıldadım.

Bakışları içime batıyormuş gibi görünürken yüzümü kavradı. Sanki tüm düşüncelerimi görmeye çalışıyordu. En karanlık sırlarımı bulmaya. "Azıcık bile mi?"

Başımı salladım ama sessiz kaldım.

"Sana zarar veren herkesi öldürürüm."

Bunu zaten biliyordum ve kulağa ne kadar korkunç gelse de vücudum bundan hoşlanıyor gibiydi. Biraz fazla.

"Sana dokunan herkes," diye ekledi.

Bu konuda açıklama istemeyi düşündüm ama vazgeçtim. Bunun cevabını duymak istemeyebilirdim. King'in kim olduğunu kabul etmek ve onu yine de sevmek zaten üzerinde çalıştığım bir şeydi. Görünüşe göre onu sevmekten vazgeçemezdim. Kapüşonunu giymeme izin verdiği için birine silah çekmek gibi şeyler yapsa bile.

"Bu hafta sonu senden ayrılmak zorundayım. İstemiyorum."

O bunu söylerken bile nereye gittiğini biliyordum. Burada yaşayıp da Kentucky Derbisi'nin yaklaştığını bilmemek mümkün değildi.

"Maame ile kalmanı istiyorum."

Konuşmak istemeyerek başımı salladım. Sesimdeki hayal kırıklığını duymasını istemiyordum. Scotlin'le birlikte olacaktı. Bunu ve onun kırmızı rujunu düşünmek, hissettiğim neşeye gölge düşürdü.

"Ne zaman gideceksin?" Ben sordum.

O da en az benim kadar mutsuz görünüyordu. Bu biraz yardımcı oldu. Scotlin'i istemiyordu. Ona tamamen güvenemeyebilirdim çünkü bana söyleyemediği şeyler hep olacaktı. Ama onu istemediğini söylediğinde ona inanmamak zordu. Geçmişte onu incitmişti. Bu her zaman onların arasında duracak bir şeydi.

"Perşembe," diye yanıtladı.

"Pazar günü dönecek misin?" Kendimi onun bu sorusuna hazırlamam gerekiyordu.

yokluk.

"Pazartesi."

Bu kadar uzun süreceğini fark etmemiştim. Kalbim daha da kötüleşti. Bu konuda ona kendini kötü hissettirmek adil değildi. Bu onun dünyasıydı. Onun işiydi. Bir çetenin beni arıyor olması ve benim saklanmak zorunda kalmam onun suçu değildi. Beni tehlikeye atan o değildi. Hill yaptı.

"Bir sürü kitap okuyacağım," dedim ona, gülümsemek için elimden geleni yaparak. "Gittiğinin farkına bile varmayacağım."

Dudaklarında bir sırıtış belirdi. "O kadar ileri gitme. Yerimi aldığı için bir kütüphaneyi vuramam. Ve eğer yakarsam, Maeme bir daha muzlu pudingini yememe izin vermez."

Benden gelen kahkaha acımın bir kısmını hafifletti. Gülümsemesi yakışıklı yüzüne yayılırken gözlerinin kenarları kırıştı. İrislerinin mavisi daha parlak görünüyordu.

"Seni özleyeceğim, söz veriyorum," diye teminat verdim.

Beni daha sıkı kavradı. "Mecbur olmasam gitmezdim. Bana başka seçenek bırakmıyorlar."

"Biliyorum."

"Yakında bitecek, yemin ederim."

Başımı salladım. Umarım öyledir. Scotlin May'den kurtulmaya hazırdım.

King benimle Maeme'nin yerinde kahvaltı etmiş, sonra da işlerini halletmek için oradan ayrılmıştı - bugün her neyse artık. Ayrıntıları asla paylaşmadı ve bu onun hayatının bir parçasıydı, kabul etmekten başka seçeneğim olmadığını fark ettim. O gittikten sonra bir süre Maeme'yi ziyaret ettim, ardından hafta sonu için kitap bulmak ve bana işkence etmeye başlayan bilmediğim ayrıntıları aklımdan çıkarmak için kütüphanesine kaçtım. King'in nerede uyuyacağı gibi. Scotlin'le aynı odayı mı paylaşacaktı? Yatağını paylaşmayacağını biliyordum ama bu nişanı satmak için ne kadar ileri gidebilirdi?

Hayatımda ilk kez kitaplar dikkatimi dağıtmadı. En çok ihtiyaç duyduğum anda yeterince güçlü olmadığını fark ettim. King ve Scotlin'in başına gelebilecekler aklımdan çıkmıyordu. Ona dokunma fikri bile kıvrılıp ağlama isteği uyandırdı bende. Aslında, bulmuştum

birkaç kez gözlerim doldu. Sık sık ağlamazdım. Bu o kadar çok mücadele ettiğim bir şeydi ki, içindeki bu tepkiyi kırıp kırmadığımı merak ediyordum. En azından bugüne kadar.

Yüzümden akan gözyaşlarını silerek kendime kızgın bir şekilde homurdandım. Kitaplarla dolu bir odadaydım ve kontrol edemediğim şeyler hakkında düşünüyordum. Bunu kendime ben yapmıştım. Kral Salazar'a aşık olmak hayatımda yaptığım en pervasız, en çılgınca, en kafa karıştırıcı şeydi. Yine de bunu değiştiremezdim.

Kapı arkamdan açıldı ve Maeme'yi görmek için döndüm. Bana gülümsedi ama gözlerindeki endişeyi gördüm. Aptal gözyaşları. Ağlayamadığım günlere geri dönmek istiyordum.

"Dr. Drew burada," dedi bana.

Kaşlarımı çattım. "Neden? Son ziyaretinde kaburgalarımın iyi olduğunu söylemişti."

"Doğum kontrol hapınız. Ona verdiği tarihlere göre bir sonrakinin zamanının geldiğini söyledi."

Oh. Bunu düşünmemiştim bile. Tanrıya şükür düşünmüş.

Kitabı masanın üzerine bıraktım. "Evet, tamam," diye cevap verdim ve onu karşılamak için kapıya doğru ilerledim.

Koluma hafifçe dokundu. "İyi misin?"

En ufak bir sevgi kırıntısı bile gözyaşlarına boğulmama ve bir bebek gibi ağlamama neden oldu. Yine de yutkundum ve boğazımı tırmalayan duygulara karşı savaştım.

"Ben iyiyim," diye güvence verdim. "Duygusal kitap."

Yalanım işe yaramadı. Her şeyi bilen gözlerinde bunu görebiliyordum. Ama bana bunu söylemedi. Bunun yerine başını salladı ve beni bodruma indiğini bildiğim arka merdivene götürmek için döndü, orada Mafya'nın ev ziyaretleri yapan özel doktoru için kurulmuş eksiksiz bir doktor muayenehanesi vardı.

Merdivenlerin dibine vardığımızda Dr. Drew artık tanıdık gelen beyaz odanın ve steril görünümlü ortamın ortasında duruyordu. Başını kaldırıp bana gülümsediğinde telefonunda bir şeyler yazıyordu.

"İyi günler," dedi parlak bir sesle, telefonunu ceketinin cebine sokarken. "Seni son gördüğümde daha iyi görünüyorsun. Gördüğüm kadarıyla sana iyi bakıyorlar."

"Evet," diye kabul ettim.

"Aksinden hiç şüphe etmedim. Maeme birini himayesi altına aldığında

O zaman her zaman gelişirler," dedi ve takdirle başını salladı.

"Bu sefer övgüyü ben alamam. King'in bu işle benden daha fazla ilgisi vardı.

Bugünlerde kimsenin ona fazla yaklaşmasına izin vermiyor."

Dr. Drew'un gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Olaylar böyle gelişti işte."

Yüzümün ısındığını hissederek gülümsedim.

"Pekâlâ, bu sizin için rutin bir işlem olmalı. Düzenli olarak gördüğünüz kadın doğum uzmanı olmadığım ve geçmişinizi bilmediğim için bir muayene yapmam gerekiyor. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için. Sonra iğnenizi vuracağız. En son ne zaman Pap smear yaptırdınız?"

Aman Tanrım. Ondan değil. Jinekoloji muayenesi olacağım bana söylenmemişti. İçime bir korku çöktü. "Evlenmeden hemen önce, yani..." Hill'le evlendiğimden beri geçen zamanı saymak için durakladım. "On yedi ay oldu."

"Sizin de kesinlikle bunlardan birini almanız gerekiyor. İdrar örneğiyle başlayalım," dedi. "Bu taraftan." Daha önce kaburgalarımın röntgenini çekertirmek için girdiğim odanın karşısındaki odaya yöneldi.

"Ben burada bekleyeceğim," dedi Maeme. "Tabii içeride olmamı tercih etmezseniz." Vajinamı ne kadar az kişi görürse o kadar iyiydi.

"Hayır. Sorun değil."

Dr. Drew bana temizlik bezi paketiyle birlikte bir toplama kabı uzattı. "Banyo şu soldaki kapı."

Sınavı aklımdan çıkarmak için King'i ve bu sabahı düşünmeye çalıştım. Neyse ki, bu sabah yeterince su içmiştim de anında işemek sorun olmamıştı. İdrar koleksiyonumu muayene odasına geri götürmek keyifli değildi ama yapılması gerekiyordu. O iğneye ihtiyacım vardı. King haftalardır benimle prezervatif kullanmamıştı. Tam olarak seks yapmaya başladığımız ikinci günden beri.

Dr. Drew bardağı aldı ve çalışma masasına gidip şeritleri içine koyduktan sonra bana döndü. "Sana bir önlük hazırladım. Kıyafetlerini çıkar ve giy. Birazdan döneceğim."

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra soyunmaya başladım. Yakında işim bitecek ve kütüphaneye dönecektim. Bir yıl daha sınavlardan muaf olacaktım. İşin iyi tarafı, bunu yaptırmak için evden çıkmak zorunda kalmayacaktım. Önlüğümü giyip muayene masasına otururken buna odaklanmaya çalıştım.

"Hazır mısınız?" Dr. Drew kapıdan seslendi.

Bütün yerlerimin örtülü olduğundan emin olmak için elbiseyi düzelttim. Birazdan bacaklarımın arasına bakacağı için bunun pek bir önemi yoktu.

"Evet," diye cevap verdim.

O odaya geri dönerken derin bir nefes aldım. Bu önemli bir şey değildi. Ben yetişkin bir kadındım. Aptalca davranıyordum. İdrar örneğime doğru yürürken gülümsemeye zorlandım.

Odadaki sessizlik garip hissettiriyordu, bu yüzden kendimi daha iyi hissetmek için söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım. Ama şu anda çişinizi inceleyen bir adama ne söylenebilirdi ki? Bakışlarımı kucağımda kenetlediğim ellerime indirerek beklemeye ve önce onun konuşmasına izin vermeye karar verdim.

Boğazını temizledi ve başımı kaldırıp baktığımda iki elini de pantolonunun ceplerine sokmuş halde arkasını döndüğünü gördüm. Gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzünde ciddi bir ifade vardı. Kıpırdamadım.

İdrarım ona ne söylemişti? Yapması gereken muayeneden dolayı sinirlerimi yatıştırmıyordu. Gülümsemesi neredeydi? Bu konuda beni daha iyi hissettirmesi gerekmiyor muydu?

Tekrar kapıya baktı, sonra kapıya doğru yürüdü ve usulca kapattı. Belki de bana pap smear yapmak zorunda olduğu için kendini garip hissediyordu. Kadınlık organlarımla yakından ve kişisel olarak ilgilenecekti. Belki de Maeme'yi buraya çağırmalıydım. Yine de sorabilirdim.

"Söylenti." Adımı fısıltının biraz üzerinde söyledi. Bu garipti ve artan endişeme yardımcı olmuyordu.

"Evet?" Bu garip davranışına bir son vermesini dileyerek cevap verdim.

Kapının tekrar açılmasını istedim. Maeme burada olmalıydı. Doktoru tanı mıyordum.

Ne de olsa Drew o kadar iyi. Hemşireler normalde doktorlarla birlikte odadaydı. "Hamilesin."

Orada oturmuş, ona bakıyordum. Diğer tüm düşünceler bir anda aklımdan uçup gitti.

"Ne?" diye sordum. diye sordum, bu iki kelime yavaş yavaş aklıma yerleşirken sesim çatallaştı.

"İdrar örneği. Hamilesiniz," diye tekrarladı. "Ne kadar olduğunu bilmiyorum ve burada ultrason yapacak ekipmanım da yok." Elini başının üzerinde gezdirdi ve iç çekti. "Kaburgalarınızın röntgenini çekmeden önce sizi test etmeliydim. Aşı olduğunu söyledin, ben de güvende olduğunu varsaydım. Depo-Provera aşısı olan birinin hamile kalması nadir görülen bir durumdur. Testler yapmamız gerekecek. Bakalım ne kadar ilerlemişsin. "Eski kocanızla" -durakladı- "en son ne zaman seks yaptığınızı hatırlıyor musunuz?"

Konuşamadım. Kelimelerim yoktu. Ne hissettiğimi bilmeden öylece oturdum. "Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum ve üzgünüm. Belki bir muayene

buna başlamak için en iyi yol olacaktır. Rahminizdeki ve rahim ağzınızdaki değişiklikleri kontrol ederek ne kadar ilerlediğiniz hakkında bir fikir edinebilirim. Kesin değildir ama bize bir fikir verecektir. Bana en son ne zaman seks yaptığınızı söylerseniz, bu da yardımcı olacaktır."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. Bu çok kolay bir cevaptı. Ancak Hill'le en son ne zaman seks yaptığımı bilmiyordum. Sonlara doğru onunla seks yapmak nadir bir şey haline gelmişti.

"Seks mi? Yoksa ... Hill ile seks mi?" Bu sorudan utanamayacak kadar uyuşmuş bir halde sordum.

Gözleri hafifçe büyüdü. "Hill'den ayrıldığından beri seks yaptın mı?"

Başımı salladım.

"Ne zaman olduğunu bilmem gerek."

Bakışlarımı kucağıma düşürdüm. "Dün gece."

Bir an sessiz kaldı ve ben üzerimdeki elbiseyi ellerimde evirip çevirmeye başladım.

"Bu ilk sefer miydi?"

Başımı salladım, ona bakmadım. "Ne zamandı?"

Sertçe yutkundum, mide bulantısının yavaşça içeri girdiğini hissettim. "Beş... neredeyse altı hafta önce."

"Arada başka zamanlar da oldu mu?"

Başımı salladım.

Ağır bir iç geçirdi. "Kral."

Tekrar başımı salladım.

"Anlıyorum. Bu her şeyi değiştirir. Şimdi bunu bir kenara bırakalım ve sen arkana yaslan."

Vücudumu soğuk bir ter kaplarken ve ellerim nemli hissetmeye başlarken derin bir nefes aldım. Söylediğini yaptım ve ayaklarımı üzengiye koyup elbisemi uyluklarıma kadar çekerken gözlerimi sıkıca kapattım.

Bu nasıl oluyordu? Son aşı tarihim konusunda emin olmadığımı biliyordum ama çok yaklaşmıştım.

Bu Hill'in bebeği değildi. O kadarını biliyordum. Seks yapmayalı iki, belki de üç aydan fazla olmuştu ve o zaman bile boşalmamıştı.

İçime. Dağınık olduğunu düşünmüş ve bundan hoşlanmamıştı.

Ama... Kral ne derdi... öğrendiğinde ne yapardı?

Ona doğum kontrol hapı kullandığımı söylemiştim. O da bundan emin oldu. Bana sormuştu. Hala bir çete tarafından tehlikedeydim. Hamile olamazdım. Bebeğimi nasıl bir hayatın içine sokacaktım?

Bebeğim benim.

Bu iki kelime bana bir balyoz gibi indi ve hıçkırıklara boğulmamak için ağzımı kapattım. İçimde büyüyen bir bebek vardı. Benim bir parçam olan bir hayat. Yaratılmasına yardım ettiğim bir hayat.

"Sakin ol. Rahatla," dedi Dr. Drew, içime uzandığını ve etrafı araştırdığını hissettiğimde.

Gözümün kenarından bir damla yaş süzülüp yüzümün kenarından aşağı yuvarlanırken nefesimi içime çektim.

"Daha çok erken," dedi. "En fazla altı hafta diyebilirim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Nasıl? Altı hafta önce seks yapmadım. Seks yapmadığımı söyledim.

neredeyse altı hafta. Beş haftaya yakın."

Başını salladı ve parmaklarını içimden çıkardı. "Evet, ama hamilelikte son adet döngüsünden itibaren sayarız, ki sen aşı olduğun için bunu yapmadın. Teknik olarak embriyo yaklaşık üç hafta önce büyümeye başladı. Yani kısa bir süre önce döllenmiş. Son iğnenizden bu yana ne kadar zaman geçtiğini yanlış tahmin etmiş olsanız bile, bu yüzde yüz etkili değildir."

Elbiseme uzanıp onu aşağı çekti, sonra elimi tutup doğrulmama yardım etti. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, gözlerindeki endişeyi görebiliyordum ve kendi gözlerimin yeniden yaşarmaya başladığını hissettim. Bugün bunu çok yapıyor gibiydim.

"Yasalar gereği kimseye söyleyemeyeceğimi anlıyorum, ancak sizin durumunuzun ... benim durumumun farklı olduğunu anlamalısınız. Hükümetten, ailemden herhangi birine yalan söylemekten korktuğum kadar korkmuyorum. Onlarla ilişkisi olan bizler için var olan tek kanun onlar. Yani ben... ve şimdi de sen."

Bana King'e söylemem gerektiğini yoksa onun söyleyeceğini söylüyordu. Kelimeler aklıma gelmedi. Sadece başımı salladım.

"Gidip Maeme'yi getireyim." Sesi nazikti ama içindeki uyarıyı duyabiliyordum. Hazırlıklı olmak için.

O kızı getirmeye giderken ben gözümü duvara dikmiş bakıyordum. İçimde bir çocuk vardı. King'in bebeği. Ve onu ne kadar sevsem de, biliyordum ki

beni sevmesi için yeterli.

Ya istemediyse? Ya aldırmamı isterse? Scotlin'le olduğu gibi genç değildi. Daha yaşlıydı. Değişmişti.

Hayat onu değiştirmişti.

"Tanrım, Drew, bir hayalet kadar beyaz," dedi Maeme odaya girerken. "Ona ne yaptın böyle?" Ses tonundaki öfke neredeyse korkutucuydu.

Bakışlarımı ona çevirdim ve henüz ona söylemediğini biliyordum. Söyleyeceğini ummuştum. Bir an önce söylesin. Sadece söyle.

"Söylenti." Adımı ses tonunda bir dürtmeyle söyledi.

Boğazımdaki sıkışma konuşmamı kolaylaştırmadı. "Ben..." Fısıldadım ama durup biraz hava çekmem gerekti.

Birden sanki yeterince oksijen alamıyormuşum gibi hissettim. Oda dönmeye başladı ve muayene masasının kenarlarını kavrayarak ciğerlerime hava girmesini sağlamaya çalıştım. Kalbimin hızlanan atışlarını kulaklarımda duyabiliyordum. Çevresel görüş alanıma bir karanlık yaklaşıyordu ve nefes almak için daha çok mücadele ettim. Yine de hiçbir şey yardımcı olmadı.

"Yakalayın onu!" Karanlık beni altına çekmeden hemen önce Maeme bağırdı.

• ON BEŞ -

Ben sadece King'i korumaya çalışıyorum.

RUMOR

Başıma ve yanaklarıma soğuk, nemli bir bez bastırıldı. Ciğerlerim artık yanmıyordu ve uzanmıştım. Gözlerimi açmadan önce nerede olduğumu hatırlamaya çalıştım çünkü açıkça yalnız değildim. Birisi bezi yüzümde hafifçe gezdiriyordu.

"O bilemez. Kimse bilemez. En azından şu anda. Tehlikede olan çok şey var." Maeme'nin üstümden konuştuğunu duydum.

"Bunu ondan saklamanın akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" Dr. Drew'un sesi emin değil gibiydi.

"Evet. Şimdilik. Biliyorum ve ihtiyacı olan tek şey de bu. Ona göz kulak olabilirim. Onun ve büyük torunumun iyi olduğundan emin olurum. Önce halledilmesi gereken sorunlar var. King bilirse, mantıksız davranacaktır. İşleri berbat eder. Kendini öldürtür. Bu bebeğin babasına ihtiyacı var."

"Pekâlâ. Karar senin. Zamanı geldiğinde beni hayatta tutsan iyi edersin."

King'e söylemeyecekti. Orada uzanmış, rahatlayıp rahatlamadığıma karar vermeye çalışıyordum. Onun bilmesini istiyor muydum? Bunu ondan saklayabilir miydim? Kendini nasıl öldürtecekti?

"Güvendesiniz. Bu benim kararım ve tüm sorumluluğu ben alacağım." "Blaise'e söyleyecek misin?" Bu bir soruydu, talep değil.

Maeme iç çekti. "Evet. Yapmak zorundayım. Ama o da benimle aynı fikirde olacak. Umarım bunu öğrendiğinde Insantos saçmalığını öncelik listesinin en başına koyar."

Sonra gözlerimi açtım ve yüzümdeki bezi alan yanımdaki Maeme'ye baktım. Gözleri benimkilerle buluştu.

"İşte orada," dedi yumuşak bir sesle. "Bir seferde kaldıracabileceğinden çok daha fazlasını kaldırdın. Hepsiyle başa çıkamadın. Ama iyisin. Öyle de kalacaksın. Sana göz kulak olacağım."

Elim karnıma gitti. Hâlâ düzdü ve bu içimde bir çocuk olduğuna inanmayı daha da zorlaştırıyordu. Yaşayan bir varlık

benim bir parçam.

Maeme elimin üstünü nazikçe okşayarak, "Bebek de gayet iyi," dedi. "Sadece orada uzan ve rahatla. Derin nefesler al. İyi olacaksın. Sana ya da büyük torunuma bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

O duygu yumağı yeniden boğazımda büyümeye başladı.

"King'e söylemeyeceksin," dedim, duyduklarımı açıklığa kavuşturmak istiyordum.

Elimi kendi eliyle sıktı. "Hemen olmaz. Odaklanmaya ihtiyacı var. Şu anda uğraştığı şey tehlikeli ve eğer akli oyunda değilse, yaralanabilir. Ya da ölebilir. Bunu ikimiz de istemeyiz."

"İkinizi konuşmanız için yalnız bırakayım. Ama konuştuğumuz vitaminler burada," dedi Dr. Drew Maeme'ye. "Bir hafta içinde onu kontrol etmek için geri geleceğim ve King yokken ultrason makinesini bu hafta sonu getireceğim."

"Teşekkür ederim, Drew," diye cevap verdi. "Biz gayet iyiyiz."

"Ne yemesi gerektiğini, ona ve bebeğe bakmak için neler yapılması gerektiğini anlattırdım ama sanırım sen bunları halletmişsindir."

"Evet, öyle." Maeme'nin parlak ses tonu yüz ifadesiyle uyuşmuyordu. Yüzündeki endişe çizgilerini gizlemek zordu.

Yalnız kalmak istedim. Kulübeye dönmek. Tüm bunları düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Kafamda o kadar çok soru ve korku vardı ki. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Dr. Drew bana cesaret verici bir gülümseme verdi. "Seni emin ellere teslim ediyorum." Başımı salladım ama başka bir şey demedim.

Maeme, "Şimdi seni yavaşça oturtalım ve daha rahat bir yere taşıyalım," diye önerdi.

"Dün gece alkol aldım," dedim aklıma geldiğinde.

Elimi tuttu ve beni tekrar oturur pozisyona çekti. "Bir şey olmaz. Çoğu kadın hamile olduğunu öğrenmeden önce birkaç kadeh içer. Sen daha erkencisin. Bebeğe bir şey olmaz."

Endişelenmem gereken şeyler listesinde bu küçük bir rahatlamaydı.

"Şimdi, güneşlenme odasına çıkacağız. Sana bir fincan nane çayı getireceğim ve sen de bir kitap okuyup rahatlayabilirsin."

Bir kitaba odaklanamayacaktım ama yine de ayağa kalktım ve beni merdivenlerden yukarı çıkarmasına izin verdim. Belki kitap okuyormuş gibi yaparken, bundan sonra ne olacağını düşünebilirdim. Nasıl ilerleyeceğimi. Zamanı geldiğinde King'e ne söyleyeceğimi.

Keşke nasıl tepki vereceğini bilseydim.

Güneşlenme odası sıcaktı ve Maeme'nin çiçeklerin açtığı arka bahçesinin manzarası normalde rahat ve hoş bir yer olurdu. Kucağımdaki kitap açık olmasına rağmen okunmamıştı. Neyse ki Maeme beni düşüncelerimle baş başa bırakmıştı.

Açelyalara, İspanyol çan çiçeklerine ve lalelere baktım. Elim sürekli karnıma gidiyordu. Gerçeklik benim için kavrayamayacağım kadar büyük görünüyordu. Ne kadar uzun süre oturup bunun kafama dank etmesine izin verirsem, bebeği o kadar çok istediğimi fark ettim. King istemese bile ben istiyordum. Bu bebeği seviyordum ve bu ne kadar tuhaftı. Hiç görmediğiniz ve var olduğunu yeni öğrendiğiniz bir şeyi sevmek. Garip ve güçlüydü. Minik bebeğin büyüdüğü yeri örten elime baktım.

Tüm korku ve belirsizliğe rağmen, küçük bir neşe damlası içeride kendine yol buluyordu. Yavaş yavaş diğer her şeyin yerini alıyordu. Bunu planlamamıştım, ama şimdi burada olduğuna göre, bunu istiyordum. Muhtemelen başka her şeyden daha çok istiyordum.

Maeme'nin ayak sesleri dikkatimi çekti ve elimi karnımdan çekip o gelmeden önce kitabın birkaç sayfasını çevirdim. Burada endişelendiğimi düşünmesini istemiyordum. Şu anda neler yaşadığımı açıklayamıyordum ve sanki bunu yapmak zorundaymışım gibi hissetmek beni strese sokuyordu.

Maeme güneş odasına girerken, "Öğle yemeği getirdim," dedi.

Kucağımdaki kitaptan başımı kaldırdığımda bir tepsi taşıdığını gördüm.

"Yemek yemek için mutfığa gelebilirdim," dedim ona, kitabı kapatıp yanımdaki masaya koyarken.

"Bugün çok şey yaşadın. Rahatlamaman gerek," diyerek tepsiyi önüme koydu.

Çok sevdiğim salatalıklı makarna salatası, taze karışık meyveler ve kruvasan içinde tavuk salatasına benzeyen bir şey vardı.

"Çayı beğendiniz mi? Bir tane daha denemek istersen, içmen için güvenli olacak biraz daha çayım var."

Başımı salladım. "Su iyi. Teşekkür ederim. Bu harika görünüyor," diye cevap verdim.

"Düzgün beslendiğinden emin olmalıyım," dedi bana işaret ederek.

Bak.

Umarım bu beni burada tutmayı planladığı anlamına gelmiyordur. Onun evini sevmediğimden değil ama King'e geri dönmek istiyordum. O da beni yanında isterdi. Bunu değiştirmek için ona verebileceği hiçbir açıklama olamazdı.

"Sanırım King yakında dönecek," dedi karşımdaki koltuğa oturarak.

Tepsiye uzandım ve kucağıma koydum. "Nereye gittiğini ya da ne kadar kalacağını söylemedi," dedim.

"Bildığınız gibi birkaç gün içinde ayrılıyor. Eğer sizinle ilgili bir sorun olduğunu düşünüyorsa, gitmesiyle ilgili bir sorunumuz olabilir. Gitmek zorunda, Rumor. Bu bizim için hayati önem taşıyor. Hamile olduğunu bilirse gitmez."

O kadar emin değildim. Bir çilek aldım ve bir ısırık aldım, sadece başımı salladım. Benden ne söylememi istediğini bilmiyordum.

"Bu konuda yalnız hissetmeni istemiyorum. Ben sadece King'i korumaya çalışıyorum. O asabi biri ve seçim yapması gerektiğini düşünürse seni ve bebeği seçecektir. Bu onu öldürtebilir. Bizim dünyamızda aile önce gelir ve bu biyolojik olmak zorunda değildir. Scotlin May olayını arkamızda bırakacağız, Insantos'u halledeceğiz ve sen benim torunumu dünyaya getirdiğinde her şey yoluna girecek. Sadece bana güvenmene ihtiyacım var."

Bu aileye güvenmek hassas bir konuydu. Beni güvende tutacaklarına güveniyordum ama bilmediğim çok şey olduğunu da biliyordum. İhtiyaç duyduklarını hissederlerse bana yalan söylerlerdi. Gerçeği asla tam olarak öğrenemeyecektim.

"Tamam," diye cevap verdim, başka bir şey söyleyemeyeceğimi biliyordum.

"Güzel," dedi gülümseyerek ve ayağa kalktı. "Şimdi sizi huzur içinde yemeniz ve kitabınızın tadını çıkarmanız için yalnız bırakacağım."

"Yemek için tekrar teşekkürler," dedim ona.

Gülümsemesi samimi ve sıcaktı. Güvенеbileceğim biriydi.

• ON ALTI -

Sen delisin.

KING

Rumor üzgündü. Bunu saklamaya çalıştığı belliydi ama pek de iyi bir iş çıkaramıyordu. Viski şişesine uzandım ve bir bardağa iki parmaktan fazlasını doldurdum. Scotlin'in saatlerce konuşmasını dinlemek ve kıyafet denemek berbat bir şeydi. Tek yapmak istediğim Rumor'a geri dönmekti ama onu Maeme'den aldığımdan beri soğuk davranıyordu. "Zaten öğleden sonra çok içiyorsun." Thatcher'ın eğlenen tınısı kapı aralığından geldi.

Bir içki aldım ve arkamı döndüm. "Louisville'e gittiğini sanıyordum," dedim.

"Hayır. Ben geride kalıyorum. Hepimiz kaçıp gidemeyiz."

Keşke geride kalan ben olabilseydim.

"Yer değiştirmek ister misin?"

Kıkırdadı ve kendi bardağını doldurmak için yürüdü. "Ne? Scotlin'le geçireceğin kaliteli zamandan seni mahrum mu edeyim?"

Yüzümü buruşturdum ve bir içki daha aldım. "Bunun iyi ya da kaliteli bir yanı yok." Thatcher yarısından fazlasını doldurduğu bardağını aldı ve bana sırtıttı.

"O kadar da kötü olamaz. Scotlin onu iple bağlamana ve kötü bir kız gibi tokatlamana izin veren ilk orospuydu. Ona o kadar aşıktın ki aletini ondan uzak tutamadığın zamanları hatırlıyorum."

Ona böyle olmadığını söylemek için ağzımı açtım, yakınından bile geçmiyordum ki gözlerim kapıda duran Rumor'a takıldı. Solgundu.

Orospu çocuğu! Neden hep böyle şeyler söylüyorlar? Onun burada olduğunu biliyorlardı.

Bardağımı yere bıraktım ve doğrudan ona gittim.

Neden bu kadar solgundu? Adamın söyledikleri onu bu kadar mı üzmüştü?

"Saçmalıyor, tatlım," dedim ona ulaştığımda.

Bana zayıf bir gülümseme verdi ve başını salladı.

Thatcher beni şaşırtarak, "Çok uzun zaman önceydi," dedi. O asla

pisliğini örtmeyi önemsiyordu. "Onunkinden beri o kadar çok ateşli kıça kırbaç indirdi ki, sıraya girse seçemez."

Ve işte oradaydı. Thatcher ahmaklık yapıyor.

"Aldırma ona," dedim ve elimle yüzünün yan tarafını kavradım. "İyi misin?"

Bayılacak gibi görünüyordu ve göğsüm bir tuhaf oldu. Onu bu şekilde görmek hoşuma gitmiyordu.

"Ben iyiyim. Sadece susadım," dedi. "Yukarıda kalmalıydım."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "O odada tutsak değilsin. Banyo yapmak istedin ve ben de seni yalnız bıraktım, böylece oraya seninle birlikte girmeyecektim."

Gözlerine ulaşmayan bir başka gülümseme.

"Ne içmek istersin?" Ona sordum. "Gündüz içiyorum. Bana katılmak ister misin?"

Başımı iki yana salladı. "Sadece su ya da belki biraz meyve suyu."

"Ne tür meyve suyu, tatlım? Sanırım elimizde sadece kızılıcık var. Genelde burada meyve suyu bulundurmam ama ana evden biraz getirebilirim."

"Su iyidir."

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Sadece bana ne olduğunu söylemesi gerekiyordu, ben de düzelterektim.

"İyi olduğuna emin misin?"

Tekrar başını salladı.

Yalan söylüyordu, ama bunu ondan zorla çıkaramazdım. Onu konuşturmanın bir yolunu bulmalıydım. Ya da Maeme'ye Scotlin hakkında bir şey söyleyip söylemediğini sormalıydım. Bugün onunla alışverişe gittiğimi biliyor muydu? Öyle miydi? Lanet olsun. Bu bokun bitmesine ihtiyacım vardı.

"Aç mısın?" Ben sordum.

Hemen cevap vermedi, sonra nihayet başını salladı. Rengi iyiye gitmiyordu ve endişelenmeye başlamıştım. Hastaydı ve bana söylemek istemiyor muydu?

"Hadi," dedim başımı mutfığa doğru sallayarak. "Sana biraz su getirelim. Minna'nın bugün bıraktığı yiyeceklerden herhangi birinin sana iyi görünüp görünmediğine bakabilirsin."

Thatcher boş bardağını bardağın üzerine koyarak, "Anne tavuk gibi onun üzerinde gezinmeni izlemek her ne kadar eğlenceli olsa da, yapmam gereken işler var," dedi. "Onu çok fazla boğma."

Gitmek için yanımızdan geçerken onu görmezden geldim. O gidince, sorabilirdim

Daha spesifik sorular sorup onu konuşturmayı umuyordum. Ona biraz buzlu su getirdim, sonra çenesini tutup gözlerinin içine bakmadan önce önündeki barın üzerine koydum.

"Kendini iyi hissetmiyorsun ya da seni rahatsız eden bir şey var. Her neyse, söyle bana."

Gözlerini kırıştırdı ama bana bakarken hiçbir şey söylemedi. "Sweets," dedim sertçe ama onu korkutacak kadar değil. "Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi fısıltının biraz üzerinde bir sesle.

"Drew'u arayacağım," dedim ve çenesindeki tutuşumu bırakıp telefonuma uzandım.

"HAYIR!" Eli dışarı fırladı ve bileğimi yakaladı.

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

"Bana ... bugün uğradı. Muayene olmam gerekiyordu. Ben iyiyim. Sadece bebek gibi bir şey."

Maame kontrol hakkında bir şey söylememişti. Bu garipti. Neden bunu şimdi duyuyordum?

"Ne tür bir kontrol?" Ben sordum.

"... kadın türü," diye cevap verdi ve yanaklarına biraz renk geldi.

Sustum. "Ne demek istiyorsun, kadın türü mü?"

Sorularımdan bıkmış gibi derin bir nefes aldı. "Bilirsiniz, bir kadının yılda bir kez yaptırdığı türden. Gecikmişim."

Telefonumu cebime sıkıştırarak keskin bir nefes aldığımda burun deliklerim alevlendi. "Bana ne yaptığını söyle," diye talepte bulundum.

Gözleri büyüdü. "Detayları mı istiyorsun?"

Dişlerim o kadar sıkılmıştı ki konuşmak için onları açabileceğimden emin değildim. Başımı salladım.

"Pap smear, tamam mı?" dedi.

Hayır, yapmadı. Yanından geçip kapıya doğru ilerledim. Drew'un onu lanet olası bir masaya yatırıp bacaklarını açacağı bana söylenmemişti.

"KING!" diye bağırdı ve ben durakladım, içimde gelgit dalgası gibi yuvarlanan öfkeyi kontrol altına almaya çalıştım.

Bardağını yere bırakmıştı ve peşimden koşuyordu. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Bir adamı öldürmek için," diye dürüstçe cevap verdim.

Kolumu o kadar sıkı tuttu ki tırnakları derimi ısırды. "HAYIR!

Kim?"

Gözlerim, sanki beni durduracak güce sahipmiş gibi pazularımı tutan küçük eline kaydı. "Doktor."

"Ne?!"

Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum ama masanın üzerinde bacakları açık bir şekilde adamın önünde yatarkenki görüntüsü kafamı kurcalıyordu.

"Hiç kimse..." Bakışlarını tutarak söyledim. "HİÇBİR ERKEK benim olana bakamaz ya da dokunamaz."

Yüzündeki panik beni ayakta tutan tek şeydi.

"Kralım, bu normal. Kadınlar doktora gider. Bu benim sağlığım için ve iyi olduğumdan emin olmak için. Bir kontrole ihtiyacım vardı."

Parmaklarımı buklelerinin arasına soktum ve karamel buklelerini avucumun içine aldım. "O zaman bunu bir kadın doktor yapabilir."

Bir iç çekti ve bir dakikalığına gözlerini kapattı. Soluk rengi geri gelmişti ve onu alıp merdivenlerden yukarı taşımakla Doktor D'yi bulup hayatına son vermek arasında kalmıştım.

"Sorun yok. Maeme oradaydı. Beni bir önlükle örttü. Çabucak bitti. Lütfen, gitme. Gitmeni istemiyorum."

Hay sikeyim. Birkaç derin nefes aldım ve öldürme isteğimle savaşıırken gözlerimi ondan ayırmadım. Yine de ona dokunmuştu. Benden başka kimsenin ait olmadığı bir yerdeydi. Orada durdum, o beni izlerken ben de ona baktım ve bir sonraki hamlemi bekledim.

Benimkini. Onu hiç düşünmeden sahiplendim. Ona benim demiştim. Doktor D'nin ona dokunduğu için kan kaybından öldüğünü görmek istedim. Bu ben değildim ve daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Göğsümdeki acı veren kavrama, delice sahiplenme.

"Tamam," dedim, bana yalvardıktan sonra onu bırakamayacağımı biliyordum.

Yapmamı istemediği bir şeyi yapabileceğimden emin değildim. Bu ... göz açıcıydı.

Beni tutuşu gevşedi ve bana sıkıca tutunduğu yeri ovuşturdu. "Teşekkür ederim."

Yine de göğsümdeki gerginlik geçmiyordu.

Sonra güldü. Yumuşak, müzikal bir ses, beni ele geçiren canavarın üzerinde bir merhem gibi hissettirdi. Onu sakinleştiriyordu.

"Neden gülüyorsun?" Gülümsememi engelleyemeyerek sordum

yüzüme yayılıyor.

Nasıl oldu da ruh halimi kontrol edebildi?

"Bana çok ihtiyacım olan bir muayeneyi yaptığı için bir doktoru öldürecektin," dedi ve sonra başını salladı. "Sen delisin."

Rengi geri gelmişti. İçimdeki gerginliğin geri kalanı hafifledi. O iyiydi.

"Bunu zaten tespit ettiğinizi sanıyordum," dedim. "Dün gece."

Tekrar güldü ve sonra bana dünyanın en tatlı gülümsemesini yaptı. "Evet, sanırım yaptım."

Sırtı duvara çarpana kadar onu destekledim ve kafese kapattım. "Şimdi hak iddia ettiğimden emin olmam gerekecek. Sana kime ait olduğunu hatırlatacağım."

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Başımı eğip o dolgun dudaklarını kendi dudaklarımla kapatmadan önce uzanıp çekiştirdim.

• YEDİ -

*Hepiniz farklı ambalajlarda olabilirsiniz, ama içinde hepiniz aynısınız.
Akıllı, hesaplı ve kukunu bir silah gibi kullanıyorsun.*

RUMOR

Bağlayıp kırbaçladığı ilk kızdı. Bu sürekli kafamda canlanıyordu.

O uyurken koluyla beni sarmış olsa bile ben aynı şeyi yapamadan duvara bakıyordum. İki gün içinde onunla birlikte ayrılacaktı ve dün Thatcher'ın Scotlin'in King'in ilk kızı olduğundan ve aletini ondan uzak tutamayacağından bahsettiğini duyduğumdan beri yavaş yavaş içime bir korku sızdığını hissediyordum.

Ya bu hafta sonu ona teklif etseydi? Bunu istiyordu. Bunu arzuluyordu, ama yine de benden hiç takım odasına gitmemi istemedi. Şimdi ... şey, şimdi, istese bile hayır demek zorundaydım çünkü içimde düşünmem gereken başka bir hayat vardı. Yaptığımız şey onu sıkmaya başladığında ve farklı kadınlarına ve sapkınlıklarına geri döndüğünde, bebeğimle baş başa kalacaktım. Benim bebeğimle.

Gözlerimi kapatıp her şeyi zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım ama bu imkânsızdı. İyiye odaklanmam gerekiyordu. Kötüye ya da keşkelere değil. Param vardı. Maeme çok param olduğunu söylemişti. Insanto'lar artık peşimde olmadığına, hayatımı normal bir şekilde yaşamakta özgür olacaktım. Faturaları ödemekte zorlanmayacaktım ve bebeğime güvenli, rahat bir ev verebilirdim. King bu işe karışmamayı seçerse onu ikimize de yetecek kadar sevebilirdim. Ne olursa olsun, kendi aileme sahip olurdum. Seveceğim, bakacağım, büyüteceğim bir çocuğum olacaktı. Her şey o kadar da kötü değildi. Bunu unutmamalıydım.

Sessizliği bozan bir telefon çaldı ve irkilerek yerimden sıçradım. King gerildi, sonra doğrulup yatağın yanındaki telefonuna uzanmam için beni serbest bıraktı. Sırt üstü yuvarlandım, ekran aydınlanıp yüzünü aydınlatırken onu izledim. Nefesimi kesmişti. Onu görünce göğsüm ağrıdı. Onu seviyordum. Onun çocuğunu içimde taşıyordum. Bu daha önce hiç sahip olmadığım bir şeydi. Ondan önce karşılaştığım ve üstesinden geldiğim şeyler düşünüldüğünde bu hiç de fena değildi.

"Öyle mi? Tamam, babam orada olacak. Kahretsın. Tamam."

Telefonu yatağın üzerine bıraktı ve "Lanet olsun" diye mırıldandı.

Bana bakmak için dönmeden önce eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Evimin dışındaki alarm sistemi çaldı. Scotlin orada ve çıldırmış durumda. Babam yolda ama onları karşılamaya gitmem gerekiyor."

Scotlin. Bu isimden nefret etmeye başlamıştım. Boğazımı aniden tıkayan duyguyu yuttum. Yeni gözyaşı tepkilerim hamileliğin getirdiği bir şey miydi? Bundan hoşlanmamıştım. Kendimi savunmasız hale getirmek ve bu savunmasızlığı göstermek iki farklı şeydi. İlkinin normalde iyi saklayabilirdim.

King eğildi ve ağzıma bir öpücük kondurdu, ardından yüzümdeki saçları geriye doğru taradı. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Burada güvendesin. Thatch'in yan odada uyumasını sağlayacağım ve hiç kimse bu mülke izinsiz girip uzun süre yaşayamaz."

Konuşmaya çalışırsam sesimin çatlayacağından korkarak başımı salladım.

Yataktan çıktı ve ben de giyinip gittiğini görmek istemediğim için yüzümü duvara döndüm. Scotlin'i kurtarmak bugünlerde onun bir numaralı işi gibi görünüyordu. Ya yakında bitmezse? Bu şekilde ne kadar çok birlikte olurlarsa, birbirlerine karşı olan duygularını yeniden alevlendirme olasılıkları da o kadar artardı.

Battaniyeleri çeneme kadar çekerek tekrar gözlerimi kapattım ve gidişine üzülmemiş gibi davranmaya çalıştım. Yapışkan olmak onu benimle kalmak istemeye teşvik etmeyecekti. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve eğer onu yanımda tutma şansım olacaksa anlayışlı ve sabırlı olmalıydım. Gerçi bu şans gün geçtikçe azalmaya başlamıştı. Kentucky'de onunla yatmayacağından emin olamazdım. Ona benim veremeyeceğim her şeyi verebileceğini fark ettim. O hasarlı mal değildi.

Lavabonun başında durmuş dişlerimi fırçalarken soğuk bir ter yavaşça üzerimden aktı ve diş fırçasını ağızımdan alarak durakladım. Tükürdüm, sonra dönüp tuvalete koşmadan önce kısa bir süre kendime baktım. Dizlerimin üzerine çöküp oturağı tutmaya yetecek kadar zamanım varken ilk hamle geldi.

Gözlerim yaşardı ve saçlarımı tutmaya çalıştım ama başaramadım.

çoğunlukla. İşim bittiğinde kızardım, sonra arkama yaslanıp duvara yaslandım. Başımı ellerimin arasına aldım ve bükülmüş dizlerimin üzerine koydum.

Neden hâlâ midem bulanıyordu? Kustuktan sonra bu hissin geçmesi gerekmiyor muydu? Çıkacak bir şey kalmamasına rağmen tekrar kusmam gerekeceğinden korkarak hareket etmedim. Kuru kusmak korkunçtu ve bunu yaşamak istemiyordum.

Yalnız uyanmam yeterince kötü değil miydi? King dün gece geri gelmemişti. Scotlin'le yatağa girip onu kucakladığına dair mantıksız düşünceler bana işkence ediyordu. Yine de bana bunu yapacağını sanmıyordum. Yapar mıydı? Hayır. Yapmazdı. Buna inanmak zorundaydım. Belki de sadece korkmuştu ve Scotlin başka bir odada uyumuştı.

Başımı kaldırıp tuvalete baktım, sonra başımı duvara yasladım. Şimdi bir duşa ihtiyacım vardı. Saçıma kusmuk bulaştığından emindim. Ekşi kokusunu alabiliyordum. Bu koku beni tekrar kusturacaktı. Ondan kurtulmam gerekiyordu. İç çekerek ayağa kalktım ve duşa doğru yürüyüp onu açtım, sonra su ısınırken soyunmaya başladım.

Mide virüsü kaptığımı düşünmek isterdim ama yeterince kitap okumuştum. Bunun sabah bulantılarının başlangıcı olduğunu biliyordum. Ne kadar sürerdi? Durdurmak için bir şey alabilir miydim? Hamilelik hakkında bir kitaba ihtiyacım vardı. Maeme'den bana bir tane bulmasını istemeliydim. Bu konuda çok az şey biliyordum.

Duştan gelen buhar duraksamama neden oldu. Sıcak su bebek için kötü müydü? Öğrendiğimde neden daha fazla soru sormamıştım? Gerçekten hiçbir şey bilmiyordum.

İçeri uzandım, sıcaktan çok ılık olana kadar ısıyı biraz düşürdüm, sonra içeri adım attım. Su üzerimden akıp beni o iğrenç anımdan kurtarıırken rahat bir nefes aldım. Bunu King'den saklayamayacaktım. Eğer burada olsaydı, hastalandığıma şahit olurdu. Haftalarca sürerse bunun bir mide virüsü olduğunu söyleyemezdin. O bilirdi. Giyinir giyinmez Maeme'yi görmeye gitmeliydim.

Çabucak saçımı yıkadım ve vücudumu temizledim. King dönmeden önce buradan çıkmak, onunla yalnız konuşabilmemin tek yoluydu. Eğer önce dönerse o da benimle gelirdi. Saçlarımı kurutmayı atladım ve tereddütle dişlerimi tekrar fırçalamadan önce giyindim. Neyse ki bu sefer beni tuvalete koşturmadı.

Yatak odasının kapısından çıkarken midem gurulduyordu. Kaşlarımı çatarak ona baktım. Bağırsaklarımı kustuktan sonra nasıl aç olabilirim ki? Nasıl olur da

Çilekli ve pastırmalı waffle düşüncesi ağzımı sulandırdı. Pazar günü olmadığı için Maeme'de waffle olmayacaktı ama belki ondan biraz isteyebilirdim. Bu kötü mü olurdu?

Salonun açık kapısının önünden geçerken bir ses duydum ve geri çekildim. King burada mıydı? Beni görürse durdurur ya da benimle gelirdi. Bekledim ve dinledim ama gelen her kimse sessizleşmişti. İçeriye bakacak kadar gevşediğimde Thatcher'ın elinde bir kahve fincanı ve ağzından sarkan bir sigara olduğunu gördüm.

Telefonundan başını kaldırmadan, "Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordu.

Benimle konuştuğundan emin olmadığım için bir şey söylemedim. Aslında gözlerini bana dikmemiştii. Belki de hoparlörden konuşuyordu.

Sonra başını kaldırdı ve bakışlarını bana kilitledi, sonra sigarayı ağzından çıkardı. "Öyle mi?" diye sordu.

O zaman tamamen görüş alanına girdim ve gülümsemeyi başardım. Adam beni sinirlendirdi.

"Uh, hayır. Ben... Sadece seni rahatsız etmek istemedim." Beni incelerken kahvesinden bir yudum aldı.

"Ben, uh... Maeme'ye gidiyordum."

Sigarasını dişlerinin arasına geri koydu, sonra bana doğru yürümeye başladı. "Pekâlâ."

Orada öylece durdum, bunun konuşmamızın sonu olup olmadığından emin değildim. Yanımdan geçti. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Geliyor musun? Onunla mı? Hayır, bu işe yaramaz. "Ne?" Oyalanarak sordum.

Derin bir iç çekti, sonra geri dönüp bana baktı. "Maeme'lere tek başına yürüyemezsin. Seni ben götürürüm."

Tamam, bu tamamen kötü bir şey değildi. Oraya çok daha çabuk varırdım ve King gelmeden önce onunla zaman geçirirdim. Thatcher'ın kalıp ziyaret edeceğinden şüpheliydim.

"Oh, um, teşekkür ederim," diye cevap verdim.

Arkasını döndü, ben de onu dışarıdaki ılık sabah havasına kadar takip ettim, sonra da ahıra en yakın yere park etmiş siyah bir cipe doğru ilerledim. Sigarasını yere atmasını ve botuyla söndürmesini izledim. En azından pasif içicilik konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Bunun bebek için kötü olduğundan oldukça emindim. Arabamın kapısını açmadı ama açmasını da beklemiyordum. King, Sebastian ve Storm'un bunu yapmasına çok alışmıştım. Düşündüm ki

belki de bu adamlarla ilgili bir şeydi.

İçeri girdiğimizde Thatcher geri geri gidip aracı çıkışa doğru çevirirken pek bir şey söylemedi. Ellerim kucağımda gergin bir şekilde kıpırdandı ve gözlerimi yoldan ayırmadım. Bu adamla yalnız kalmak hiç planladığım bir şey değildi ama Maeme'lere gitmek için buna katlanabilirdim.

"Geri gelmediği için kızgın mısın?" Thatcher sessizliği bozarak sordu.

Ona baktım. Bir eli direksiyondaydı, diğer eli ise hâlâ kupasını tutuyordu ve kalçasına dayamıştı.

"Hayır."

Bana bakmadan sıırttı. "Sana inanmıyorum. Kaçıp gidiyorsun. Geri döndüğünde ve sen gittiğinde aptalca davranacağını biliyorsun."

"Hayır, yaptığım şey bu değil. Bir kitap almak ve Maeme'yi görmek istedim. Hepsi bu."

Bakışlarını bana çevirdi ve gözlerini kıstı, sonra şeytana benzeyen derin bir kıkırdama çıkardı. "Evet, tabii. Elbette. Hepiniz farklı ambalajlarda olabilirsiniz ama içinde hepiniz aynısınız. Zeki, hesapçı ve kukunuzu bir silah gibi kullanıyorsunuz."

Onu yola getirmek istedim ama sonra ona güvenmedim. Diğerlerinin olmadığı bir şekilde tehlikeliydi. Elbette hepsi insan öldürüyor ve şüpheli şeyler yapıyordu ama bu adamın spor olsun diye öldürüp kanlar içindeki cesedin üzerinde sigara içtiğinden emindim.

Maeme'nin evini görünce rahatladım ve çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Yürüyüş yoluna yanaştı ve cipi durdurdu. "Teşekkür ederim," dedim ve kola uzandım. "Kafasını

karıştırma, tamam mı?"

Durakladım ve ona dönüp baktım. "Bunu asla yapmam." Neredeyse King'i sevdiğimi söyleyecektim ama kendimi tuttum. "O benim için önemli."

Thatcher kamyonu geri sürerken hiçbir şey söylemedi. Belli ki konuşması bitmişti. Ben de daha fazlasını söylemeyecektim. Elimdeyken bu zamanı kullanmalıyım.

Kapıyı kapattım ve eve doğru yöneldim. Neyse ki King dönmeden önce buradayım ve sorularımı sorabilecektim. Umarım biraz waffle ve domuz pastırması da alırdım. Waffle için krem şanti ve çikolata sosu olup olmadığını merak ettim.

• ON SEKİZ -

Bundan kurtulmamın tek yolu bu.

RUMOR

Maeme güneşlenme odasında karşımdaki koltuğa oturdu. "Pekala o zaman, ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu, endişeli görünüyordu, oysa ona bebeğin ve benim iyi olduğumuza dair güvence vermiştim. En azından benim bildiğim kadarıyla öyleydik. Bu konudaki bilgi eksikliğim buraya gelme nedenimdi.

"Bu sabah kustum," dedim ona. "Bunun beklenen bir şey olduğunu biliyorum ama sanırım hamilelik hakkında hiçbir şey bilmediğim gerçeğini düşünemedim. Demek istediğim, sıcak bir duş aldım ve son dakikada bunun bebek için kötü olabileceğini fark ettim, bu yüzden soğuttum. Ne gibi şeyler kötüdür? Pasif içiciliğin etkisi var mı? Ve onun yanındayken hastalandığımda King'e ne diyeceğim?"

Maeme uzandı ve elimi sıktı. "Nefes al. Bir şey yok. Sinirleniyorsun ve buna hiç gerek yok. Kadınlar bunu zamanın başlangıcından beri yapıyor." Arkasına yaslandı ve bana güven verici bir gülümseme verdi. "Şimdi, sağlıklı hamilelikler için benim zamanımda olmayan pek çok kural ve öneri var. İnternete girip sana bir kitap sipariş edeceğim. Okuyabileceğin ve sana yön verebilecek bir kitap. Ben de senin ve bebeğin sağlıklı olmasını istiyorum. Hatta bu hafta sonu sizinle konuşması için Doktor'u buraya çağırabilirim. Tüm sorularınızı yanıtlayabilir ve mide bulantınız için bir şeyler bulmaya çalışabiliriz."

Biraz rahatlamış hissederek başımı salladım.

"King'in seni hasta görmesine gelince, sanırım dün gece evine koşmak zorunda kalması iyi oldu. Önümüzdeki iki sabah uyandığında yatakta olmamasını sağlamak için ne yapabileceğime bakacağım ve o dönene kadar Doktor seni iyileştirebilir."

Bir nefes verdim ve kustuğumdan beri ilk kez rahatladım. "Teşekkür ederim."

Kaşlarını çattı. "Bana teşekkür etmeyin. Ben kendiminkine bakıyorum. Aile böyle yapar ve sen de artık ailedensin ve sonsuza dek öyle kalacaksın. Büyük torunumun annesi olacaksın. Lafı açılmışken, aç mısın? Yemek yedin mi?"

bir şey var mı?"

Bana ailem dediğini duymak boğazıma bir yumru oturttu. Buna çok fazla tutunmak istemedim. King öğrendiğinde ne olacağından emin değildim. Ama Maeme'nin bana sırtını döneceğini hayal bile edemiyordum.

Gözyaşlarıma karşı koydum ve başımı salladım. "Doğruca buraya geldim."

Kalçalarının üstünü tokatladı, sonra ayağa kalktı. "Peki, sana ne iyi geliyor?"

"Waffle... ve domuz pastırması," dedim tereddütle.

Gülümsemesi yüzüne yayılırken kakhaha attı. "O zaman waffle ve pastırma olsun," dedi ve elini tutmam için bana uzattı. "Benimle mutfağa gel. Sana meyve suyu getireyim."

Ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacım olmamasına rağmen elini tuttum. Onun elini tutmama benden daha çok ihtiyacı olduğunu fark ettim. Ayağa kalktığımda elimi bıraktı ve başını mutfağa doğru salladı.

"RUMOR!" King'in sesi haykırdı.

Maeme bana göz kırptı. "Tam zamanında." Sonra ellerini ağzına götürdü ve "Güneşlenme odasındayız!" diye bağırdı. Bana dönüp baktığında kolumu okşadı. "Seni bıraktığı yerde olmadığın için sinirli görünüyor. Bu iyi bir şey."

Ona inanmak istedim. King'i sevmek ve ona duyduğum ihtiyaç, çocuğumuzun içimde büyüdüğünü bildiğimden beri daha da güçlü bir şeye dönüşmüş gibiydi. Kendimi... yapışkan hissediyordum. Onun yanımda olması beni rahatlatıyordu. Her zaman yanımda olacağına dair bana güvence veriyordu. Hayatını değiştirecek bir sırrı saklıyor olsam da beni isteyecekti. Bizi isteyecekti. Ancak bunun onu uzaklaştıracağı korkusu, daha fazlası için umutlanmama izin vermemi engelliyordu. Bir gün onun da beni seveceğine inanmamı.

King kapıdan içeri girdi, bakışları benimkilerle buluşmak için döndü. "İyi misin?" diye sordu, endişeyle kaşlarını çatarak.

Başımı salladım. Artık buradaydım. O buradaydı.

"Evet, Maeme'yi görmeye geldim," dedim.

"Ben de waffle yapıyorum. Bugün senin şanslı günün," diyerek onu bilgilendirdi.

Gözleri bana dönmeden önce ona doğru zar zor bir bakış attı. "O zaman bir terslik var," dedi, önüme gelene kadar üç uzun adım atarken gözleri daralmıştı. Yüzümün yan tarafını kavrayarak beni yakından inceledi. "Ne oldu?"

"Oh, Tanrı aşkına! Misafirim var ve waffle yapmak istiyorum. Saçmalamayı kes," dedi Maeme ama gözlerim onun üzerindeydi. Onu içime çekiyordum.

Neredeyse yanağımı eline bastıracaktım, dokunuşunu arzuluyordum. Onun güvenliğini.

"Daha yeni döndüğüm için özür dilerim," dedi gözleri dudaklarıma kayarak. "Seninle birlikte olmak istedim."

"Sorun yok," diye nefes aldım.

O artık buradaydı. Yanımdaydı.

Maeme, "Ben gidip kahvaltıya başlayayım," dedi ama King ona dönüp bakmadı, hatta sözlerini bile kabul etmedi.

Uzaklaşırken ona teşekkür etmek istedim ama bana kahvaltısıymışım gibi baktığı için kendimi o kadar büyülenmiş buldum ki hiçbir şey söyleyemedim. King'de kaybolmuştum. Dokunuşunda. Bakışlarında. Onunla birlikte olmak.

"Odama döndüğümde yatağında olmaman hiç hoşuma gitmedi," dedi başparmağını ağzımda gezdirirken. "Thatcher ile bir kamyonu binmeden nefret ediyorum."

Yumuşak bir iç çektim. "Sadece beni bıraktı."

King başını salladı, sonra dudakları dudaklarımdan köşesine değene kadar başını eğdi. "Umurumda değil. Bundan nefret ediyorum. Orada olmalıydım. Bir şeye ihtiyacın var ve ben onu hallediyorum."

Yerde bir su birikintisi gibiydim ya da en azından öyle hissediyordum. Ağlamanın eşiğindeydim -yine- ve kendimi onun kollarına atıp bu hafta sonu gitmemesi için yalvarıyordum, ki bunun üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını biliyordum.

"Artık buradasın," dedim ağzı ağzımı kapatmadan önce.

Ellerimi kollarından yukarı kaydurdım, onu daha yakına çekmek istiyordum. Alçak bir inilti göğsünü titretti ve vücudumdaki her sinir tepki verdi. Karşılık olarak titreyerek tadına baktım. Kollarını bana sarışının, bedenlerimiz birbirine bastırılana kadar beni kendine çekişinin gücü, kafamdaki bir numaralı yer için savaşılan tüm endişeleri hafifletti. O buradaydı. Bu kadarı yeterliydi.

"Waffle'dan sonra ahıra dönüyoruz," dedi dudaklarıma karşı, sonra boynumdan aşağı bir yol öpmeye başladı. "Gidene kadar senin içinde gömülü kalmalıyım. Bundan kurtulmamın tek yolu bu."

Boynumu bükerek ona daha iyi erişim sağladım. "Hâlâ iki günümüz var."

Durakladı ve kısa olmasına rağmen, beni o anki bulanıklıktan çıkardı.

beni altına alıyordu. Nefesinin sıcaklığı boynumu ısıttı ve normalde bu titrememe ve anın içine daha fazla gömülmeme neden olurdu. Ama bunu hissettim. Ondaki değişimi. Bundan iyi bir şey çıkmazdı.

"Sabah yola çıkmam gerekiyor," dedi huysuzca.

Kıpırdamadım. Onun gitmiş olması fikri göğsümde bir sızı oluşturmaya başlamıştı bile.

"Neden?" diye sordum. Hissettiğim kadar acınası görünmemeye çalışarak sordum. Onunla daha fazla gün.

Yalnız. İki rol yapıyordu.

"Emirler. Onun şehirden gitmesini istiyorlar," diye açıkladı, ses tonu gergindi.

Ellerim göğsüne kaydı ve sanki onu tutabilecek gücüm varmış gibi kendimi gömleğini avuçlarken buldum. Sadece benim gücümle gitmesini engelleyebilirdim.

"Bundan nefret ediyorum," diye bağırdı.

"Ben de," demeyi başardım ama şu anda boynumu bir mengene gibi sıkkan gerginlik bir şey söylememi zorlaştırıyordu.

"Siktir," diye homurdandı kolları beni tamamen sarıp göğsüne bastırırken.

Yüzünü saçlarıma gömdü ve ben de aynı şiddetle ona tutundum. Waffle kokusu odaya yayılırken orada sessizce durduk. Artık aç değildim. Hiçbir şey cazip gelmiyordu. King'in beni terk etmesiyle karşı karşıya kaldığımda değil.

• ON DOKUZ -

Sanırım beni mahvettin.

RUMOR

"Maeme kahvaltı göndermiş," dedi King, bizimle birlikte gönderdiği yiyecekleri ahıra bırakırken.

Salonda bir tek Thatcher vardı. Kanepede oturmuş telefonuna bakıyordu ama Maeme'nin yemeğinden bahsedilince kafasını kaldırdı. "Waffle gibi kokuyor."

"Çünkü öyle," diye yanıtladı King.

"Aynen öyle," dedi oturduğu yerden fırlayarak. Gözlerini bana çevirdi ve kendisine hiç yakışmayan çarpık bir sırtışıla bana baktı. "Eğer orada kaldığın sürece sana böyle yemek yapacaksa, o zaman bir kahvaltı arkadaşın oldu demektir."

King dönerken gergindi, sanki Thatcher bana yaklaşacakmış gibi vücudunu ikimizin arasına koydu.

Thatcher, "Sakin ol," diye s ö y l e n d i . "Onun için ereksiyon olan ben değilim.

İzlemeniz gereken kişi Sebastian ve o burada olmayacak."

Elimi King'in elinin içine soktum, dalga dalga yayılan gerginliğini hafifletmeye çalıştım. Benimkini sıkıca kavrarken onun çok daha büyük olan eli benimkini içine aldı ve sonra beni de yanına alarak kapıya doğru döndü. Adımları hızlı ve amaçlıydı. Sanki beni bir an önce güvenli bir yere götürmek zorundaydı.

Başkalarına karşı gösterdiği kıskanç ve sahiplenici tepki, ihtiyacım olan güvenceydi. Şikayet etmedim. Beni kendisinde tutmak istediğini bilmek, şu anki duygusal durumumun tam olarak sarıldığı şeydi.

Yatak odasının kapısını iterek açtı, beni içeri itti, sonra kapıyı arkasından çarptı. "Soyun," diye buyurdu.

Dönüp ona baktım, gömleğini başından çekiştirip yere atmıştı.

Gözlerindeki vahşi parıltı bacaklarımın arasındaki elektriğin sarsılması gibiydi. Kendi üstümün eteklerine uzanırken, kendimi kot pantolonunun fermuarındaki elleriyle büyülenmiş buldum. "Şimdi, tatlılar. Eğer dokunursam o güzel üstünü ortadan ikiye ayırıyorum.

sen."

Sözleri kafamda canlanırken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir parçam tam da bunu yapmasını istiyordu. Eğer bu tişörtü bu kadar sevmeseydim, ona izin verirdim. İsteksizce üzerimden çıkardım. Gözleri sütyenimin üzerindeydi ve bakışlarında açlık parlıyordu.

Kot pantolonunu ve boxer külotunu aynı anda çıkararak hızlıca halletti. Onu görünce ağzım sulandı ve onu içime çekmeye o kadar dalmıştım ki aynı şeyi benim de yapmam gerektiğini unutmuştum.

O sırada King bana doğru yaklaştı. "Yeterince hızlı değil," diye homurdanarak sütyenimin önünü tuttu, kopçasını görmezden gelerek sert bir çekişle açtı.

Elleri şortuma giderken yırtılma sesini duydum ve nefesim kesildi. Onları da mahvetmeden önce ellerim onunkileri örttü.

"Anladım," dedim, hızla düğmelerini açtım, sonra aşağı ittim, kalçalarımı hafifçe sallayarak bacaklarımdan aşağı sallanmalarını sağladım. Pantolonumun altından çıktığımda, ayak parmaklarımı kullanarak onları ittim.

King'in elleri kalçalarımı sıkıca kavradıktan sonra külotumu dikiş yerlerinden yırtarak çıkardı. Yere düşen parçalanmış saten kumaşa bakarken ürperdim. King beni kaldırıp şifonyerin üzerine bırakırken ayaklarım yerden kesildi.

"Aç," diye emretti, ayak bileklerimden tutup ayaklarımı pürüzsüz tahtanın üzerine koydu ve beni tamamen ona maruz bıraktı. "Kahretsin," diye inledi kafası oraya varmadan önce.

Dilinin ilk fiskesi içime öyle bir zevk dalgası gönderdi ki haykırdım, parmaklarımı saçlarına gömdüm, onu orada tutmak istedim. Daha yoğun. Bir şeyler farklıydı. Bunu daha önce yaptığında inanılmaz olmuştu ama bu daha iyiydi. Vücudum. Daha hassastım.

Sanki en sevdiği şeker mişim gibi bana saldırmaya başlarken, "Lanet olsun, tatlım, tadın çok lezzetli," diye küfretti.

Nirvanik patlamaların küçük sarsıntılarında kaybolmuştum. Başını bıraktığımda duvara düşmemek için ellerimin üzerine yaslanmak zorunda kaldım. Bu daha fazlaydı... neredeyse çok fazlaydı.

O kadar hızlı ve güçlü bir şekilde geldi ki, dünya uyarı vermeden patlayacak gibiydi. Adını haykırarak kalçalarımı ağzıyla buluşmak için kaldırdım, saf mutluluğun dalgaları beni sarsarken ağzını orada tutmaya çalıştım. Vücudum orgazmının gücüyle sarsılırken King'i duyabiliyordum ama çok uzakta olduğunu hissediyordum.

"SİKTİR!" Göğsünden kopan kükreme, içime soktuğu sert itiş gücüyle eşleşti. İçime pompalamaya başlarken kalçalarımı tutarken parmaklarının keskin ısırığı etime battı.

Nefes nefese kaldığımda gözlerim açıldı ve onunkilerle kilitlendi. Mavi gözlerinde ilkel bir parıltı vardı. İçime girmeye başladığında çenesi sıkıca kenetlenmişti. Şifonyer duvara çarptığında yüksek sesle gümbürdedi.

"Benim," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Benim," diye tekrarladı.

Bacaklarımı kaldırdım, sonra dizlerimi onun kaburgalarına bastırdım ve doruk noktamın yaklaştığını hissettim. Bir tane daha yaşayacaktım. Onun güzel vücudunun esnemesini, terden ıslanmasını, damarlarının belirginleşmesini, sevdiğim gözlerinin bana sanki ihtiyacı olan ya da isteyeceği tek şey benmişim gibi bakmasını izlemek beni bir başka sarsıcı orgazma sürükledi.

"FU-UCK!" diye bağırarak bir kez daha içime girdi ve sonra durdu. Serbest bırakılması beni doldurmaya başladığında vücudu titriyordu.

Kolları etrafımı sararak beni göğsüne doğru çekti ve duvarlarımın içinde nabız atmaya devam ederek kasılmalarına ve sıkışmalarına neden oldu. Ona karşı titriyordum.

Bu farklıydı. King'le seks yapmak her zaman harikaydı ama bu sefer her şey daha da yükselmişti. Vücudumda saf zevkle uğuldamayan hiçbir yer yoktu.

İçimde titremeler devam ederken ona sarıldım. Bir elini başımın üzerinde gezdirdi, sonra saçlarımı elinin etrafına doladı ve sıkıca tuttu. "Tanrım, tatlım.

Bu... inanılmazdı," diye nefes aldı. O dudaklarını şakağıma bastırmak için hareket etti. "Sanırım az önce beni mahvettin."

Gülümsemekten kendimi alamayarak yüzümü ona doğru çevirdim ve göğsünün içinde hızla atan kalbini dinledim. O zaman sadece ben değil, o da hissetmişti.

Neydi o? Neden bu kadar ... bu kadar akıl almazdı? Bunu tarif edecek kelime bulamadım.

O hâlâ içimdeyken, nefes alış verişlerimizin dengelenmesini beklerken birkaç dakika daha bu şekilde kaldık. Sonunda içimden çıkacak kadar geri çekildiğinde, tırnaklarımı ona batırmak ve onu orada tutmak istedim. Onu yanımda tutmak. Bu bana başka hiçbir şeye benzemeyen bir huzur verdi.

"Bekle," diye yalvardım, bunun bitmesine hazır değildim.

"Görmek istediğimi biliyorsun," diye yanıtladı boğuk bir sesle.

Zevkten titreyerek geri çekilmesini, bacaklarımı tutup açık tutmasını izledim, tüm odağı oradaydı, olduğu yerdeydi. O

Yüzünde beliren karanlık ve memnun ifade kalbimin sıkıca sıkışmasına neden oldu. Sapıkça ve muhtemelen çok çarpık bir şeydi ama en az onun kadar benim de hoşuma gitmişti.

Parmağını hassas girişin üzerinde kaydırđı ve ben havayı içime çektim. Gözleri benimkilerle buluşmak için hareket etti ve yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. "Bu amcığın döllerimi sızdırmasından daha güzel bir şey olamaz."

Tenim ısınırken nefesimi içime çektim. Az önce içime soktuğı parmağını kaldırdı. Parmağı incelerken parlıyordu. Sanki bir dürtüyle dudaklarım açıldı ve parmağını ağzıma sokarken yüzünde beliren hayvani ifade beni de onun kadar çıldırmış hissettirdi.

Dudaklarımı parmağının etrafına kapatarak sertçe emdim. "Tanrım," diye mırıldandı hayranlıkla.

Sanki ağzımın içinde onun şaftı varmış gibi dilimi kullanarak ona yağdırdım.

Yavaşça çekerken tısladı. "Pekala, tatlım, eğer yaramazlık yapacaksan, o zaman yine sikileceksin."

Dudaklarımı yalayarak ona tatlı tatlı gülümsedim. "Söz mü?" diye sordum.

Beni kaldırmadan önce göğsünden derin bir kıkırdama geldi. Ağzı benimkini kapladığı anda bacaklarımı beline doladım.

• YİRMİ -

Tabii ki öyle. Ben sakatlamak için ateş etmem.

RUMOR

Bacaklarımın arasındaki hassasiyet şimdilik King'den bana kalan tek şeydi. Pazartesiye kadar yoktu. Onsuz beş gün geçirmek zorundaydım. Maeme'nin kütüphanesi, o gittikten sonra öğleden sonrayı atlatmamı sağlamıştı. Karşı koymama rağmen gözyaşlarım akmaya başladı ama en azından o gidene kadar bekleyebilmişim.

Maeme'nin oturma odasında, üzerime örttüğü battaniyeye kıvrılmış bir şekilde kitap okuduğum kanepeden bir bardak su almak için ayrılırken, evdeki diğer sesleri dinledim. Maeme biraz önce yatmak için giyinmeye gitmişti ama henüz iyi geceler dememişti. Biraz uyumaya çalışmam gerektiğini biliyordum ama okumayı bıraktığımda Kentucky'deki King ve Scotlin'le ilgili tüm korkuların benimle alay etmeye başlamasından korkuyordum.

Antreden geçerken evin içinde yüksek bir çınlama duydum. Durup etrafıma bakındım. Neydi o? Buna ben mi sebep olmuştum? Ses daha da yükseldi ve bir alarmı tetikleyip tetiklemediğimi görmek için hafifçe hareket ettim.

Maeme, "Arka tarafa git," dedi.

Döndüğümde, yüzünde daha önce hiç görmediğim sert bir ifadeyle merdivenlerden indiğini gördüm.

"Neyin var?" Panik yavaş yavaş göğsümde belirmeye başlarken sordum.

Gözleri kapıya kilitlenmişti, sonra hızla ön pencerelere döndü. "Pencerelerden uzak dur!" diye bağırdı bana.

Boşver onu. Artık korkuyordum. Hayır, paniklemişim.

Hareket ettim ama gitmedim. Maeme'yi bekledim. Onsuz gitmeyecektim. Eğer dışarıda bir tehlike varsa, onu korumak zorundaydım. O sadece King'in büyükannesi değildi; benim de ailemdi.

"Rumor! Git!"

Başımı salladım. "Sensiz olmaz."

Ağzını sertçe kapatarak beni bir süre inceledi, sonra elini merdivenlere doğru salladı. "Şuradaki dolaba gir."

Başımı tekrar salladım. "Sensiz olmaz," diye tekrarladım. "Aramam gerekiyor mu

Polis mi?"

Yüzünde beliren ifade sanki az önce ona bir dilim turta isteyip istemediğini sormuşum gibi görünüyordu. "Tanrım, hayır. Bu hiç iyi olmaz. Kimseyi arama. Sadece merdivenlerin altına gir."

"Ben-" diye başladım ama sözümü kesti, zil çalınca bakışlarını kapıya doğru çevirirken elini salladı.

"Kahretsin," diye fısıldayarak kapıya doğru ilerledi. "Orada kal. Kımıldama," dedi sessizce, sonra diğer elini kaldırdı ve o zaman gördüm. Bir silah. Başından beri yanındaydı ama ben onun tarafına bakmıyordum.

Bir eliyle kapıya doğrulttuğunda bir klik sesi duyuldu, ardından diğer eliyle kapıyı açtı.

Geri adım attığımda gözlerim büyüdü. O ne yapıyordu?

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu sert bir ses tonuyla, ürperdim ve kollarımı belime doladım.

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdi derin bir ses. "Umarım öyledir."

"Çabuk olsan iyi olur. Verandamdaki kanı temizlemek zorunda kalmak istemiyorum."

Silah sesi Maeme'den gelmedi. Daha uzaktaydı. "Siktir," dedi adam.

"Yeterince hızlı değil," diye söylendi. "Görünüşe göre adamlarımdan biri çoktan gelmiş."

"Sadece birini arıyorum," dedi, sesi artık dostça çıkmıyordu. "Buradaki tek kişi benim. Şimdi, şuradakinden önce gidebilirsin sizi uyarmak yerine size nişan almaya karar veriyor. Akli başında biri olduğunu düşünmüyoruz."

Hareket edemiyordum. Olduğum yere yapışmıştım. Ne olduğundan emin değildim ama her şeyi kontrol altında tuttuğu belli olan Maeme için artık endişelenmiyordum.

"Verandadan inmek için iki saniyen var." Thatcher'ın sesi dışarıdan evin içine taşındı.

Sonra yanımdaki duvara yaslandım ve rahat bir nefes aldım. Maeme'nin silahı olmasına rağmen Thatcher'ın dışarıda olması kendimi milyonlarca kez daha iyi hissetmemi sağladı. Kapıdaki adam cehennem gibi kaçmalıydı.

Maeme dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Ne yapıyordu ki? Dışarıda ona ihtiyaç yoktu. İyi olduğundan emin olmak için pencereye doğru ilerledim.

Pencereye ulaştığımda tek görebildiğim Thatcher'ın yürüdüğü oldu.

Silahını adamın kafasına dayayarak uzaklaştı. Maeme'yi ararken onu verandanın en üst basamağında buldum, bakışları bahçeyi tararken silahı hala doğrultulmuştu. Silah sesi duyulduğunda nefesimi içime çektim. Maeme'nin omuzları sesle birlikte hareket etti ve kolları zorlukla sarsıldı. Uzakta karanlık bir figür yere düştü.

"Çek şunu bahçemden," diye bağırdı dönüp kapıya doğru gelmeden önce.

Sersemlemiş bir halde, kaşlarını çatarak içeri girdiğinde öylece durdum.

Kapıyı kapattığı anda gözleri beni buldu, sonra daraldı. "Sana o pencereden uzak durmanı söylemiştim. Kurşun geçirmezler ama bunu test etmeye gerek yok."

Ağzımı açtım ve kapattım, sonra pencereye dönüp bahçedeki cesede baktım. "O... o... öldü mü?" Fısıltıyla sordum.

"Elbette öyle. Ben sakatlamak için ateş etmem," diye cevap verdi. "Şimdi pencereden uzaklaş ve sana bir fincan sıcak çay getirelim, sonra da seni yatağına götürelim."

"Yatak mı?" Başım hâlâ dönerken sordum.

"Sanırım ikimizin de yatma vakti geçti," diye cevap verdi. "Papatya çayı kulağına nasıl geliyor? Yoksa sana daha önce yaptığım nane çayını mı sevdin?"

Çay mı? Bana çayı mı soruyordu? Dışarıda, bahçesinde öldürdüğü ölü bir adam vardı. Thatcher'ın yanında da şimdiye kadar ölmüş olabilecek biri daha vardı. Birkaç kez göz kırptım.

"Gel bakalım," diye cevap verdi. "Buraya gelmeyeceklerini çok iyi biliyorlardı. Olan oldu."

"Ne oldu?" Şaşkınlıkla sordum. "Ama ... o ... soruyordu ... kaybolmuş olabilir. Ya da..." Sözlerimi net bir şekilde ifade edemiyor gibiydim.

"Masum bir adamın ağaçların arasında saklanan bir ortağı olmazdı. Burada trafik yok. İnsanlar gecenin bu saatinde kapılarımıza -bu kapıya- gelip birini sormazlar. Onlar daha iyi bilir. Şimdi, ne tür bir çay istersiniz? Sanırım biraz ahududu bile alabilirim."

Sonra elim karnıma gitti. Avucumu düz bir şekilde üzerine koydum. Maeme'nin gözleri bunu yaptığımı görmek için düştü. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve sonra bana baktı.

"Bizim olanı koruruz. Bir gün anlayacaksın." Bana doğru yürüdü ve kolunu benimkine doladı. "Sanırım bu biraz da benim

Limonlu kek de. Biraz şok yaşadın ama eninde sonunda olacaktı. Artık ne olduğumuz bir sır değil, Rumor. Bilirsin işte. Bu bizim hayatımız. Bu senin hayatın."

Benim hayatım. Bebeğimin hayatı. Mutfğa doğru ilerleyen Maeme'nin yanında adım atarken nefesimi içime çektim. Hiçbir şey yiyemeyecektim. Yine de bunu ona söylemedim. Kalbim hâlâ boğazımdaydı. King'i istiyordum. Onun yokluğundan nefret ediyordum. Telefonum oturma odasıındaydı ve o yöne doğru baktım, gidip onu aramak istiyordum. Sesini duymak. Neden burada olduğumu hatırlamak.

Bir saat sonra yatakta yalnızdım. King'e bir mesaj gönderdim ve cevap bekledim ama cevap gelmedi.

• YİRMİ BİR -

Bana yalan söylediğini duymak istemedim.

RUMOR

Telefonun zil sesi beni uyandırdı ve odaya dolan güneş ışığına karşı gözlerimi kısarak telefona uzandım. Telefonu kulağıma götürdüğümde ekranda King'in adı belirince doğrulmak için çabaladım.

"Alo?" Dedim, sesim uykudan kalınlaşmıştı.

"Selam tatlım. Uyandırdım mı seni?" diye sordu.

"Evet, ama sorun değil," diye cevap verdim, zaten gülümsüyordum.

"Geç uyudun. Dün gece uyumakta zorlandın mı?" Ses tonundaki samimi endişe, burada olanlardan haberi varmış gibi görünmüyordu.

"Evet. Geç saate kadar uyanık kaldım sanırım," dedim, buraya gelen adamları bilmemesinin bir nedeni olup olmadığından emin değildim. Maeme bilmesine bile Thatcher ona söylememiş miydi?

"Seni özledim," dedi bana. "Bugün başıma geleceklerle yüzleşmeden önce sesini duymaya ihtiyacım vardı."

Elim telefonu sıkıca tuttu. "Ben de seni özledim." "Bir gece kaldı. Sadece beş gece sonra döneceğim."

"Evet," diye kabul ettim, her ne kadar sonsuza kadar sürmüş gibi görünse de. "Bugün ne yapmayı planlıyorsun?" Gerçekten bilmek istediğimden emin değildim ama birden söylememem gereken bir şey söylememden korktum.

"Önemli bir şey değil," diye homurdandı. "Yapmak istemediğim şeyler. Ama sesini duymak yardımcı oluyor."

Gülümsemem geri döndü. "Beni istediğin zaman arayabilirsin. Yoğun bir programım yok."

Bir an sessiz kaldı. "Sıkıldın mı, tatlım?"

Çarşafı elimde evirdim çevirdim. "Hayır, ben iyiyim. Kitaplarım var."

"Döndüğümde seni ata bindireceğim. Daha fazla şey yapmanın zamanı geldi."

Maeme'nin bana aldığı kitap henüz gelmemişti ama hamileyken ata binmenin güvenli olmadığını söylemesine ihtiyacım yoktu. Özellikle de

binmek için.

"Okuma iyi. Bugün yürüyüşe çıkacağım." "Yalnız gitme," diye ısrar etti.

Maeme'nin arazisinde ya da Shephard Çiftliği'nde yürümenin sorun olmayacağından emindim ama yine de kabul ettim. Onu endişelendirmeye gerek yoktu. Şu anda uğraşması gereken yeterince şey vardı.

"Geç kalacağız," diye seslendi Scotlin ve gerilmeme neden oldu.

Aynı odada mıydılar?

"Üzgünüm, tatlım," dedi iç çekerek. "Gitmem gerek."

Ona bir otel odasında birlikte olup olmadıklarını sormak istedim. Nereye gidiyorlardı? Bana gönüllü olarak söylemediği tüm sorular, cevapları zaten bildiğimden korkmama neden oluyordu.

"Tamam," dedim.

"Yakında konuşuruz," diye cevap verdi.

O aramayı bitirdiğinde telefonu elimde tutarak orada oturdum, gözlerimi kapattım ve birkaç nefes aldım, bu kadar acıtmamasını diledim. *Seni seviyorum* kelimeleri dilimin ucuna kadar gelmişti. Telefonu kapatmasaydı ağzımdan dökülmeye hazırdı.

Telefonu kucağıma bırakıp yüzümü kapattım ve derin bir nefes aldıktan sonra kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Saat onu geçiyordu ve Maeme bu noktada saatlerdir ayaktaydı. Bu kadar geç saatte uyumuş olmama şaşırmıştım. Üzerime gelen mide bulantısı dalgası beni duraklattı ve banyoya doğru ilerlemeden önce hafiflemesine izin verdim.

Yanından geçerken diş fırçasına ters ters baktım. Gerekli bir eşya olmasına rağmen, onu kullanmanın beni tekrar tuvalete göndereceğinden korkuyordum. Neyse ki kusmadan giyinmeyi ve dişlerimi dikkatlice temizlemeyi başardım. Mide bulantısı vardı ama idare edilebilirdi.

Merdivenlerden indiğimde ev her zamanki gibi aydınlık ve neşeliydi. Gözlerim pencerelere gitti ve dün gece orada öldürülen adamı düşündüm.

Yerde kan var mıydı? Polis gelecek miydi? Peki ya adamları arayan insanlar?

Mutfağa girdiğimde kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Storm önünde bir tabak yemekle barda oturuyordu. Bakışları telefonundan bana kaydı. "Günaydın," dedi, telefonunu bırakıp yanındaki fincana uzandı.

"Günaydın," diye cevap verdim. "Kentucky'ye gitmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu sene değil. Burada Thatch ve Wells ile birlikteyim."

Kahve fincanına bir göz attım, sonra meyve suyuna devam etmenin daha iyi olacağına karar verdim ve buzdolabına gittim.

"Maame sana bir tabak yemek bıraktı," dedi bana. Ona döndüğümde kaşlarımı çattım. "Maame nerede?"

"Bazı işlerle ilgilenmesi gerekti," dedi. "Kısa süre içinde dönecek."

Portakal suyunu çıkardım ve kendime bir bardak almadan önce kapıyı kapattım.

"Dün geceyi iyi idare ediyor gibi görünüyorsun," dedi.

Omuz silktim, durumun böyle olduğundan emin değildim. Bardağımı doldurup geri döndüğümde Storm'a baktım. "Diğer adama ne oldu? Thatcher'ın kaçırdığı adama."

"Öldü. Bize bilmemiz gerekenleri söyledi ve sonra Thatch boğazını kesti."

Bu söz aklıma kazınırken portakal suyuma bakakaldım. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi söylemişti. Bu benim için asla normal olamazdı. Nasıl olabilirdi ki? Birinin hayatına son vermişlerdi.

"Bu sabah King'le konuştum. Aradı ama... ama bundan haberi olduğunu sanmıyorum. Dün gece."

Storm bir kaşını kaldırdı. "Bilseydi uzak durur muydu sence? Pislik herif seninle ilgili olarak ölmek istiyor. Konu sen olunca sanki kendi hayatı hiç umurunda değilmiş gibi patronla konuşurdu. Hepsine siktir olup gitmelerini ve koşarak buraya gelmelerini söylerdi. Ona söyleyemem. En azından yaşamasını istiyorsan."

Blaise Hughes'un yüzü gözümün önüne geldi. Korkunç biriydi. Güzeldi ama açıkça güçlü ve acımasızdı. King'in o adamı üzdüğünü düşünmek bile istemiyordum. Midem düğümlendi.

"Anlıyorum," dedim çünkü anlıyordum. Çok net gördüm. King'i orada tutmalı, ona söyleneni yapmalıydık.

Portakal suyumdan bir yudum aldım ve bardağımı tezgâha geri koydum.

"Kocanız Churchill'in arkadaşlarından herhangi birini tanıyor muydunuz? İş ortakları?" Storm bana sordu.

Omuz silktim. "Pek sayılmaz. Bazılarıyla tanıştım. Başlangıçta beni partilere, iş toplantılarına falan götürdü. Birlikte çalıştığı insanlarla tanıştım ama

Onları gerçekten tanımiyordum."

Hill hakkında konuşmak bana unutmak istediğim şeyleri hatırlattı.
King bunu yapmayı kolaylaştırdı. Ama şimdi burada değildi.

"En son ne zaman o şeylerden birine gittin? O insanları gördün mü?" Storm bana sordu.

Gerildim. Sanki bir şey arıyor gibiydi ve ben ne olduğunu bilmiyordum. Onlardan sakladığım hiçbir şey yoktu. Churchill hakkında benden daha çok şey biliyorlardı.

Ayaklarımı rahatsız edici bir şekilde kaydırdım. "Yaklaşık dört ay sanırım. Belki ."

Kapatmam gereken morluklar yüzünden beni bir yerlere götürmesi zor olmuştu. Eşlerini gtrdkleri son etkinlikte topallıyordum ve topuklu ayakkabılarla yryemiyordum. Beni inciten kendisi olsa bile o da bu konuda çok öfkeliydi. Yaralanmanın bedelini daha fazla kötü muamele ile demiştim.

Storm fırını işaret etti. "Yemeğiniz orada, folyoyla kaplı." Fırına doğru ilerlemeye başladım.

"Evlatlık sistemine girdiğinde  yaşındaydın." Bu bir soru değildi. Bir ifadeydi.

Başımı salladım. Geçmişimi zaten bildiklerini biliyordum. Hill'in peşine düşmeden önce de biliyorlardı. Onlarla tanışmadan önce.

"Ondan önce bir şey hatırlıyor musun? Anneni? Bir annen olduğunu söylüyor ama babandan bahsetmiyor. Doğum belgende bile adı yok."

Fırını açtım ve sıcak olan tabağı çıkardım. Bu sorgulama tarzı beni rahatlatmıyordu. Storm'un öğrenmek istediği şey neydi? Neden birdenbire sorgulanmaya başlanmışım?

"Bilmiyorum. Anılarım belirsiz," dedim ve fırının kapısını kapatıp arkamı döndüm. "Neden soruyorsun?"

Storm kahvesinden bir yudum alıyordu. Yutkundu ve sanki doğruyu söyleyip sylemediğime karar veriyormuş gibi beni inceledi. "ok fazla boşluk var. Senin hakkında bilmediğimiz şeyler."

Gerildim. "Kulübe katıl. Benim de kendim hakkında bilmediğim şeyler var."

Stone'un dudakları gülümsemeye yakın bir ifadeyle seğirdi. "Yeterince makul. Sizi zdysem özür dilerim. Sadece merak ettim."

Ellerimin titrediğini hissederek tabağımdaki folyoyu çıkardım. "Sanırım bunu güneş odasına götüreceğim. İzin verirseniz," diye cevap verdim sıkıca.

Bana daha fazla soru sormadan önce bir çatal alıp yanından uzaklaştım. Bilmediğim ve öğrenmeye çalışmayı uzun zaman önce bıraktığım şeyler hakkında.

Sanki bana inanmıyor gibiydi. Sanki bir şey sakladığımı düşünüyordu. İlk defa kendimi burada gerçek bir yabancı gibi hissediyordum.

Maeme'nin dönmesi için hazırdım. Storm'u sevmiyordum. Onu Thatcher'dan daha az sevdiğime karar verdim. En azından Thatcher açık sözlüydü. Sert de olsa ne düşündüğünü söylerdi.

Sonraki iki gün boyunca King'den sadece bir mesaj aldım. Aramaya vakit bulamadığı için özür diliyordu ve ben yattıktan sonra göndermişti. Ertesi sabah cevap verdiğimde, okuduğunu görebilmeme rağmen cevapsız kaldı. Bu canımı yakmıştı ve zaman geçtikçe hayal gücüm daha yaratıcı ve acı verici olmaya başlamıştı. Benimle iletişime geçmedikçe midem daha da bulanıyordu. Bunun hamilelikten mi yoksa beni terk etmesinden duyduğum korkudan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Benimle işi bitmişti. Hayatına devam etmeye hazırdı.

Maeme'nin evinde otururken hayal gücümün benden kaçmasına izin veriyordum. Hiçbir şey yeterince iyi bir dikkat dağıtıcı olarak işe yaramıyordu. Sebastian Kentucky'den erken döndüğünde ve evinde verecekleri derbi partisi için beni almak üzere Maeme'lere geldiğinde gitmeye karar verdim. Beni kafamdan uzaklaştıracak herhangi bir şey. Duygularım aşırı yüklüydü.

Hormonlarım yüzünden hassas olduğum sonucuna varmıştım. Storm sorduğu sorularla bir şey ima etmemişti. O haklıydı. Geçmişimde dolduramadığım boşluklar vardı. Bir zamanlar bunu çok istemiştim. Hatta dışarıda bir yerde beni isteyen bir babam olduğunu hayal etmiştim. Varlığımı öğrendikten sonra benim için gelecek ve beni evine götürecekti. Bana bir aile verecekti. Ama bu hayal çoktan ölmüştü. Çocukluğumdan kalma bir hayaldi. Mesela gelip beni kurtaracaktı. Bana zarar veren kötü adamları dövecekti. Sonunda, kendim hallettim. En azından kaçabildim.

Yeraltı garajındaki asansör kapılarına doğru yürürken Sebastian bana "Geldiğine sevindim," dedi.

"Beni dışarı çıkardığın için teşekkürler," diye cevap verdim.

Fark ettiğinden daha çok ihtiyacım vardı.

King'le birlikte olduğunu bildiğim için nasıl olduğunu sormak istedim ama sormadım.

Bu beni bir kez bile aramadığını kabul etmek olurdu.

"Bu küçük bir toplantı. Eğer bu gruptan çok fazla kişinin ana eve girmesine izin verirsem babam çok kızar. Buradakilerin hepsi güvenlikten izinli."

Başımı salladım ve asansöre onun yanında bindim. "Bugün gerçek yarış var, doğru mu?" Kentucky Derbisi hakkında çok az şey bildiğim için sordum.

"Evet. Her yarışta bir atımız var. Biz değilsek bile ailenin diğer kolları. Hughes-Blaise'in Kentucky Derby yarışında koşan bir atı var. Hepimizin diğer yarışlarda birbirimize karşı yarışan atları var. Amerika'da hiç kimsenin bu yıl Blaise'inkini geçebilecek bir atı yok. Denemenin bile bir anlamı yok."

Blaise Hughes umurumda değildi ama dinledim çünkü bu King'in hayatıydı. Her şeyi anlamak istedim. Bu onun ve ailesi için önemliydi. Hiçbirini açıklamak için zaman ayırmamıştı ve bunun beni geçici olarak gördüğü için olup olmadığını merak ettim. Yutkunurken boğazım yandı. Bu düşünce hiç hoşuma gitmedi.

"Bu gece çalışan bir barmenimiz var. Naneli julep'lerden birini denemelisin," dedi kapılar tekrar açılırken ve daha önce hiç gitmediğim bir kata çıkarken.

Başımı salladım. "Canım alkollü bir şey içmek istemiyor. Su iyi olur," diye cevap verdim, bunu unutmasını umarak.

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Emin misin? Dişilerin hepsi onlardan övgüyle bahsediyor."

Başımı salladım. "Evet."

"Fikrini değiştirirsen git bir tane sipariş et ya da bana haber ver." "Söyleyeceğim," diye teminat verdim.

Önümüzdeki iki ağır ahşap kapı gürültüyü biraz azalttı ama çok fazla değil. Kahkahalar ve tezahüratlar süzülüyordu. Sanki küçük bir toplantı değil de çok sayıda insan toplanmış gibiydi. Sebastian önüme geçip soldaki kapıyı açtı, sonra geri çekilip içeri girmem için elini salladı.

Devasa odanın tavanından sarkan avize bana buranın normalde bir balo salonu olduğunu düşündürdü. Gerçi şu anda bir duvar, üzerinde Derby'de olup bitenlerin gösterildiği bir ekranla kaplıydı. Ekranın sağ tarafında kanepeler, rahat sandalyeler, dolu bir bar ve yiyecek dolu masalar yer alıyordu.

ve hepsinin ortasında bir yarış atının buzdan heykeli duruyordu.

Almam gereken çok şey vardı ve biraz zamana ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Bakışlarım geniş kenarlı, sıcak pembe bir şapka takmış, üstsüz bir kadına takıldığında nefesimi içime çektim.

Sebastian yanıma yaklaştı. "Muhtemelen bundan bahsetmeliydim. Kıyafet isteğe bağlı."

Hareket etmedim. Şaka mı yapıyordu? Şok içinde gözlerimi tekrar ona çevirdim. Sırıttı ve bir kaşını kaldırdı. "Bu seni gerçekten şaşırttı mı?"

Yavaşça başımı salladım. Evet, öyleydi. Burası ahırdaki salon değildi. Burası... başka bir şeye dönüştürdükleri bir balo salonuydu.

"Gömleğimi ya da herhangi bir kıyafetimi çıkarmıyorum."

Gülümsemesi büyüdü. "Şükürler olsun. Eğer öyle yapsaydın hepimizin sonu bir kurşunla biterdi."

Elini King'in her zaman dokunduğu yere, sırtımın alt kısmına koydu. Neredeyse geri çekiliyordum ve kaba bir tepki vermemek için kendimi zor tuttum. Hiçbir şey kastetmemişti.

"Storm ve Thatch burada. Wells de öyle. Geçen gecedan sonra babam hepimizin burada olmasını istedi, bu yüzden beni eve gönderdi," diye açıkladı. "Maame'nin işleri ne kadar iyi idare ettiğini gördün ama bu Ronan'ın onu istediği anlamına gelmiyor. Aslında hiçbiri istemiyor. Onun ellerini kirletmek zorunda kalmamasını tercih ediyorlar."

King şimdi biliyor muydu? Beni arayıp bu konuda konuşmamıştı. Bu benimle konuşması gerektiğini düşündüğü bir şey miydi? Hayır, yine yapıyordum. Güvensizliğimin beni yenmesine izin veriyordum. King'i korumak için olanları ondan saklıyordum. Bilseydi geri gelirdi ve şu anda Scotlin onun işiydi. Benim değil.

Soluk sarı saçları omuzlarına kadar sarkan bir adam bardan bir bira aldı, sonra döndü, gözleri bana kilitlendi ve gülümsedi. Kendini tutuş şekli, görünüşü hakkında olması gerekenden daha fazla düşündüğünü gösteriyordu. Yeterince çekiciydi, ama belki 1.80 boyundaydı ve kahverengi gözlerinde özel bir şey yoktu. Bir şeylerden yoksun gibiydiler.

"Hadi," dedi Sebastian bana doğru eğilerek. "Sana bir su getireyim." Sonra da özenle hazırlanmış yiyecekleri işaret etti. "Eğer acıktıysan, kendine yardım et. Istakoz ve karidesler taze yakalandı ve bu sabah uçakla getirildi."

Başımı salladım ama arkasından gittim, üstsüz kadınları izlemeden edemedim.

Pembe şapkalı kadın, soyulmuş gibi görünen karideslerle dolu masadan süslü bir bardak aldı. Bir tanesini ağzına attı, sonra dönüp kasıla kasıla Thatcher'ın kucağında üstsüz bir başka kadınla oturduğu yere gitti. İkisiyle de birlikte miydi?

"Nereye kaçtığını merak ediyordum," dedi sarışın adam, bakışlarımı kadından tekrar ona çevirerek. "Her zaman mükemmel bir zevkin vardı."

Sebastian başını salladı. "Benim değil. Ama yasak," diye onu bilgilendirdi, sonra bana baktı. "Söylentiye göre bu Oriel. Ahırdaki en yeni eğitmenlerimizden biri. Ayrıca Wells'in üniversite günlerinden bir arkadaşı."

Sarışın adam bara yaslanmış, bana minnettar bir şekilde gülümsüyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Rumor."

Gülümsedim, ne söylemem gerektiğinden ya da bir şey söylemem gerekip gerekmediğinden bile emin değildim.

"O King'in," dedi Sebastian kesin bir ifadeyle. Bu Oriel'i etkilemişe benzemiyordu.

Omuz silkti. "Sadece arkadaşça davranıyorum."

"Öyle kalsın," dedi Sebastian, sonra dikkatini barmene yöneltti. "Su ve viskim."

"Ya da! İçkim nerede?" Wells kanepeden seslendi.

Oriel başını sallayarak ve sıkıntısını gizlemeye çalışan bir gülümsemeyle, "Çağırılıyorum," dedi ama ben bunu fark etmedim.

Bardan aldığı bir bardak viskiyi taşıyarak uzaklaşırken, önüme bir bardak buzlu su kondu.

Sebastian onu kaydırıldı. "Al bakalım."

Onu aldım, sonra içkisini beklerken ekrana bakmak için döndüm. Kamera kalabalığı tararken renkli şapkalarla dolu bir deniz vardı. Bazı insanlar yaklaşan yarış hakkında konuşuyordu ama odadaki gürültüden duymak zordu. Tam kadehi ağzıma götürüyordum ki Scotlin'in yüzü, mükemmel şekillendirilmiş saçlarının üzerinde sarkık beyaz bir şapkayla belirdi. Gülüyordu ve başını geriye doğru eğdiğinde adının söylendiğini duyabiliyordum. İşte o zaman onu gördüm.

Kral. Yanında. Gülümseyerek ona bakıyor.

O kadar yakındı ki eli sırtında olmalıydı. Bana yaptığı gibi. Onu gösterdikleri sonraki üç saniyeyi izlerken nefesim göğsümde sıkıştı. Ekrandaki görüntüsü karşısında salonda bir uğultu yükseldi ama her şey çok uzakta görünüyordu. Kulaklarımda bir uğultu vardı. Ne zaman ki

Atlar onları ekranda değiştirdi, hala hareket edemiyordum. Hava emdim. Ciğerlerim yanmaya başlamıştı.

Sebastian kulağımın dibinde, "O sadece bir iş," dedi.

Buna inanmış gibi davranmak isteyerek başımı salladım. Ama ona çok yakındı. Mutlu görünüyorlardı. Birbirlerine yakışıyorlardı. Benim ait olmadığım bir dünyada iki güzel insan. Sertçe yutkundum ve kaçma isteğimle savaştım. En azından kimse tepkimin farkında değildi. Sadece Sebastian. Diğerleri içiyor, eğleniyordu. Ben onları ilgilendirmiyordum.

Bunu yapabilir miydim? Bardağımı düşürmeden yerine koydum ve Sebastian'ın titrediklerini görmemesi için ellerimi önümde birleştirdim. şu anda dağılmak kabul edilemezdi. İyi gibi davranmalıydım. Sebastian'ı da iyi olduğuma ikna etmeliydim.

"Söylenti," dedi bana doğru eğilerek, "seni istiyor. Yemin ederim."

Başımı salladım ama glmsemeğe zorlayamadım. Göğsüm atlamak üzereyken olmazdı. Onları görmek aklımdan çıkmayacaktı. Beni sadece bir kez aramıştı. Onu onunla görmek... Aptal değildim.

Sebastian'ın gözlerinin içine bakabilmek için başımı çevirdim. Bana söylemese bile cevabını okuyabilecektim. "Aynı otel odasını mı paylaşıyorlar?" Ona sordum.

İşte oradaydı. Gözlerinde bana gerçeği söyleyen en ufak bir titreşim vardı. "Boş ver," diye cevap verdim. "Sorduğumu unut."

Bana yalan söylediğini duymak istemedim. Yeterince yalan duymuştum. Bir tane daha söylendiğini bilmek istemiyordum.

"Onunla aynı yatağı paylaşmıyor. Sana yemin edebilirim."

Hayır, yapamazdı. Kimse yapamazdı. Kapalı kapının ardında ne olduğunu kimse bilmiyordu. Büyüleyiciydi. Kesinlikle güzeldi. İstediğini, istediği zaman elde etmeye alışkın bir adamdı. Ona hiç vermediğim şeylerden hoşlanıyordu ve şimdi veremezdim. Çocuğumuz için tehlikeli olabilirdi.

Gözlerimi kapatıp derin nefes aldım. Bunu atlatabilirdim. Yaşamak zorundaydım.

• YİRMİ İKİ -

Onu vurmaman gerekiyordu.

KING

Derbi her zaman iyi vakit geçirmemizi sağlamıştı. Enerji, heyecan, kazanma heyecanı. Severecek büyümüşüm. Ama şu anda her dakikasından nefret ediyordum. Scotlin flört etmeye ve bana yapışmaya devam ederken elimi onun sırtına koymuş burada duruyordum. Gülümsemek zorundaydım. Hoşuma gidiyormuş gibi davranmalıyım. Bunu istiyormuşum gibi. Bu performans için kahrolası bir Emmy ödülünü hak etmişim.

Sadece bu partiyi atlatmam gerekiyordu. Bugünkü galibiyetimizi kutluyormuşum gibi davranmalıyım. Scotlin'in pahalı parfümünün baskın kokusu gibi kokan o lanet süitte bir gece daha idare edecektim. Sonra başka bir odaya geçecek ve burada bir gün daha hayatta kalacaktım.

"Bir içki alacağım," dedim elimi onunkinden çekerek.

Elini göğsüme koymak için döndü. "Bana nane likörü getirir misin?"

"Elbette," diye yanıtladım gülümsememi koruyarak. Gerçekte hissettiğim tiksinti yerine bir erkeğin nişanlısına verdiği gülümsemeye benzemesini umuyordum.

Bir parçam tüm bunları onun ayarladığına inanmaya başlamıştı. Kendi takipçisini yarattı ya da bunu yapması için birine para verdi. Sırf bunu zorlamak için. Gülünçtü ama kurtulmak istiyordum ve böyle bir şeyi kanıtlayabilirsem ondan kurtulacaktım.

Ondan uzaklaşarak bara doğru uzun adımlar attım, uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Temiz hava. Yüzümü Rumor'un saçlarına gömüp içime çekmeye ihtiyacım vardı. Burnumu boynunun yumuşak derisinde gezdirip tatlılığını içime çekmeliydim. Cebime uzanıp son mesajıma cevap verip vermediğini görmek için telefonumu çıkardım. Hâlâ bir şey yoktu. Bugün ona dört mesaj göndermiş ve her fırsatta aramıştım. Maeme bana iyi olduğunu, endişelenmemem gerektiğini söylemişti. Ama onu tekrar aramak ve Rumor'u telefona vermesini sağlamak üzereydim.

Neden beni görmezden geliyordu? Televizyona benim hakkımda bir şeyler mi koymuşlardı ve Scotlin ile Rumor bunu görmüş müydü?

Başım çarpmaya başlarken elim telefonda sıkıştı. Bu onu rahatsız ediyordu. Bundan nefret ediyordum. Ondan nefret ettim. Bu nefret ve öfkenin

Scotlin'den intikam almak istiyordum, özellikle de tüm dünya izlerken. Rumor'un incindiğini düşündükçe Scotlin'i benden uzaklaştırmak, bana dokunmamasını istemek istiyordum.

"Size ne ikram edebilirim?" diye sordu kadın barmen, parlak bir gülümsemeyle öne doğru eğilerek.

Gözlerimi devirmek istedim.

"Maker's ve bir julep," diye cevap verdim, tekrar telefonuma bakarak.

Ona bir kez daha mesaj atardım. Her şeyi kontrol ederdim. İyi olduğundan emin olmak için. Sadece cevabını görmek. İyi olduğunu bilmek. Yakında dönecektim. Sadece bir gün daha. Onu üzen her neyse, düzeltecektim.

Kelimeleri yazıp iki kez okudum ve Gönder tuşuna bastım. Tam başımı kaldırdığımda, onu hissettim. Uyarıyı. Odadaki değişim. Bir şeyler ters gidiyordu. Gözlerim odayı taradı, sonra girişlere gitti. Silah sesini cam kırılma sesleri ve ardından çığlıklar izledi. Çılgına dönmüş insanlar yere düştü, bağırışlar, çığlıklar, sonra koşuşmalar.

Sevgilisini yere yatırıp yolumu kesen adamın etrafından dolanırken silahımı çekmiştim. Odada silah doğrultmuş yedi adam daha vardı. Ama hiçbirisi tetikçi değildi. Hepsi de benim gibi değerlendirme yapıyordu. Gage Presley'in gözleri odanın öbür ucunda benimkilerle buluştu ve yüzündeki alametifarikası olan sırtış kayboldu. Birden fazla kez gördüğüm ölümcül parıltı şimdi oradaydı. Başını sola doğru salladı ve ben de döndüğümde Levi Shephard'ın Scotlin'i koruduğunu ve silahını çektiğini gördüm. Parçalanmış cam, onu bıraktığım yerin hemen arkasındaydı.

Hay sikeyim. Bu onun için miydi?

Huck Kingston, Blaise'in önünde duruyordu ve her iki adam da silahlarını çekmişti. Mississippi şubesinin üyelerinden biri olan Ransom Carver, iki Glock'unu da çekmiş halde odayı tararken öfkeyle baktı.

Wilder kapıya doluştu, odadan koşuşturan insanları iterek geçti. Gözleri etrafı taradı, sonra bana kilitlendi. Bir an öylece durdu ve yüzünde beni tedirgin eden acımasız bir ifade vardı.

Bu bakış ne içindi? Scotlin vurulduğu için değil. Yaşıyordu. Ya kötü bir atış ya da bir uyarıydı. Wilder'ın bildiği şey neydi?

Güvenlik görevlileri odaya doluşmaya başladığında insanların üzerinden geçerek ona doğru ilerledim. Çok iyilerdi.

Ona yaklaştığımda Wilder başını salladı. Sanki yanlış yöne gidiyormuşum gibi.

Ona ulaştığımda tek söylediği "Scotlin," oldu. "O iyi," diye cevap verdim.

"Cam onu kesti. Kanaması var ve Blaise seni izliyor. Oraya git," dedi nefesinin altından.

"Sen ne bilirsin ki?" Sinirlenerek sordum.

Gözlerindeki kederli bakış midemin bulanmasına ve göğsümün sıkışmasına neden oldu.

"İtaatsizlikten kışına tekme yemeden önce ona git." "Söyle bana," diye ısrar ettim.

"Yapamam. İzleniyorum. Geç şuraya," diye tısladı öfkeyle. Sinirle, histerik bir şekilde Levi'ye yapışmış olan Scotlin'e doğru yürüdüm, rahatsız ve başka bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyordu.

Siktiğimin kulübüne katıl.

Beni görünce onu bıraktı ve kendini bana doğru attı. Kollarında camdan kaynaklanan küçük kesikler vardı ve birkaç damla kan akıyordu.

"Aman Tanrım!" diye feryat ederek bana sarıldı. "Biri bana ateş etti."

"Iskaladılar," dedim, bariz olanı işaret ederek.

Levi bana kaşlarını kaldırdı ve gülmek ister gibi göründü ama dudakları kıpırdamadı bile.

"Beni buradan çıkarın," diye yalvardı, sanki bacakları yaralanmış gibi bana tutunuyordu.

Etrafımızdaki insanların hepsi güvenlik ekibi tarafından dışarı çıkarılıyordu ve seslerin, ağlamaların ve genel histerinin gürültüsü her saniye daha da artıyordu. Onu buradan çıkarıp güneye giden bir uçağa binmeyi çok isterdim.

"Bu taraftan," dedi Levi bana, sonra da Huck'ın durduğu en sağdaki çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

Blaise artık ortalıkta yoktu, Gage de öyle. Hepimizin belirli bir kapıdan çıkmasının bir nedeni vardı. Orada bizden daha fazlası da olacaktı. Bu, koruduğumuz birine yapılan bir saldırıydı. Bizimle dolu bir odada ona bu kadar yaklaşmışlardı, bu da kötü bir atış yapmadıkları anlamına geliyordu. Bu bir uyarıydı. Bizim için bir uyarı. Hepimiz için.

Yanından geçmeye başladığımda Huck kolumu tuttu. Gözlerimi kısarak ona baktım. Patron o değildi. Beni bırakması için beş saniyesi vardı.

Scotlin'e başını sallayarak "İçeri gir," dedi.

Tartışma.

Bana baktı, bırakmadı. Artık beni tutmasını umursamadığıma karar verdim.

"Güvendesin. Git," dedim ona, kolumu tuttuğu yerden çekerek.

Neyse ki Huck'ın varlığı onu dinleyecek ve itaat edecek kadar germiştir.

O gittiğinde, kolumu onun elinden kurtardım.

"Ne oldu?" Blaise'in beni kızdıracak daha fazla saçmalığına kendimi hazırlayarak ona sordum.

"Sana verilen emir Scotlin'i korumak," dedi.

Gerildim, dişlerimi sıktım. "Ona lanet olası bir içki getiriyordum. Bu oda ailemle doluydu."

Huck bir kaşını kaldırdı. "Biliyoruz. Bu hatırlatma bunun için değil."

Kafam karışmıştı, orada durup bir açıklama bekledim. "O zaman ne için, Huck? Ben buradayım." Georgia'da değil, olmak istediğim yerde.

"Onun yanında kalmak için bir hatırlatma."

"Gideceğimi söyledim mi?" Ben de karşılık verdim.

Omzumun üzerinden Wilder'ın bulunduğu kapıya doğru baktı. Döndüğümde Wilder'ın orada olduğunu gördüm, hâlâ bu işle hiçbir ilgisi yokmuş gibi görünüyordu. Yüz ifadesi acılıydı. Onunla birlikte büyümüşüm. Onu herkesten daha iyi tanıyordum.

"Ne oldu?" Öfkeyle sordum. Her anından nefret etmeme rağmen bana söylenen her şeyi yapıyordum.

Wilder derin bir iç çekti ve yüzünü buruşturdu. Bu yöne doğru yürürken kelimenin tam anlamıyla irkildi. Silahını belindeki kılıfına geri soktu. O yaklaştıkça göğsümdeki ağırlık artıyor gibiydi. Bildiği şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama sanki fiziksel bir şeymiş gibi hissedebiliyordum.

"İki dakikanız var," dedi Huck, sonra döndü ve arkamızdaki kapıdan çıktı.

İçimde pençeleşen canavarı sakinleştirmeye çalışırken ellerim iki yanımda yumruk olmuştu. Beni ele geçirmeye çalışıyordu. Bir şeyleri kırmak istiyordu. Derimin altında aklı başında olmayan bir çılgınlık vardı. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım ve nasıl kontrol altına alacağımı bilmiyordum. Onu ne tetiklemişti.

Wilder durdu, gözleri bana kilitlendi.

"NE?" İçimde biriken öfkeyi kontrol edemeyerek bağırdım. "Bu Rumor," dedi.

Onun adı içimdeki canavarın dinlediği tetikleyici gibi görünüyordu. En yakın arkadaşıma uzanıp tişörtünü tuttuğumda içimdeki canavar kükreyerek canlandı.

"Peki ya Rumor?" Ona bakarken kıpkırmızı kesilmiştim. "O kayıp."

Göğsüme çarpan kaya parçası nefesimi kesti.

Hayır. Başımı salladım, ona tutunduğum eli bıraktım ve havayı içime çektim. "HAYIR!"

Gage Presley arkamdan, "İki dakika doldu," diye seslendi.

Etrafımda döndüm, onu bulana kadar yoluma çıkan herkese çıplak ellerimle saldırmaya hazırdım. O gitmemişti.

Silahını bana doğrultmuştu. "O senin işin değil. Sadece Wilder senin davanla ilgilendiği için biliyorsun. Sana söylenmesi gereken bu. Patron seni Scotlin'in yanında istiyor. Git onunla ilgilen."

"SİKTİR GİBİ," diye kükredim ve ters yöne doğru yürümeye başladım.

Onu bulmak zorundaydım. Nasıl gitmişti? Ona kim ulaşmış olabilir? Ben orada değildim. Orada olmalıydım! Lanet olası Blaise Hughes!

Silahın sesi bir susturucuyla boğuldu, tam da bıçak gibi keskin bir acı içimi parçalamadan önce.

"Lanet olsun, Gage!" Huck'ın sesi arkamdan bağırdı.

Tısladım, görüşüm bulanıklaşırken acıyı kontrol etmeye çalışıyordum. "Onu vurmaman gerekiyordu."

• YİRMİ ÜÇ -

Bu normalde sadece Mafya birini ele geçirdiğinde olur.

RUMOR

Sebastian içeride kutlamanın tadını çıkarıyordu ve ona bu gecenin hepsini yaşadığımı söylemekten nefret ediyordum. Kameralar Scotlin May'i seviyordu ve ben onu King'le o kadar çok görmek zorunda kalmıştım ki kalbim yavaş yavaş parçalanıyormuş gibi hissediyordum. King'in bunun bir iş olduğunu söylediğini biliyordum ve kendime sürekli bunu söylüyordum ama yine de izlemek zordu.

Kafamın arkasında, ona aşık olabileceği düşüncesiyle işkence görüyordum. Birlikte ne kadar iyi göründüklerini görecekti. Birbirlerine aitlerdi. Evet, yaralı bir geçmişleri vardı ama çocuktular. Ya onun dönüştüğü kadın sevebileceği biriyse? Bana aşık olacaksa, şimdiye kadar olmaz mıydı?

Bu bebeğin -bizim bebeğimizin- onun için bir pranga olmasını istemedim. Beni sevdiği için beni seçmesini istiyordum. Zaten beni sevmeyen bir adamla evliydim. Bunun ne kadar yanlış gidebileceğini biliyordum. King'i ne kadar sevsem de, bunu tekrar yapmak istemiyordum.

Gözlerimi kapatarak, onların birlikte olduğu görüntüleri engellemeye ve sadece nefes almaya çalıştım. Akşam havası serindi ama buna aldırmadım. Belki de kafamda dolaşan korkuları soğutabilirdi. Beni bir nevi rahatlatıyordu.

İşe yaramadı. Hiçbir şey bunu kolaylaştırmıyordu. Dışarıda olmak bile. Huzur ve sessizlik her şeye çözüm olmayabilirdi. Bir cevap olduğundan emin değildim. King Pazartesi döndüğünde öğrenecektim. Bunu onun yüzünde görebilecektim. Eğer benimle işi bittiyse, o zaman anlayabilirdim.

Ama nasıl hayatta kalabilirim ki?

Ağzımı kapatan bez beni ürküttü ve tepki vermem bir saniye sürdü. Başımı salladığımda güçlü kolları bedenimi sardı, tutuşunun izin verdiği kadarıyla. Başımı sallayarak ve çılgılık atmaya çalışarak hava almak için mücadele ettim.

"Sakin ol," dedi tanıdık bir ses kulağımın dibinde. "Seni incitmek istemiyorum."

Gözlerimi kırptırdım, içimde panik oluşmaya başlarken savaşıma devam ettim. Neydi bu

Ne yapıyordu? Beni boğmak mı istiyordu? Neden? Benimle daha yeni tanıştı. Onunla içeride zar zor konuşmuştum. Vücudum ağırlaşmaya başladı ve işler yavaşladıkça ve etrafıma karanlık çökmeye başladıkça mücadele ettim. Altına alınıyordum.

Kollarım iki yanıma düştü ve dünya kararmadan önce "Her şey yoluna girecek" diye fısıldadığını duydum.

Gözlerimi kırıştıtırıp tekrar kapattığımda başımda keskin, gümbür gümbür bir ağrı beni karşıladı. Ağzım pamuk yemiş gibi oldu ve yutkunmak neredeyse imkânsızdı. Hafifçe öğürdüm, sonra gözlerimin arkasında yarattığı ağrıdan dolayı inledim.

Neyim vardı benim? Hasta mıydım? Maeme'ye seslenmem gerekiyordu. Bu doğru değildi. Bebek... benim hasta olmam bebeğe zarar verir miydi?

Maeme beni asla böyle duymaz. Ev çok büyüktü. Alt katta olmalı. Kalkmak zorundaydım. Şu anda hareket etmek beni öldürebilirmiş gibi görünse bile. Yavaşça gözlerimi tekrar açtım, telefonumun görünürde olmasını umuyordum. Onu arayabilirdim. Biraz su içene kadar konuşmak zor olacaktı.

Tanrım, ağzım neden bu kadar kurudu?

Gözlerimi dikmiş tanımadığım bir duvara bakıyordum. Maeme'nin evindeki tüm yatak odalarını gezmemiştım ama ne kadar pahalı görünürse görünsün, duvarlarına asla siyah ve altın rengi duvar kâğıdı koymazdı.

Nerede kalmıştım?

Tekrar yutkunmaya çalıştım ama başaramadım. Komodinin üzerindeki lamba, üzerine altın desenler kazınmış camdan yapılmıştı. Yine Maeme'nin tarzı değildi.

Bunun kötü olduğunu düşündüm. Yoksa öyle miydi? Nerede uyumaya gitmişim? Yüzümü buruşturarak kendimi doğrulmaya ve odaya bakmaya zorladım.

Düşünmeye çalıştım. Dün gece ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Şakaklarıma bastırarak başımdaki ağrıyı geçmeye çalıştım. Çok mu içmişim? Elim karnıma gitti. Hayır. Hiçbir şey içmemişim. İçemezdim.

Biri bana bir şey mi vermişti? Hasta mıydım?

Yarışlar. Üstsüz kızın pembe şapkası. Thatcher... Thatcher bükülüyor.

onu kanepeye yatırıp herkesin önünde beceriyor. The Derby. İzlemiştik. Kral.

Gözlerimi sıkıca kapattım, yeni bir acıdan nefesim kesildi. Göğsümdeki.

King. Scotlin'le birlikte ekrandaydı. Yakındılar. Dokunuyorlardı. Kapının çalınmasıyla irkildim ve kendime baktığımda Sebastian'ın evinde giydiğim sundress'i giydiğimi fark ettim. Beni Maeme'den almaya gelmişti. Çok güzel görüldüğümü söylemişti. Maeme de kabul etmişti ve

beni geç saatlere kadar dışarıda tutmamasını söyledi.

Bir kez daha kapı çalındı ve sonra kapı kolu döndü. Nerede olduğumu bilmediğim için kim olduğundan emin olamayarak geri çekildim. Zeytin tenli, koyu renk gözlü, düzgünce taranmış siyah saçlı, güçlü çene hatlarına sahip, uzun boylu ve kaslı yapılı, kolları görünür yerlerde dövmelele kaplı uzun boylu bir adam içeri girdi. Sonra gülümsedi. Bembeyaz dişleri vardı.

"Uyanmışsın. Güzel," dedi ve elinde bir bardak buzlu su olduğunu fark ettim. "Buna ihtiyacın olacak, sanırım."

Gözlerimi onun yüzünden ayırıp bardağa baktım. Bardağı bana uzattığında hareket etmedim. Bunun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ağızımdaki bez. Kulağımda Oriel'in sesi. Hatırladığım son şey oydu.

Ama bu Oriel değildi. Beni buraya Oriel mi getirdi?

"Al şunu. Lütfen. Su içmen gerek. Kloroform seni on dört saat boyunca bayılttı. Ağzın kurumuş olmalı."

Kloroform mu? Elim karnıma doğru gitmeye başladı, ama onu durdurdum ve onun yerine yorganı yumrukladım. Bebeği bilmemeliydiler. Onu korumak zorundaydım.

"Benden ne istiyorsun?" Sesim cızırtılı bir şekilde sordum.

Suyu bana uzattı. "Suyu iç. Bunu daha sonra konuşacağız."

Yutkunabilmeyi dileyerek ve bardağın tamamını devirmek isteyerek ona baktım. "İçinde ne var?" diye sordum.

Kıkırdadı. "Bir şey yok. Temiz ve konuşmaya hazır olmanı istiyorum. Buz ve su."

"Tuvaleti kullanmam gerek," dedim.

Musluktan su alırdım. Bana verdiği hiçbir şeyi içmiyordum.

Yürüdü ve suyu komodinin üzerine koydu, ardından odanın diğer ucundaki kapalı kapıyı işaret etti. "Hemen şurada. Senin için temiz giysiler ve duş için ihtiyacın olan her şeyi hazırladım. Lütfen, acele etme."

Tazelenin ve sonra brunch'ta neden burada olduğunuzu konuşalım."

Eğer yemeğini yediğimi düşünüyorsa, çıldırmış olmalıydı. Boğazımı zımpara kağıdı gibi hissederken konuşmak zordu. Tek kelime etmeden ayağa kalktım ve banyoya yöneldim, kendimi içeri kilitlemeye ve ne yapacağımı bulmaya hazırdım.

Yolda duraklayarak dönüp ona baktım. "Telefonum nerede?" Anlamsız olduğunu bile bile sordum.

Onu teslim etmeyecekti.

"Yok edildi ve götürüldüğünüz yerin dışına bırakıldı."

Bu tepki beni şaşırtmadı. Beni kaçırmak için kloroform kullanmıştı. Bu iyi planlanmış bir kaçırma olayıydı. Onlar için çok kolay bir hale getirmiştım. Sebastian'dan beni Maeme'ye geri götürmesini istemeliydim. Dışarı yalnız çıkmak aptalcaydı. Özellikle de geçen gece Maeme'nin evinin önündeki olaydan sonra.

Lüks banyoda da yatak odası kadar cesur renk seçimleri vardı. Gerçi burada her şey altın sarısı ve beyazdı. Adamda anahtar olduğundan emin olmama rağmen kapıyı kilitledim. Sonra doğruca lavaboya gidip birkaç avuç su aldım ve yutkunmak artık acı vermeyene kadar içtim. Tatmin olduğumda aynadaki yansımama baktım. Solgundum ve gözlerimin altında koyu halkalar vardı. Bunun dışında herhangi bir hasar yoktu.

Bakışlarım karnıma düştü. Bebek konusunda emin değildim. Kloroform onu nasıl etkiler?

Mide bulantısı üzerime çökmeye başladı. Sundress'imi ve külotumu çıkarmadan önce geniş duşakabini açmak için yürüdüm. Bunu üzerimden atmam gerekiyordu. Hepsini. Yabancı erkekler tarafından dokunulmak. Bilmediğim bir yatakta uyumak. Tavandan yağmur duşu gibi gelen su spreyinin altında vücudumda iz olup olmadığını kontrol ettim, ardından tecavüze uğradığımı gösteren herhangi bir hassasiyet olup olmadığını anlamak için bacaklarımın arasına uzandım. Orada hiçbir şey yoktu.

Rahat bir nefes aldım, sonra başımı arkaya yatırdım ve gözlerimi kapattım.

Bu kötüydü. Çok kötüydü. Bir plana ihtiyacım vardı ama daha önce hiç kaçırılmamıştım. Evli olduğum bir adam tarafından istismar edilmek mi? Evet. O savaşı da kazanamamıştım. Kurtarılmıştım. King bu sefer beni bulup kurtaracak mıydı? Kurtarabilir miydi? Kimse nerede olduğumu bilmiyordu, kendim de dahil.

Gözlerimi açıp duşun içindekileri taradığımda şampuan, saç kremi ve vücut yıkama suyu buldum. Hem şampuan hem de saç kremi Hill'le evliyken kullandığım markaların aynısıydı. Üzerime bir soğukluk çöktü. Ona dokunmadım. Bunun yerine suyu kapattım ve hızla dışarı çıktım. Benim

koru yavaş yavaş paniğe dönüşüyordu.

Benimki gibi kıvrıcık saçlar için üretilmiş özel bir marka neden buradaydı?

Kalbim göğsümde hızla çarparken kurulandım, sonra tezgahın üzerinde duran külot, siyah tayt, sweatshirt ve kalın çoraplara baktım. Verdikleri giysileri giymek istemiyordum ama üzerimdeki sundress'ten daha fazla örtüyorlardı. Tepeden tırnağa örtünme arzum galip geldi ve benim için bırakılanları aldım.

Giyindikten sonra birkaç nefes aldım ve mide bulantısını geri itmeye çalıştım, bir yandan da bundan sonra ne yapacağıma odaklandım. Adamla yüzleşmek ve ne istediğini öğrenmek dışında hiçbir seçeneğim yoktu. Gözlerim tekrar duşa kaydı ve şampuanla saç kremi düşünerek ürperdim. Hill ölmüştü. King onun ölümüne yardım etmişti. Bu o değildi. Bu başka bir şeydi.

Insantos mu? Bu muydu? Oriel aracılığıyla aileye girmenin bir yolunu bulmuşlar ve beni almışlardı. Ne kadar küçük olsa da, küçük bir umut ışığı vardı. Eğer Santos'larsa, King beni nasıl bulacağını biliyordur. Bilmez miydi? Onların böyle bir gücü yok muydu?

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye fısıldadım dua etmeden önce.

Bir sonraki mide bulantısı dalgasında kendimi tutamadım ve tuvalete koşarak çok az kustum. Çoğunlukla az önce içtiğim suyu. Birkaç kez daha kuru kustuktan sonra ağzımı sildim ve tekrar ayağa kalktım. Lavaboya geri dönerek ağzımı çalkaladım ve yavaşça biraz daha su yudumladım.

Parmaklarımı buklelerimin arasında gezdirerek dağınlığı kontrol etmeye çalıştım, derin bir nefes aldım, aynaya baktım ve elimden geldiğince kendimi sakinleştirdim. Güçlü olmak zorundaydım. Bunu atlatmalıydım. Akıllı olmalıydım. İçimdeki bebeği korumalıydım.

Yatak odasına geri döndüğümde, adam köşede duran yüksek arkalıklı kadife sandalyede oturuyordu. Elindeki telefonda başını kaldırdı ve sanki doğru bir şey yapmışım gibi yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. Onu memnun etmek için duş almamıştım ya da onu mutlu etmek için bu kıyafetleri giymemiştim.

"Umarım kendinizi yenilenmiş hissediyorsunuzdur. Hadi yemek odasına gidelim. Kusma şimdi duracaktır. Kloroformun yan etkisi."

En azından sabah bulantıları yüzünden olduğunu düşünmüyordu. Onunla ayrılmak kötü bir fikir gibi geliyordu ama sonsuza kadar bu odada kalamazdım. Dışarı çıkmak, kaçmak için elimdeki en iyi şanstı. Neyin peşinde olduğumu görmem gerekiyordu.

karşı. Ben de başımı salladım ve onu takip etmeden önce kapıya doğru yürümesini bekledim.

Her ayrıntıyı yakalamak için elimden geleni yaptım. Kaçmama yardımcı olabilecek her şeyi. Koridor genişti ve başka kapılar da vardı ama kapalıydılar. Dışarıdaki duvar kâğıdı da yatak odası kadar abartılıydı. Ejderhalar, canavarlar, siyah zemin üzerine kırmızılar ve mavilerle baştan sona altın rengi olan bir Asya goblen deseninde. Merdivenler geniş ve etkileyici değildi ama sanki arka merdivenlerden iniyormuşum gibi de hissediyordum.

Yine korkunç duvar kâğıtları olan başka bir koridordan geçtikten sonra gotik görünümlü bir avizesi ve kırmızı duvarları olan büyük bir açıklığa ulaştık. Odada, şimdiye kadar gördüğüm en büyük kanep, devasa bir daire şeklindeydi. Simsiyah kadifeden yapılmıştı. Adam, duvarlarla bütünleşen iki geniş kırmızı kapıya ulaşana kadar yavaşlamadı. İkisini de açtı, sonra benim girmem için geri çekildi.

Dikkatli adımlarla içeri girdiğimde, Maeme'ninkinin iki katı büyüklüğündeki uzun yemek masasına baktım. Masanın ortasında süslü altın servis parçalarının üzerinde yiyecekler vardı. Ortada süslü hamur işleri, taze meyveler ve yiyeceklerin altında küçük ateşler yanan ısıtma tepsileri bulunan katmanlı bir tepsi duruyordu. O sırada masanın sonundaki adam ayağa kalktı ve beni buraya getiren adama olan benzerliğini gördüm. Biraz daha yaşlı bir versiyonuydu, ancak kot pantolon ve polo tarzı gömlekle giyen diğer adamın aksine bir elbise giymişti.

"Bayan Millroe," dedi selamlayarak.

Davetli bir misafirmişim gibi gülümsemesine rağmen, gözlerindeki şeytani parıltıyı görebiliyordum. O yontulmuş suratında akıllı başında olmayan bir hasar tehdidi vardı. Onu düzeltmek istedim. Hill'in soyadını duymak beni içten içe ürpertti ama ona adımı söylemek istemedim. Bildiğinden emindim ama sessiz kalmayı tercih ettim.

"Bu taraftan," dedi arkamdaki adam, diğer adama daha yakın olan sandalyelere doğru bir el sallayarak.

Odanın geri kalanını tararken onu takip etmeye devam ettim ama yalnızdık. Durdu ve diğer adamın sağındaki bir sandalyeyi çekti.

"Sorularınız olduğunu biliyorum," diye başladı ben otururken. "Benim adım Falcon Socorro ve size zarar vermek gibi bir niyetim yok. Sizden bilgi istiyorum Bayan Millroe." Durakladı, sonra elini kaldırarak birini işaret etti.

Bir kapının açıldığını duydum ve döndüğümde iki adamın içeri girdiğini gördüm, eşleşen siyah kıyafetler giymişlerdi ve tepsiler taşıyorlardı.

"Kahve mi yoksa çay mı tercih edersiniz?" diye sordu.

Ona şöyle bir baktım, buradaki her şeyi reddedersem nazik davranmaya devam edip etmeyeceğinden emin değildim. Eğer bunu kabul edersem, bilgi alabilirdim. Şu anda amacım kendimi dövölmekten ya da öldürölmekten korumaktı.

"Meyve suyunuz var mı?" Ben sordum.

Başını salladı. "Tercihiniz nedir?"

"Turuncu," diye yanıtladım.

Adamlardan biri elinde bir sürahiyle öne çıktı ve önümdeki tabağın yanındaki boş bardağı doldurdu.

Ona teşekkür etmeye başladım ama kendimi durdurdum. Mecbur kalmadıkça konuşmayacaktım. Detaylara dikkat. Yapmam gereken buydu. Bu ve Falcon Socorro'dan mümkün olduğunca çok bilgi almak.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde, elindeki gösterişli elmas yüzüğü göstererek kahve fincanını aldı.

"Lütfen ne yemek isterseniz buyurun. Ben yemeğimi çoktan yedim ama başlamadan önce doyduğunuzdan ve tatmin olduğunuzdan emin olmak istiyorum."

Dudaklarımı yaladım ve konuşmadan önce sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. "Şimdi konuşmamızı tercih ederim. Neden buradayım? Benden ne istiyorsun?"

Fincanını tekrar yerine koydu ve yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesi gözden kaçmadı. Talimatlarının göz ardı edilmesinden hoşlanmazdı. Yetki ondaydı ve emirleri o verirdi. Eğer bu Insantos çetesiye, liderlerinin o olduğuna bahse girmeye hazırdım.

"Kocan," diye başladı, "benden çaldı."

Bunu zaten biliyordum. Bir sürü insandan çalmıştı.

Başımı bir kez salladım. "Evet. Onun bir suçlu olduğunun farkındayım." Falcon kaşlarını kaldırdı. "Suçlu muydu?"

Hay aksi. Paylaşılması gerekene kadar bu bilgiyi saklayacaktım.

Omuz silkmeyi başardım. "Evinde saldırıya uğradığından beri onu görmedim ve kaçtım. Hayatta mı ölü mü bilmiyorum."

Beni inceledi ve bir an için onun bir insan yalan dedektörü olup olmadığını merak ettim. Koyu renk gözlerinin bana kilitlenmesiyle öyle olduğunu hissettim.

"Söyleyin bana Bayan Millroe, neden kaçtınız?"

Burada hayatta kalmanın yolu mümkün olduğunca çok gerçeği paylaşmak olabilir.

"Beni dövdü. Silah sesinin onu öldürmesini umarak oradan ayrıldım."

Gözlerini kısmıştı. "Seni dövdü mü? Onu kimin vurduğunu biliyor musun?" Daha iyi bir yalancı olmayı dileyerek başımı salladım.

Sonra kıkırdadı ama gözlerinde mizah yoktu. "Bu bir yalan, değil mi? Onu vuran adamların koruması altında yaşıyordun. Eminim şimdiye kadar bunun farkına varmışsındır."

İyi değildi. Beni bir yalanın içinde yakalamıştı.

"Evet, farkındayım. Ancak bunun benden başkasını nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum."

Bir hırıltı kadar tehditkâr hissettiren başka bir gülümseme.

"Aile ile hiçbir sorun yaşamadım. Onlar kendi işlerine bakıyor, ben de kendi işime. Ancak, kocanızın bana milyonlar borcu var ve kimse benden çalamaz. Paramı istiyorum ve onun kellesini bir ödül olarak duvarımda görmek istiyorum. Onunla bağlantısı olan konuşmadığım tek kişi sensin. Kral Salazar sana yaklaşmayı zorlaştırdı, bu yüzden bekleyip plan yapmak zorunda kaldım. Sınırlarını ve önceliklerini test ettim. Görünüşe göre müstakbel valinin kızı kolundayken artık onlardan biri değilsin. Fırsatımı gördüm ve değerlendirdim," diye açıkladı. "Paramı istiyorum. Kocanızın nerede olduğu hakkında ne biliyorsunuz? Saklanabileceği başka bir yer var mı?"

Yalan söylersem ve o da bunu öğrenirse, muhtemelen ölecektim. Çok acımasız bir ölüm. King'in benim için geleceğine dair umutlarım bir darbe almıştı. Söylediklerinde doğruluk payı var mıydı? King beni koruyordu, ama gevşemiş miydi? Bunu kaçırmış mıydım? Ya kaçırılmamı istediye? Hayır. Bunu yapmazdı. Benden sıkılmış olsa bile, zalim değildi. Beni önemsiyordu. Bu sahte yapabileceği bir şey değildi. Önemsemediğini biliyordum. Onu bırakıp Ocala'ya gitmemem için bana yalvarmıştı. Bu adamın beni artık King için önemli olmadığımı ikna etmesine izin veremezdim.

"Churchill öldü," dedim, bunun bir hata olmamasını ve güneş batmadan önce ölmüş olmayı umarak.

Falcon yüzünde düşünceli bir ifadeyle sandalyesinde arkasına yaslandı. "Anlıyorum. Hiç şaşırmadım. Adamlarım ondan hiçbir iz bulamayınca bunun böyle olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Bu normalde sadece mafya birini kaçırdığında olur. Ortadan kaybolurlar."

Boğazını temizledi, sonra elini kaldırdı ve parmaklarını birini çağırmak için küçük bir hareket yaptı.

"Hâlâ paramı istiyorum," dedi garsonlardan biri yanıma geldiğinde.

kahve fincanını doldurdu. "Millroe öldüyse tüm parasını almışlar demektir. Evi satılığa çıkarıldı ve sanırım bunu da ailesi yaptı. Onlara da borcu vardı ve her zamanki gibi, karısı da dahil olmak üzere diğer her şeyle birlikte geri aldılar. Çevrilmedik taş bırakmıyorlar." Ses tonunda kızgınlıkla karışık bir saygı izi vardı.

Ellerimi kucacağında kavuşturarak sessiz kaldım. Konuşulduğunda konuşmak uyacağım bir kuraldı. Ona gereğinden fazla bilgi vermeme gerek yoktu. Düşünceli bir şekilde fincanına bakarken parmak uçlarını fincanın kenarında gezdirdi.

Sonunda bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında bana küçük bir baş selamı verdi. "Pekâlâ. Burada kalacaksın. Seni alacak kadar çok istediler, bu da birilerinin seni önemli bulduğu anlamına geliyor. Paramı faiziyle birlikte teslim ettiklerinde seni geri alabilirler. Tabii oraya geri dönmek istersen. Ben fırsat eşitliği olan bir adamım. Çekiciliğinizi görebiliyorum ve size burada bir yer sunmaktan mutluluk duyuyorum."

Olamaz. Başımı salladım. "Kendi hayatımı istiyorum," dedim. "Güvende olduğumda bana bunu verecekler." *Senden, hamile kalmadan önce.*

Artık geleceğimin ne getireceğinden emin değildim. "Anlıyorum," dedi.

Birkaç dakika sessizce oturduktan sonra boğazını temizledi ve fincanını yere bıraktı. "O zaman ben paramı alana kadar burada kalacaksın. Onlara geri dönebilirsin. Ailemle savaşmak istemiyorum. Bu kadar uzun süre sorun yaşamadan hayatta kalmayı başardık ve bu savaş için adam ve kaynak harcamak istemiyorum. Genç Hughes'un şu anda kontrolü elinde tuttuğunu duydum ve üzü babasınınkinden çok daha tehditkâr."

Falcon ayağa kalktı. "Ama beni ne kadar bekletirlerse, işleri hızlandırmak için seni kullanmak zorunda kalacağım. İşin içine acı girecek. Şimdiden özür dilerim. Umalım da onlar için düşündüğüm kadar önemli biri olasın. Güzel bir yüzü incitmekten gerçekten nefret ediyorum."

O zaman bana parlak bir gülümseme gönderdi. "Şimdi yemeğini ye. Yemekler mükemmel ve eğer seni aileye geri verirsem, sana iyi bakıldığını göstermek isterim."

O yanımdan geçerken ben orada oturuyordum.

Açık çift kapıdan çıkarken, "Tabor, Bayan Millroe yemeğini yerken ona eşlik et," diye tersledi.

Beni almaya gelen adam içeri girdi ve bana hesapçı görünmeyen bir gülümseme verdi. Düşmanım olsa bile onu gördüğüm için biraz rahatlamıştım. Beni tehdit eden o değildi.

"O kadar da kötü değildi," dedi ve önümde duran tabağı aldı. "Sana her şeyden biraz vereceğim. Ne istersen yiyebilirsin."

Bunu yaptığında hiçbir şey söylemedim, sonra taşan tabağı önüme geri koydu ve masanın diğer tarafına yürüyüp kendisi için doldurmak üzere bir tabak aldı.

"Hamur işleri pasta şefimiz tarafından taze olarak yapılıyor. Beş yıl boyunca Fransa'da eğitim gördü. Çok lezzetliler," dedi ve tepside üç farklı hamur işi aldı.

"İstedіği parayı vermezlerse bana ne yapacak?" Plan yapmam gerektiğini düşünerek sordum. Hazırlıklı olun.

Bana baktı, sonra tekrar küçük bir ateşin üzerinde duran tepsilerden birine baktı. "O bir şey yapmayacak. Adamlarımızdan biri yapacak."

Bu hiçbir şeye cevap vermedi. "Peki bu ne olabilir?"

İç çekerek masanın üzerine eğildiği yerden doğruldu. "Başlangıç olarak dayak. Bunlar filme alınacak ve nasıl bir tepki alacağımızı görmek için video Kral Salazar'a gönderilecek. Falcon size zarar vermek istemiyor. Paramızı istiyor. Hepsi bu. Parayı aldığı anda, gitmekte özgür olacaksın."

Bunu çok kolay buluyordum. Bu kadar kolay olsaydı, Blaise onlara parayı çoktan vermiş olmaz mıydı? Parayı aldılar. Maeme zengin olduğumu söyledi. Neden onlara o parayı vermiyorsun?

"Param var," diye ağızımdan kaçırdım. "Ya benimkini sana vermelerini sağlarsam?"

Karşıma oturdu. "Biz senin paranı istemiyoruz. Bizimkini istiyoruz."

"Ama onu almak için beni yeneceksin."

İç çekerek başını hafifçe yana eğdi. "Geri almaları için yeterince önemli olmadığını mı düşünüyorsun?"

Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Maeme beni geri isterdi. King de isterdi. Beni sevmese bile, bana değer verirdi. Biz önce arkadaştık. Bana karşı hissettiği bir şey vardı.

"Sanırım..." Dedim, sonra durakladım, ne kadar gerçekçi olmaları gerektiğinden emin değildim. Onlara bunu yapıp yapmayacaklarını bilmediğimi söylemek

dayak kısmı. Bana vurmalarına izin veremezdim. "Beni isteyecekler." Bu bana zaman kazandırırđı.

Sırıttı. "Katılıyorum. Eğer değilse, o bir aptal." Sonra bir poğağa uzattı ve bir ısırık almadan önce göz kırptı.

Önümdeki yemeğe baktım ve midem bulandı. Hiç iştahım yoktu. Yemek yemenin beni tuvalete koşturacağından neredeyse emindim. Ama sonra düşünmem gereken başka biri daha vardı. Beslenmeye ihtiyacı olan biri. Bu artık benimle ilgili değildi. Bir daha asla da olmayacaktı.

Çatalımı elime aldım ve üzerini süsleyen bir çeşit krema içinde ahududu olan bir pastadan küçük bir parça kestim.

"Nerede olduğumu biliyorlar mı?" Ona sordum.

"Öğrenmek üzereler. Falcon bir sonraki hamlesini yapmadan önce sizinle konuşmak istedi."

King beni kurtaracaktı. Buna inanmak zorundaydım.

• YİRMİ DÖRT -

Bu lanet olası Gage'in suçu!

KING

Yataktan kalkarken babam "Otur yerine, lanet olası!" diye bağırdı.

Ona ters ters baktım ve kendimi sabitlemek için duvara uzandım. "Koltuk değneklerine ve lanet olası silahıma ihtiyacım var," diye öfkeyle hırladım.

Orospu çocuğu beni vurmuştu. Onu öldürecektim. Ama önce Rumor'u bulmalıydım. Göğsümdeki sıkı kavrama bacağımdaki yaradan daha acı vericiydi. Her türlü fiziksel acıyla başa çıkabilirdim ama Rumor'un incindiği, benden alındığı, ne kadar korktuğu düşüncesi beni sıkı katıksız ıstıraplı.

-SIKTIR!

"Az önce bir kurşun çıkarıldı. OTUR!" diye bağırdı babam, odanın öbür ucundan bana doğru yürürken.

"Yemin ederim, bana dokunursan seni yere sererim," diye uyardım onu. Durakladı, gözleri şaşkınlıkla parladı.

"Bana koltuk değneklerini getirin ve lanet Glock'umu istiyorum."

Yatak odasının kapısı açıldı ve Stellan içeri girdi. Ayakta duran bana baktı ve başını salladı, sonra babama döndü. "Blaise burada."

Ellerimi iki yanımda birleştirirken babam başıyla onayladı. Bu onun suçuydu. Kızımı benden almıştı çünkü onun güvenliğini ikinci plana atmıştı. Patron o olsa bile umurumda değildi. Eski patronu, babası Garrett Hughes, bunun olmasına asla izin vermezdi.

"Kaşlarını çatmayı kes," dedi Stellan bana sertçe. "Kim olduğunu ve kime hesap verdiğini hatırlaman gerekiyor."

"Onu aldılar," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Bir kez başını salladı. "Ve onu bulacağız. Ama o adam" -kapıyı işaret etti ve alçak sesle konuştu- "patron o. Kendini göstermek için seni bacağından vurmaz."

Bugün ölemezdim. Rumor'un bana ihtiyacı varken olmazdı. Başımı sallarken içimdeki öfkeyi yatıştırmaya çalıştım.

Stellan kapıya doğru ilerledi ve bir asker gibi bekledi. Georgia şubesinden sorumluydu, Garrett'a ve şimdi de Blaise'e hesap veriyordu,

Yirmi yedi yaşından beri. Bu hepimizin içine doğduğu bir hayattı ama şu anda umurumda bile değildi. Rumor'u kollarımda istiyordum. Güvenle yanıma sokulmasını. Onu bir daha asla bırakmayacaktım. Hepsi bir sik yalayabilirdi. Scotlin artık benim işim değildi. Rumor'u geri alana kadar bekleyecektim ve sonra onlara söyleyecektim. Eğer beni öldürürse, o zaman tamam.

Blaise Hughes odaya tek başına girdi. Huck ya da Gage'in yanında olmadığı nadirdi. Babama ya da Stellan'a hiçbir şey söylemedi. Odaya girdiği andan itibaren bakışları benim üzerimdeydi. Hayatıma son vermesine neden olacak bir şey söylememek için dilimi ısırđım.

"Falcon onu yakaladı," dedi kesin bir ifadeyle.

"S.KTİR!" Ağzımı kapalı tutamayarak kükredim.

Elimi saçlarımda gezdirdim ve bir avuç tutup sertçe çektim. Beni tüketen bu katıksız dehşeti kontrol altına almalıydım. Beni ele geçiriyordu. Buradan fırlayıp gidip onu almak istiyordum ama lanet olası bacağım bunu imkânsız kılıyordu.

Blaise irkilmedi. "Churchill'in sattığı binalardan kendisine ait olduğunu söylediği parayı istiyor. Binaların değerinden daha fazlasını istiyor. Tam olarak bir milyon dolardan fazla. O paranın bizde olduğunu biliyor ve Rumor elinde olduğu için benden talep edip alabileceğini düşünüyor. *Kimse* benden bir şey talep edemez."

Hayır. Hayır, onun orada kalmasına izin vermeyecekti. Gerekirse ona ulaşmak için orayı yerle bir ederdim.

"Onun peşinden gitmemi engellemek için kafama bir kurşun sıkman gerekecek," diye tükürdüm, gücünü ya da lanet gururunu umursamadan.

"KING!" Babamın sesindeki korku çok açıktı. Burada öleceğimden emindi ve eğer kendimi kontrol etmeyi başaramazsam, haklı olacaktı.

Ancak Blaise benim patlamamdan hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. Hiçbir şey söylemeden bir süre beni inceledi. Adamın göz açıp kapayıncaya kadar silahını çekip gözlerimin arasına bir kurşun sıkabileceğini biliyordum. Rumor'u kurtarmak zorundaydım ve bunu ölü olarak yapamazdım.

"Bu kapıdan girmeden birkaç dakika önce Maeme ile konuşmamış olsaydım, ölmüş olurdun. Yerde ölü olarak yatıyor olurdun. Ama benim yerimde duran babamın aksine, benim bir zayıflığım var. Karım ve oğlum. O yüzden sana bir sorum var. Onu seviyor musun?"

Ona baktım. Hikayeyi biliyordum. Hepimiz biliyorduk. Sonunda evleneceği kadına, onun varlığından haberdar olmadan yıllar önce kafayı takmıştı. O da

onu korudu. Ona uzaktan baktı. Ve babası sandığı adam ve birlikte büyüdüğü ağabeyi, onun haberi olmadan onu satmaya çalıştığında, ikisini de öldürmüş ve onu almıştı. Karısı için hissettiklerini aşk olarak değerlendirmezdim çünkü bu duygudan çok daha güçlüydü.

Aşka güvenmiyordum. Geldi ve gitti. İnsanlar değişti. Yollarına devam ettiler. Soldu.

Rumor benden alındığı için vücudumun her gözeneğinden sızan katıksız ıstırap aşk değildi. Daha güçlüydü. Solmadı. Ona karşı hissettiklerimin bitmeyeceğini çoktan kabullenmişim. Onu her zaman isteyecektim. Gülüşünü duyacak, bana uzandığında tatlı dokunuşunu hissedecektim. Hayatımdaki karanlıktan dolayı ruhumun paramparça olmuş tüm parçalarını o bir araya getirmişti. İçimdeki iyiliği gördü. Başka hiç kimsenin arayıp da bulamadığı bir şeyi. Onu bulmuştu ve beni olduğum gibi kabul etmişti.

"O benim lanet ruhuma sahip çıktı."

Tarifim karşısında yüzünde küçük bir tebessüm belirdi.

"Anlıyorum," diye cevap verdi. "O zaman bilmelisin ki sadece Rumor'u değil, senin çocuğunu da aldılar. Maeme bana Rumor'un hamile olduğunu söyledi. Bu da bir değil, iki aile üyesini kaçırdıkları anlamına geliyor. Artık mesele para değil. Cehennemi kapılarına kadar getirdiler."

O, Stellan'a döndüğünde şaşkınlıktan konuşamadım.

"Adamları hazırlayın. Thatcher yeri tespit etti. Gage şu anda o tarafa gidiyor. Hepsini dışarı çıkaracağız. Yolumuza çıkarlarsa ölürlər," dedi ve Stellan onu takip ederken odadan çıktı.

Gözlerim babamınkilerle kilitlendi. O da en az benim kadar sarsılmış görünüyordu.

Elini yüzünde gezdirirken, "Tanrı aşkına, Maeme," diye küfretti.

Ne zaman öğrenmişti? Ne zamandır biliyordu? Hay sikeyim! Rumor hamileydi. Hasta mıydı? Ona ulaşmalıydım. Bana ihtiyacı vardı. Çok korkmuş olmalıydı. Bebek için dehşete düşecekti. İkisi için de çok korkuyordum.

Benim olanı. Benim olanı aldılar.

"Neden bana söylemedi?" Babama yönelik olup olmadığından emin olmadan sordum.

Onunla kalırdım. Onunla ilgilenirdim. Kalmak için savaşırdım.

Orada.

"Maame. Bunu o yaptı. İşi bitirmeyeceğini biliyordu. Seni ve Rumor'u... ve torunumu korumanın yolu buydu."

Derin bir nefes çektim. Göğsümdeki keskin, bıçak gibi acı, bacağıma isabet eden kurşundan daha kötüydü. Ona ulaşmak zorundaydım.

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Bana koltuk değneklerini getirin," dedim.

Babam başını salladı. "Hayır. Gidemezsin. Lanet olası Insantos. Yürüyemezsin."

"BENİM OLANI ALACAĞIM!"

Babam parmağını bana doğrultarak iki adım attı. "Eğer çocuğunun doğumunda hayatta olmak istiyorsan, o zaman lanet kafanı kullanacaksın! Onu alacağız. Bu artık bizim savaşımız. Blaise'i duydun. Bunu kişisel alıyor."

"Bana ihtiyacı var! Onu almaya ben gitmeliyim. Bu lanet olası Gage'in hatası!"

Babam kaşlarını kaldırdı. "O psikopatla konuşmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun.

Senin bacağına saldırdığı için şanslısın."

İçimdeki canavar bana ait olanı almak ve yoluma çıkan herkesi öldürmek için ileri geri volta atarken kendimi çaresiz hissediyordum.

• YİRMİ BEŞ -

Sonuna kadar savaşıcağım. Yemin ederim.

RUMOR

Penceresiz yatak odasının dört duvarı, ben orada oturdukça daha da küçülüyor ve ürkütücü bir hal alıyordu. Her köşesini ezberlemiştim. Kaçmak için kullanabileceğim her şeyi aradım. Ama şu ana kadar elimde hiçbir şey yoktu. Odanın kapısı kilitli bile değildi. Güvenliklerinden o kadar emindiler ki, etrafta dolaşmamdan endişe etmediler.

Belki de dışarı çıkıp çevrem hakkında bir fikir edinmeliyim. Zihinsel olarak buranın haritasını çıkarmalıyım. Bir yanım bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. Ama daha büyük bir parçam da ne bulacağımdan korkuyordu. Ya da kimi. Burada kaç kişi yaşıyordu? Bildiğim kadarıyla kapımın diğer tarafında bir nöbetçi vardı.

Başımı yatak başlığına yasladım ve gözlerimi kapattım.

King artık gittiğimi biliyor muydu? Bilmek zorundaydı. Sebastian eninde sonunda dün gece beni arayacaktı. Gittiğimi anlayacaktı. Maeme'de olmadığımı fark ederdi. King'e o zaman söylenirdi.

Duvardaki saate bir göz attım. Öğleden sonra dört olmuştu bile.

Tekrar beslenebilecek miydim? Yemek istediğimden değil ama yemek zorunda olduğumu biliyordum. Falcon'un bahsettiği, parayı vermezlerse yiyeceğim dayaağı düşünmemeye çalıştım. Karnıma yakın bir yere vurmamasını sağlayabilir miydim? Belki bir kalbi vardı... ya da yoktu. Bundan emin değildim.

Bana çoktan zarar verebilirdi ama vermedi. Ya tamamen kötü değildi ya da aileden o kadar korkuyordu. İçimde ikincisi olduğuna dair bir his vardı. Onlarla savaşmak istemiyor gibiydi. Bu ona ödeme yapmalarını sağlamanın bir yoluydu. Bunu neden daha önce yapmadılar?

Onlara King'le konuşmam gerektiğini söyleseydi. Ya da Blaise'le. Onunla konuşurdum. Benim için geri koydukları tüm parayı Falcon'a vermesini söyledim. Ona ihtiyacım yoktu. Bir iş bulup kendi geçimimi sağlayabilirdim. King bebek için yardım ederdi. Yardım edeceğini biliyordum. Beni sevmese bile iyi bir adamdı. Ayrıca, güvenilir bir adam olmasa bile, Maeme onun üzerine düşeni yapmasını sağlardı.

Zenginlik içinde yaşamıştım ve bu asla geri dönmek istemediğim bir cehennemdi. Para mutluluk getirmiyordu. Benim durumumda, bir kabus getirmişti. Churchill bundan emin olmuştu. Kendi kendime yetmek ve kendimden başka kimseye bağlı olmamak, olabileceğim en güvenli şeydi.

Kapımın çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım ve Tabor odaya girdiğinde dik oturdum.

Bakışları benimkileri buldu ve bana küçük bir gülümseme verdi. "İyi misin?" Neredeyse yalan söyleyecektim ama dürüst olmaya karar verdim.

"Hayır. Korkuyorum."

"Anlıyorum. Parayı kabul etmeyeceklerini düşünüyorsunuz."

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Patronla bir kez karşılaştım. Kendisinden bir şey talep edebileceğiniz birine benzemiyor."

Tabor sırttı. "Evet. Hikayeler duydum."

İçimi çektim. "Onun gibi insanlarla uğraşmaya alışkın olmalısın. Yani, bu bir çete. Ne yapıyorsunuz peki? Uyuşturucu kaçakçılığı mı, dağıtım mı, ne?"

Kısık bir kıkırdama ve ardından, "Hâlâ buradaysanız hikâye zamanını daha sonraki bir tarihe bırakalım. Ama kim olursak olalım ve ne yaparsak yapalım, kimse Hughes ve Güney'i kapsayan aileyle uğraşmak istemez. Mason-Dixon çizgisinin güneyindeki en eski organize suç ailesi onlar. Bu da başka kimsenin rekabet edemeyeceği bir güç getiriyor. En azından henüz kimse yarışmadı."

Suç ailesi. Bu benim tanıdığım insanlara uyan bir şey değildi. Bana birlikte yaşadığım aileden tamamen farklı bir şey düşündürdü. Kim olduklarını biliyordum ama onları bu şekilde görmek zordu. "Öncelikleri var," dedim, yavaşça onu hissetmek ve bunun benim için ne kadar çabuk kötüye gidebileceğini görmek istiyordum. En azından bu odada yalnız kalmayacağım anlamında. "Onlardan biri olduğuma dair sana söz veremem. Aslında, olmadığımdan neredeyse eminim. Ben bir ... kazaydım sanırım. Kocam Hill'i vurdular ve ben de kaçtım. Orada olduğumu biliyorlardı ve beni takip ettiler. Beni almayı planlamamışlardı ama bana yardım etmek için yaptılar. Hepiniz bekledikleri bir şey değildiniz. Daha fazla olaya karışacaklarını bilmiyorlardı. Hill'in boku."

Tabor omuz silkti. "Göreceğiz bakalım. Size söyleyebileceğim tek şey bu. Kardeşim istediğini elde edeceği anlamına geliyorsa sabırlı bir adamdır. Ancak, eğer şalteri atarsa, mantıksız davranabilir. Seni tanımıyorum, ama seninle tanıştıktan sonra, senin bu duruma düştüğünü görmekten nefret ediyorum."

İçim burkuldu. Duymak istediğim şey bu değildi.

"Ona para bulabilsem bile mi? Para bende. Sadece onu almam gerek."

Tabor başını salladı. "Hayır. Senin paranı almayacak. Kendisine ait olanı istiyor. Bence aileyi karşısına almak bir hata. Ama bir parçası bunun egemenliğini göstermek için bir şans olduğunu düşünüyor."

"Yani beni dövüp öldürecek ama paramı almayacak öyle mi?"

diye sordum. Başını salladı.

Başımı ellerimin arasına aldım ve iç çektim. Bundan nasıl kurtulacaktım?

"Aç mısın?" diye sordu.

Başımı salladım, sonra durdum. Benimle ilgili değil. Hâlâ çocuğum için savaşmak zorundaydım. Başımı kaldırıp tekrar ona baktım. "Evet."

"Size bir yemek getireceğim. Herhangi bir isteğiniz var mı?"

Sanki esir ve yem ben değilmişim gibi siparişimi alıyordu. "Neyiniz varsa."

"Pekâlâ," diye cevap verdi, dönüp kapıdan çıktı ve giderken kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapattı.

Orada sessizce oturup kendimi çaresiz hissederken gözlerim yaşardı. Aileden hiçbir yanıt gelmemişti. Blaise henüz parayı teklif etmemişti. Zaten vermediyse, vermeyecekti de. Dayak yiyecektim ve videolar gönderilecekti.

Buna tepki verir miydi? King istese bile bir şey yapabilecek miydi?

Bir elimi karnıma koyarak fısıldadım, "Sonuna kadar savaşacağım. Yemin ederim."

İçimdeki bebek için elimden geleni yapmalıydım. Hill'le yaptığım gibi yatıp katlanmak bu sefer bir seçenek değildi. Bu sadece benimle ilgili değildi. Korumam gereken biri vardı ve onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Kız. Kız mı erkek mi olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde *kız* demek bana doğru geliyordu.

• YİRMİ ALTI -

Hareket eden her şeyi öldürecek ve bunu yaparken hiç durmayacak.

KING

Wilder, kullandığı siyah Escalade'in yolcu koltuğunda gözlerini bana dikerek, "İkimizin de sonunda vurulacağımızın farkındasın," dedi.

"Ben zaten vuruldum," diye cevap verdim acı bir şekilde. "Onlar benim olanın peşinden giderken Louisville'de lanet olası bir otel odasında kalmamı bekleyemezler."

Wilder derin bir iç çekti. "Biliyorum. Anlıyorum. İnan bana, ben de o yollardan geçtim. Bu yüzden baban her şey bitene kadar seni orada bırakacaklarını söylediğinde seni oradan çıkardım."

Telefonuma bakıp bir güncelleme ile çalmasını dileyerek bir dizi küfür mırıldandım. "Lanet olası Wells. Önce onu öldüreceğim. Sonra da o lanet Oriel'i bulacağım."

"Sakin ol," dedi Wilder. "Wells idare ediliyor. Kendisine tuzak kurulduğunu bilmiyordu. Ama evet, o piçi hayatımıza o soktu. Oriel, öldürebilirsin. İşkence edebilirsin. Karanlık kalbini ne mutlu edecekse."

Ellerimi direksiyona vurarak öfkeli bir hırıltı çıkardım, birini öldürmek istiyordum. Bu noktada herhangi birini. Göğsümün içinde meydana gelen patlama, yoluna çıkan her şeyi öldürecek.

"Yakında onu ele geçirecekler. Thatch ve Gage sürüye liderlik ediyor. Ayakta kalan ya da nefes alan kimse kalmayacak."

"ORADA OLMALIYIM! BEN! Bana ihtiyacı var!"

Wilder hiçbir şey söylemedi. Haklı olduğumu biliyordu. Eğer bu Oakley olsaydı, o da aynı şekilde öfkeli ve kontrolden çıkmış olurdu.

"Ya bu Oak'sa ve hamileyse?"

Ciddi bir ifadeyle bana baktı. "İşte bu yüzden bunu yapıyorum. Dediğim gibi, anlıyorum. Ben de aynı şekilde berbat olurum." Tekrar yola baktı. "Gage'e gelince, Shiloh seni kadınının peşinden gittiğin için vurduğunu öğrendiğinde, ona yeni bir gözyaşı dökcek."

Ocala erkeklerine ait olan kadınları tanımıyordum ama Gage Presley'i idare edebilecek bir kadın varsa, o zaman lanet olası bir şeytan olmalıydı. Söylenti gibisi yok. Benim tatlı, güzel kızım.

Vücudundaki kemik. Benim için fazla iyiydi. Daha iyisini hak ediyordu ama gitmesine izin verirsem lanetlenirdim. Kamyonetime bindiği andan itibaren bunu planladığımı hiç sanmıyordum.

Telefonum çalmaya başladı ve açtığımda kalbim telaşla göğsüme çarptı.

"Ne?" Tersledim.

"Neredesin lan sen?" Stellan telefona doğru havladı.

"Havaalanından senin evine geliyorum." Wilder'ın gelip beni alan kişi olduğunu atlamıştım.

"Lanet olsun, King! Sana söyleneni yapamaz mısın?"

"Kadınım kaçırılmışken olmaz," diye hırladım. "Güncelleme nedir? Kim gidiyor ve onlarla nerede buluşacağım?"

"İnatçı herif," diye mırıldandı. "Çoktan gittiler. Thatcher, Gage, Huck ve Storm, Blaise'le birlikte içeri giriyor. Wells ve Sebastian, Ocala'dan Huck'la birlikte gelen üç adamla birlikte. Mississippi'den on, Alabama'dan da beş kişi onlarla birlikte. Bu bir ordu. Ölümcül silahlarla yönetiliyor. Güvenli bir şekilde geri getirilecek. Oraya bu şekilde gidemezsin. Engel olursunuz."

"Bana ihtiyacı var!" Haklı olduğunu bilerek karşı çıktım. Yoluna çıkmama gerek yoktu ama umurumda olmadığını düşünerek oradan çıkarsa lanetlenirdim. Başka kimse onu tutamazdı.

"Hoparlörü aç," dedi.

Düğmeye bastım. "Hoparlör açık."

"Wilder," dedi Stellan.

"Evet, efendim."

"Sana kullan-at telefonun yerini göndereceğim. Ben izin verdiğim anda onu oraya götür. Kızın doğrudan ona getirilmesini sağlayacağım. Yapabileceğimin en iyisi bu King. Başka bir şey olursa, birileri öldürülür."

Çenem cevap veremeyecek kadar sıkılmıştı. Sadece bir kez başımı salladım. Öfke içimde yuvarlanıyordu çünkü oraya gidip onu bulamayacağımı biliyordum. Gördüğü ilk yüz benimki olmayacaktı. Bundan nefret ediyordum!

"Anladım. Ama Stellan," dedi bana bakarak, "çok gergin. Onu uzun süre tutamayacağız."

"Biliyorum. Artık uzun sürmez. Blaise oradayken olmaz. Hareket eden her şeyi öldürecek ve bunu yaparken hiç durmayacak."

"Evet, biliyorum," diye yanıtladı Wilder ve ardından aramayı sonlandırdı.

"Konum geldiğinde doğrudan oraya gidin. Beklemeyeceğiz," dedim ona.

"Öyle olduğumuzu hiç düşünmemiştim," diye cevap verdi.

Başımdaki zonklamayla ve gidip bana ait olanı almamı isteyen canavarla başa çıkmaya çalışarak dümdüz önüme baktım.

• YİRMİ YEDİ -

Lanet olsun, sanırım yaşayacak.

RUMOR

Yemeğimi bitirdikten sonra peçetemi gelişigüzel tabağımın üzerine koymadan önce yemeğimle birlikte getirilen çatalı almış ve battaniyenin altına koymuştum. Hizmetçi tabağımı almaya geldiğinde, eksik çatal bıçağı fark etmemişti bile. Yatakta otururken elimi ona sardım ve kendime bir şeyim olduğunu, çaresiz kalmayacağımı hatırlattım.

Onu saklamayı ve başka bir şey, belki bir bıçak aramaya gitmeyi düşündüm, ama henüz cesaretimi toplayamamıştım. Falcon'un beni daha erken dövmeye başlamasına neden olacak bir şey yapabileceğim düşüncesi beni burada tuttu.

Koridordan garip bir ses geldi ve gerildim. Çatalı sakladığımı fark etmişler miydi? Gürültülü bir gümbürtü beni irkiltti ve sağ elimde sıkıca tuttuğum çatalla oturduğum yataktan fırladım. Banyoya doğru koşmaya başlamıştım ki yatak odasının kapısı açıldı ve elinde kanlı bir bıçakla bir adam içeri girdi. Dondum kaldım, dehşet içinde ona bakıyordum. Gömleğinin üzerinde sadece kan olabilecek iki kırmızı leke vardı.

"Söylenti mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Banyo kapısına tekrar baktım, oraya zamanında varamayacağımı biliyordum. Bu yüzden çatalımı havaya kaldırdım, tahmin etmem gerekirse yakın zamanda birinin hayati damarlarında kullandığı korkunç bir bıçağı olduğunu düşünürsek bu çok saçmaydı.

Adamın yüzü yanıltıcıydı. Kan ve bıçakla kaplı olmadan buraya gelseydi, bir fotoğraf çekiminden geldiğini düşünürdüm. İnsanları doğrayan bir adama benzemiyordu ama o zaman ne biliyordum ki?

Elimdeki çatala bakıp sırtması beni şaşırtmadı. Oldukça acınası bir durumdu.

"Bir savaşçı. Bu iyi," diye söylendi. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, çatalın sende kalsın ama üzerimize gelen herkesi ben hallederim, tamam mı?" Başını kapıya doğru salladı. "Burayı havaya uçurmaya hazır mısın?"

Elimi indirdim. "Kimsin sen?" Umutlu olmaktan korkarak sordum.

"Calvary. Gidelim," dedi, sonra döndü ve kapıya yöneldi.

Odaya tekrar baktım ve çılgın bıçaklı adamla gitmeye karar verdim. Kapıya vardığımda yerde yatan bir adam vardı, boynunda bir kesik vardı ve cansız gözleri hiçbir şeye bakmıyordu, kan etrafındaki zeminde birikmişti.

Dehşete kapılmış bakışlarımı bundan sorumlu olan adama yönelttim, o da sırtıttı ve bana göz kırptı. Bu adam deli miydi? Belki de bir hata yapıyordum. Koridorda ilerlemeye başladı ve ben de kanın üzerinden atlayıp peşinden koştum. Deli ya da değil, belli ki beni buradan çıkaracaktı. Kim olduğunu ve neden beni almaya geldiğini dışarı çıktıktan sonra düşünecektim.

Merdivenlere ulaştığımızda iki ölü adam daha vardı ve birinin gözleri yoktu. Durduramadığım çılgınlığı susturmak için ağzımı kapattım.

Oh Tanrım. Aman Tanrım. Gözleri neredeydi? Hasta olacaktım.

"Bakma ona," diye seslendi takip ettiğim deli adam, ilk ölü adamı tekmeleyerek yoldan çekerken ve sanki bu canlı bir korku gösterisi değilmiş gibi aşağı inmeye devam ederken.

Fuayeye girdiğinde Storm'u görünce neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım.

Merdivenlerdeki ölü adamlara baktı ve yanımdaki adama iğrenmiş bir bakış attı. "Gözleri mi? Gerçekten mi?"

Takip ettiğim adam omuz silktilti. "Beni kızdırdı," dedi ve cebinden bir şey çıkarıp iki gözbebeğini havaya fırlattıktan sonra kıkırdarak yakaladı.

"Tanrım, Gage," diye mırıldandı Storm, sonra bana döndü. "İyi misin?" Birlikte olduğum psikopati tanıyordu. Tanrı'ya şükür!

Boğazımı tıkayan duygularla savaşıarak başımı salladım.

Bana doğru yürüdü ve ben Gage dediği adamın yanından hızla merdivenlerden inerken elini uzattı. Benim için gelmişlerdi. Bu... bu ailenin işiydi. Benim için.

"King nerede?" Ben sordum.

"O burada olurdu. Bu benim suçum. Ama seni buldum," dedi Gage arkamdan.

O burada değil miydi? Kalbim sıkıştı ve bir damla gözyaşı serbest kalıp yüzümden aşağı yuvarlanırken gözlerimdeki yanma daha da arttı. Hâlâ Scotlin'le birlikte miydi?

Elim karnıma gitti ve sakinleşmek için derin bir nefes almaya çalıştım. Ben iyiydim. Güvendeydik.

"Diğerleri nerede?" Gage sordu.

"Blaise Falcon'un kafasına ve göğsüne bir kurşun sıktı. Huck Tabor'un boynunu kırdı. Senin kesmediğin diğerleri de indirildi," diye bilgi verdi Storm. "Onu da yanımda götürüyorum."

Tabor ölmüş müydü? Boynunu mu kırmışlardı? Karnım zil çaldı ve eğilip bana daha önce yedirilen yemeği kusmadan önce döndüm.

Storm saçımı tutup geriye doğru çekerken arkamdan "Siktir," dedi. "Bunun için üzgünüm. Çok fazla bilgi verdim. Benim hatam."

Birkaç nefes aldıktan sonra ayağa kalktım ve hâlâ şok içinde ona baktım. İşleri gerçekten böyle mi hallediyorlardı?

Storm gömleğinin eteğini tutup yırttı ve bana uzattı. "Al bakalım. Ağzını sil."

Dirseğimi tuttuğunda söyleneni yaptım. "Gitme zamanı."

Onunla birlikte uyuşuk bir şekilde evin içinde ilerledim, görebileceklerimden korktuğum için etrafıma bakmadım. Daha fazla ölümle başa çıkabileceğimi sanmıyordum. Dışarı açılan kapıyı açtığında küçük bir hıçkırık çıkardım. Gidiyordum. Bunu atlatmışım.

"RUMOR!"

Ölürken bile adımı söyleyen o derin sesi tanıyabilirdim.

King koltuk değnekleriyle bana doğru ilerlerken başım döndü. Storm'u iterek geçtim ve ona doğru koştum.

Neden yaralanmıştı? Ne olmuştu? Ona ulaştım ve kolları bana sarılırken iki koltuk değneğini de bıraktı.

Yüzünü saçlarıma gömdü ve derin bir nefes aldı. "Kahretsin, tatlım. Sanırım seni götürdüklerini öğrendiğimden beri on kez öldüm."

Ona sarılıp hıçkırığa ağlarken, karşı koymaya çalıştığım gözyaşlarım serbest kaldı.

Kolları sıkılaştı, beni kendine çekti.

"Seni yakaladım," diye mırıldandı. "Bu bir daha asla olmayacak. Yemin ederim."

Kokusu beni rahatlattı ve henüz konuşmaya hazır olmadığım için başımı salladım.

Benim için gelmişti. Onun için bir şey ifade ediyordum. Önemsiyordu.

"Canımı yaktılar mı?" diye sordu, başıma hafifçe bir öpücük

kondurarak. Ben kendiminkini salladım. "Hayır," diye mırıldandım.

Gerçi bunun bir önemi yoktu. Artık ikisi de ölmüştü. Diğerleriyle birlikte.

"İyi misin? Yardıma gitmem gerek. Linc'in iki adamı vuruldu. Gidip

Onları Doc'a götür," dedi Storm arkamdan.

"Wilder bizi geri getirecek. Teşekkür ederim Storm," dedi sertçe. "Bana teşekkür etme. Gage onu yakaladı," diye cevap verdi.

King'in kolları sıkılaştı. "Lanet olsun, sanırım yaşayacak."

Sonra Storm güldü. "Yaşayacak mı? Dostum, onun deli kışının oradaki adamlara ne yaptığını görmedin. Affet ve unut, kardeşim."

King bana bakabilecek kadar geri çekildi. "İyi olduğuna yemin eder misin?" Başımı salladım.

Gözleri ağızıma kaydı ve başparmağını ağızımın üzerinde gezdirdi. Sonra tekrar gözlerimin içine baktı. Sahiplenici parıltı beni ürpertti. Vücudumdaki her küçük hücre mırıldandı. Bunu istiyordum.

"Peki ya bebek?" diye sordu usulca.

Nefesim kesildi, nutkum tutuldu ve ona bakakaldım.

Biliyordu. Nereden biliyordu? Maeme fikrini mi değiştirmişti?

"Bence o iyi. Dr. Drew'u görmem gerek. Kloroform ..." Onu incittiğimi düşünmekten nefret ederek açıklamayı bıraktım.

Arkamdaki eve bakarken çenesi sıkıştı. "Doğruca Maeme'ye gidip seni kontrol ettireceğiz."

"Biliyor musun?"

Bu yüzden mi gelmişti? Hamile olduğum için mi? Maeme ona beni almaya gelmesi için mi söylemişti? Umursaması için bu mu gerekliydi? Tüm korkularım ve güvensizliklerim geri geldi.

"Evet, tatlılar, biliyorum," diye cevap verdi, ifadesi yumuşamıştı.

Ağızını benimkine doğru indirmeye başladı, ben de bir elimi göğsüne koydum ve onu durdurmak için başımı salladım.

"Az önce kustum," dedim ağızımı kapatarak, nefesimin berbat olduğunu fark ettim.

Kaşları birbirine çatıldı. "Hamilelik mi?" diye sordu. "Bazı şeyler gördüm."

Yüzünde kederli bir ifade belirdi. "Gel h a d i . Seni eve götürelim."

Sonra döndü ve irkildiğini gördüm. Bacağı. Unutmuşum. Sanki onu tutabilecekmişim gibi kollarımı ona doladım.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Koltuk değneklerim."

Gitmesine izin verdim, sonra eğilip ikisini de aldım ve ona uzattım,

Onu böyle görmekten nefret ediyordum. "Bacağını nasıl kırdın?" Benimle birlikte siyah bir cipe doğru yürürken sordum, cipin dışında bir adam duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş kaputa yaslanmış bizi izliyordu.

"Vuruldu . Kırılmadı," diye yanıtladı.

Durdum. "Vuruldun mu?" Dehşete kapılarak sordum.

Durdu ve bana baktı. "Ben iyiyim, tatlım. Kırılmaktan daha çabuk iyileşir."

"Seni kim vurdu?"

Sonra kaşlarını çattı ve artık cipin önünde olmayan ama arka kapıyı a an adama baktı.

King bana dönüp baktığında i ini çekti. "Gage."

Kaşlarımı  attım. Gage onu neden vurmuş olabilirdi ki? Aynı takımda falan değiller miydi?

"Hadi Escalade'e binelim," dedi. "Temizlik ekibi gelmek üzere."

Böyle bir şey için temizlik ekibi mi vardı?

Onu araca kadar takip ettim ve gerekirse ona yardım etmek için önce içeri girmesine izin verdim. Sonra içeri girdim ve kapıyı arkamızdan kapattım. Diğer adam şimdi sürücü koltuğundaydı.

Bana bakmak için başını çevirdi. "Memnun oldum, Rumor. Ben Wilder Jones."

Hâlâ Gage'in onu vurduğu gerçeğini kafamda oturtmaya çalışsam da g l mseme i başardım. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum," diye cevap verdim.

King kolunu koltuğun arkasına uzatırken bana "Buraya gel," dedi.

"Canını yakacak mıyım?" Bacağına bakarak sordum.

"Hayır, tatlım," diye beni temin etti.

Arkama yaslandım ve kolu etrafıma dolanarak beni o kadar yakınına çekti ki başım göğsüne yaslandı. Başımın  st kısmını öptü.

Ben orada uzanıp rahatlamamın tamamen içime işlemesine izin verirken Wilder uzaklaşmaya başladı. King'le birlikteydim. İkimiz de hayattaydık. Gözlerimi kapadım, kokusunu içime çektim. Her zaman olmak istediğim yer burasıydı.

"Gage seni neden vurdu?" Karın kaslarının üzerinde izler bırakırken sordum. "      o bir sik kafalı," diye yanıtladı King.

Zorlamamaya karar verdim. Belki de bilmeme gerek yoktu.

• YİRMİ SEKİZ -

Bu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmez.

RUMOR

Verandaya vardığımız anda Maeme kapıdan çıktı ve kollarını bana doladı.

"Teşekkürler İsa" diye haykırırken bana sıkıca sarılması, aynı anda hem ağlama hem de gülme isteği uyandırdı.

İsa'nın burada olmamla hiçbir ilgisi olmadığına emindim. Gage'in cebinden çıkardığı kesik boğazlar ve kupa gözbebeklerinde İsa'ya özgü hiçbir şey yoktu.

"Doktor aşağıda, Mississippi'den gelen çocuklardan birine dikiş atmaya ve diğerine kan nakli yapmaya çalışıyor, ama ultrason makinesini çoktan kurdu ve bizi bekliyor," dedi ve geri çekilip sulu gözlerle bana bakarken kolumu okşadı. "Ama sen buradasın ve iyisin."

Koltuk değnekleriyle orada duran King'e döndüm ve verandanın ışığı altında durduğumuz için kan çanağına dönmüş gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ettim. Solgun ve zayıf görünüyordu.

Panikle Maeme'yi bırakıp ona döndüm. "Uzanman gerek. Bacağından kurtul. Uyu," dedim kolumu beline dolayarak.

Kıkırdadı. "Sweets, sensiz uzanmam. Ben de senin oraya gidip bensiz ultrason çektirmene izin vermeyeceğim."

"Ama solgun görünüyorsun ve bayılacak gibisin," diye itiraz ettim. "Ben iyiyim. Endişelenmeyi bırak ve o seksi kıcını eve sok."

"Şimdi gelin. İkinizle de ilgileneceğiz," dedi Maeme ve kapıyı açıp bizi içeri buyur etti.

King'in koltuk değnekleriyle iyi olduğunu fark ettim. Gerçekten iyi. İçimde onları ilk kez kullanmadığına dair bir his vardı. Maeme'yi bodruma inen merdivenlere kadar takip ederken ben de onun yanında yürüdüm.

Sonra durakladı ve King'e baktı. "Asansöre ihtiyacınız var mı?" King başını salladı. "Böyle iyiyim."

Asansör mü? Asansör olduğunu bilmiyordum.

Onunla tartışmadı ama ben bu asansörü kullanmasını talep etmek istedim. Dönüp ona baktım ve o da sırtıttı.

"Ben hallederim,
tatlım." "Ya
düşersen?"

Bana doğru eğildi ve dişlerimi fırçalayana kadar açmadığım kapalı dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Bu merdivenlerden daha kötü senaryolarda da indim. Koltuk değnekleri çocuk oyuncağı."

"Ama bir asansör var. Neden?"

Yüzümü avuçladı. "Çünkü sadece bir tane sığıyor ve senden bir saniye bile ayrı kalmayı reddediyorum."

Oh. Ona baktım, keşke ağzımın tadı kusmuk gibi olmasaydı. Onu öpmek istedim. Onu sevdiğimi söylemek istedim. Bunun yerine döndüm ve King'in onu yakalamamı istemesi ihtimaline karşı merdivenlerden yavaşça indim.

İkimiz de dibe indiğimizde rahat bir nefes aldım.

Stellan, Ronan, Monte, Barrett ve Roland sehpanın etrafındaki koltuklarda oturuyorlardı. Bana ve King'e bakıyorlardı.

"Seni görmek güzel, Rumor," dedi
Ronan. Ben buna ne dedim? Teşekkür
mü?

"Çok şey yaşadı. Konuşmaya hazır değil," dedi King, elini sırtıma koyarak.
"Hadi, tatlım."

Yanlarından geçerken hiçbiri başka bir şey söylemedi. Odalardan birinden tanımadığım bir adam çıktı. King'in babası yaşlarında görünüyordu ama yaşlı adamlar gibi giyinmemişti. Kot pantolonu, kovboy çizmeleri ve siyah gömleği bana King'in giyeceği bir şeyi hatırlattı. Kolunu saran dövme zincire benziyordu.

Gözlerimiz buluştuğunda tanıdık geldi.

"Söylentiye göre, bu Linc Shephard. Stellan'ın kardeşi. Ailenin Mississippi kolunu yönetiyor."

Gözler. İşte buydu. Stellan'ın gözlerine sahipti. Gerçi benzerlik burada bitiyordu.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Benim yüzümden erkekleri incittiğin için üzgünüm." Başını salladı. "Senin suçun değil."

Sebastian'ın bana söylediği gibi içeride kalsaydım, bunlar olmayacaktı ama tartışacak zamanım yoktu. King'in oturmasını istedim. Attığı her adım acı veriyormuş gibi görünüyordu.

Linc yanımızdan geçerek diğer adamların bulunduğu odaya doğru yürüdü. Dr. Drew sağdaki en uzak odadan çıktı, ardından Maeme geldi. Maeme gülümsüyordu.

"Bu taraftan gel," dedi.

Dr. Drew onu geçip odaya girdiğimde bana güven verici bir bakış attı.

King aramızda birkaç santimden fazla boşluk olmasına izin vermedi. Kaşlarını çatarak doktora baktığında, kontrolüm konusunda hâlâ kızgın olduğunu anladım. Doktorun bunu yapmasını istemiyor muydu? Bebeği kontrol etmemiz gerekiyordu ve ben Dr. Drew'u seviyordum.

"Yüce Tanrım, Kralım. O seni kurtardı. Sana sayılamayacak kadar çok dikiş attı. Sana haksızlık etmiş gibi davranmayı bırak," diye azarladı Maeme onu. "Zaten bu yüzden onu boğdun. Bırak artık."

Arkamı döndüm ve King'e bakakaldım. "Ne yaptın?" Dehşete düşmüş bir halde sordum.

Bana bakmadan önce doktora bir bakış daha fırlattı. "Benim olana dokundu."

"Hamileyim, Kral. Beni kontrol etmesi gerek."

King sakinleşmeye çalışır gibi boynunu büktü ve çenesini açtı. "Bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor."

"Boş ver onu," dedi Maeme. "Masaya uzan, Rumor."

"Ayrıca poposunu kasık çizgisinin hemen üzerinden aşağı çekmesini istiyorum."

Bununla başa çıkabilir mi?" diye sordu doktor.

"EVET," diye açıkladı Maeme. "Onunla ben ilgileneceğim. Ve eğer bu işe yaramazsa ve içeriden bir tane yapmanız gerekirse, Stellan ve Ronan'ı onun deli kıcıyla başa çıkmaları için buraya çağıracağım."

"Cehennem gibi!" King büyükannesine ters ters baktı.

Masanın etrafından dolaştı ve tırnağını adamın göğsüne batırdı. "Yapma. Konuşma. Konuşma. Konuşma. Konuşma. Gibi. Bu. Tekrar."

Şaşırtıcı bir şekilde, King aslında biraz sakinleşmişti. Masaya tırmanmadan önce ikisinin arasına baktım.

King büyükannesinin yanından geçip yanımda durdu ve elimi iki elinin arasına aldı. Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Doktorun her şeyi hazırlamasını izlerken mükemmel yüzü gergindi.

"Benim için pantolonunu indirmek ister misin?" diye sordu doktor.

King o zaman hareket etti ve taytımın önünü yavaşça aşağı çekti, elini sanki saklanıyormuş gibi kasık kemiğimin üzerinde düz bir şekilde tuttu

Bir şeyler. Doktoru öldürmesinden bu kadar endişelenmeseydim, bu davranışına gülerdim.

Doktor önce ona, sonra da bana baktı. "Normalde jel soğuktur ama Maeme seninkinin önce ısıtıldığından emin oldu," dedi gülümseyerek ve karnımı şeffaf jel ile kapladı.

Ultrasona başladığında başımı ekrana çevirdim. Ne gördüğümü bilmiyordum ama o bir şey söyleyene kadar nefesimi tutarak bekledim.

Küçük bir gümbürtü sesi odayı doldurdu.

"Bu kalp atışı," dedi gülümseyerek. "Güzel ve güçlü." Ben gözlerimi ekrandan ayırmazken King'in eli elimde sıkılaştı. "Bu," dedi Dr. Drew, "senin bebeğin."

Keskin bir nefes aldım, içimde büyüyen küçük bezelye şeklini zar zor seçebiliyordum.

"Ölçümler tam zamanında yapılıyor," diye ekledi. "Her şey yolunda görünüyor."

King'e bakmak için döndüğümde beni izlediğini fark ettim. Yüz ifadesindeki huşu nefesimi kesti. Bizi istiyordu. İkimizi de. *Seni seviyorum* kelimeleri tam oradaydı. Şu anda onları ağzımdan kaçırmamak için mücadele etmek zorundaydım.

Karnımdaki kürek çıkarıldı ve King taytımı yukarı çekerek beni örttü, sonra da gömleğimi çekiştirerek yerine oturttu. Beni örtme ihtiyacı bana kendimi özel hissettirdi. Sanki beni değer verdiği bir şey olarak görüyordu.

"Maeme bana pek çok sorunuz ve endişeniz olduğunu söyledi. Sana bir kitap sipariş etti ama benim de sana getirdiğim bir kitabım var. Cep numaram ön yüzünde yazıyor. Soruların olursa beni ara ya da mesaj at. Saat fark etmez. Ayrıca mide bulantın için sana birkaç hap getirdim."

King koltuk değnekleri üzerinde dengede dururken oturmama yardım etti. Kitaba uzandım ve sanki bana altın verilmiş gibi hissederek aldım.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım ve onu sıkıca kavradım.

Bana hızlıca gülümsedi ve sonra ayağa kalktı. "Gidip diğer hastalarım ile ilgilenmem gerekiyor. Tabii bana soracak başka bir sorunuz yoksa."

Başımı salladım, burada beni kurtarıırken yaralanan insanlar olduğu için kendimi suçlu hissediyordum ve o burada bana ultrason çekiyordu.

"Teşekkür ederim. Lütfen gidip onlara yardım edin."

Dönüp gitmeden önce King'e şöyle bir baktı.

Maeme'nin burnunu çekmesi bana onun hâlâ orada olduğunu hatırlattı. Masadan kalkmak için bedenimi kaydurdum ve ona baktım. Gözyaşlarını siliyordu ve

Sırıtarak.

"Aman Tanrım," dedi gülerek. "Bu kadar duygusallaşacağımı bilmiyordum."

Sonra geldi ve King'e dönmeden önce bana hızlıca sarıldı. Onun kollarını sıktı ve odadan çıkmadan önce hiçbir şey söylemeden gözlerinin içine baktı.

Tekrar King'e baktığımda beni izliyordu. Ne düşündüğünü, mutlu olup olmadığını bilmek istiyordum. Yoksa bu onu kapana kısılmış mı hissettiriyordu? Bir şeyler söylemesini diledim. Ne hissettiği hakkında bir fikrim olsun istedim.

"Hadi yatağa gidelim," dedi.

Başımı salladım, u z a n m a s ı gerektiğini biliyordum. Tüm endişelerim bekleyebilirdi.

Şu anda en önemli şey onu iyileştirmekti.

• YİRMİ DOKUZ -

Patronuma karşı geldiğim, seni bulmak istediğim için vuruldum ve bu yüzden iyi bir kız gibi sikime binmelisin.

RUMOR

Gözlerimi açtığımda, King'in ereksiyonu popoma sıkıca bastırılmıştı ve eli bacaklarımın arasına sıkışmış halde kolu bana sarılmıştı. Başparmağı doğrudan klitorisimin üzerinde hareket edip sürtünerek nefesimin kesilmesine neden oldu.

Arkamdan gelen derin bir kıkırdama bana onun uyanık olduğunu ve ne yaptığını çok iyi bildiğini söyledi.

"Yüzüme otur, tatlım."

Ona bakmak için arkamı döndüm. Yüzünde seksi bir sırıtışla bana bakarken gözleri artık kan çanağı değil, kapüşonluydu. Gözlerinin altındaki koyu halkaların kaybolduğunu görmek de beni rahatlatmıştı.

"Yaralısın," diye hatırlattım ona.

"Evet, öyleyim. Ve beni daha iyi hissettirecek tek şey senin amının dilime dolanması."

Tüm vücudumun kızardığını hissettim ve kalçalarımı birbirine kenetledim. "Kahvaltı istemiyor musun?"

Başını eğdi ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "İstediğim kahvaltı senin güzel kalçalarının arasında."

Yüce Tanrım, bu adam.

Öpücüğüne karşılık verdim, benden tam olarak istediği şeyi yapmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama vurulmuştu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Benim onun ağzıyla boşalmama ihtiyacı yoktu.

"Ama ihtiyacın olan şey iyi bir yemek ve dinlenmek," diye cevap verdim ağzına karşı.

İnledi, sonra bana uzandı ve vücuduna sarılana kadar beni üstüne çekti. "Sweets, senin amcığınla kıyaslanabilecek bir yemek yok. En iyisi bu."

Yüzümü kapattım ve güldüm. Beni nasıl kıpırmızı yapacağını ve aynı anda nasıl tahrik edeceğini biliyordu. Elleri kalçalarımı kavradı ve sert uzunluğunun bana baskı yaptığını hissedene kadar beni aşağı doğru hareket ettirdi.

Boğuk bir sesle, "Eğer ağzıma alamıyorsam, o zaman sikime istiyorum," dedi. "İncindim, tatlım. En azından beni en sevdiğin at gibi sürebilirsin."

Kıvrınarak onun inlemesine ve tüm bedenimin zevkle uğuldamasına neden oldum. "Benim favori bir atım yok."

Külotumun kenarlarından tutup yırttı, sonra kumaşı vücudumdan çekti. "Bir tane yemek üzeresin."

"King, canın yanıyor," diye başladım, kalçalarını kaldırıp aleti serbest kalana kadar boksörünü aşağı iterken.

"Bu doğru. Patronuma karşı geldiğim, seni bulmak istediğim için vuruldum ve bu yüzden iyi bir kız gibi sikime binmelisin."

Bedenimin kendi iradesiyle yaptığı sallanmayı durdurdum ve ona baktım. "Ne?"

"Becer beni, tatlım."

Başımı salladım. "Demek istediğim bu değildi. Blaise'e karşı geldiğin için mi vuruldun?"

Kalçalarımın üstünden tuttu ve ereksiyonunun ucu giriş yerimle aynı hizaya gelene kadar beni geriye itti. "Kimse bana gidip benim olanı alamayacağımı söyleyemez," dedi. "Şimdi, o mükemmel küçük kıcını yukarı kaldır ve o muhtaç amına girmeme izin ver."

Bu konuyu daha fazla tartışmak istesem bile bu adama hayır diyemeyeceğim için bana söylediği gibi yaptım. İçime tamamen oturana kadar üzerine bastırdığım anda başını geriye attı ve göğsünden derin, alçak bir ses çıkardı. Bir an için, altımdaki adamın saf güzelliğinde kayboldum. Bronz teninin esneme şekli, kaslarının öne çıkışı. Hayatımın geri kalanını ona bakarak geçirebilir ve bundan asla bıkmayabilirdim. Gözlerini açtığında gözlerindeki karanlık, ateşli bakış beni heyecandan titretti.

"Sür beni, tatlım," dedi eli sağ popomun yanağına sertçe vururken.

Üzerine eğilerek yatak başlığına tutundum ve kalçalarımı kaldırdım, sonra tekrar üzerine düştüm.

İki eliyle kıcımı kavradı ve homurdandı, "Siktir, işte bu bebeğim. Ne kadar iyi bir kız, sikimi alıyor."

Edepsiz konuşmalar başladığı anda, işimin çabucak biteceğini biliyordum.

Öne doğru eğildi ve dişleriyle meme ucumu sıyırdı. "Kahretsin, bunlar

hayatımda gördüğüm en güzel memeler. Daha büyükler."

Bunu ben de fark etmişim. Onlar da daha hassastı. Onun üzerinde zıplarken dudağımı ısırdım. Bu farklı hissettiriyordu. Bedenim daha ihtiyaçlıydı. Doldurulmak için can atıyordu. İçimde bir çılgınlık oluşuyordu ve daha sert ve daha hızlı bastırmaya başladığımda gözlerimi King'in yüzüne kilitledim.

"Ah! Ah!" diye bağırdım her zevk sarsıntısında, daha fazlasını istiyordum. Nefes nefese, ellerimi omuzlarına bıraktım ve gelmekte olan orgazmı kovaladım. Bunu yapmak zorundaydım.

"Fuuuck, tatlılar. Böyle devam edersen kendimi tutamayacağım," dedi King bana öncekinden daha sert bir şaplak atmadan önce. "Bebeğim her şeye rağmen ata binmeyi seviyor."

"Kral," diye inledim ilk karıncalanma çözülmeye başladığında.

"İşte bu kadar. Benim için gel. Sikimin her tarafına fişkirt," dedi nefes nefese.

Bu sözlerle birlikte bana çarptı ve salıverilmemin fişkırması o kadar sert atarken vücudumun birkaç kez sarsılmasına neden oldu ki kalçalarımın ve onunkinden aşağı aktı.

"FUUUUCK! O benim!" diye bağırdı kalçaları kalkarken ve vücudu gerilirken.

İçime boşalmasının sıcaklığı beni tekrar kendinden geçirdi ve göğsünün üzerine düştüm, yüzüm boynuna gömüldü ve bu tam coşku patlamasından sonra patlamaya devam ettim.

Sonunda hafiflemeye başladığında, King'in kolları etrafıma sarılmış, siki içime gömülmüştü. Bir nefes emdim ve sonra yavaşça verdim. Hayatımın en iyi seksinin tadını çıkarırken kalbim hâlâ hızla çarpıyordu.

"Sweets, eğer hamile seksi buysa, hayatımızın sonuna kadar hamile kalacaksın demektir."

Yüzümü köprücük kemiğine bastırarak kıkırdadım. Biraz çıldırmış gibiydim. Ama vay be. Bu inanılmazdı.

Nefes alış verişimiz yavaşlarken parmak uçlarını sırtımda ve popomda birkaç kez gezdirdi.

"Sanırım ben daha hassasım," dedim.

"Yok artık," diye cevap verdi ve tekrar gülmeme neden oldu. "Bu kötü bir şey mi?" Umarım değildir.

"Duruma göre değişir."

Ona bakmak için başımı kaldırdım. "Bu ne anlama geliyor?"

Uzandı ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Eğer çarpık bacakla yürümeyi seviyorsan. Çünkü seni tekrar becermek üzereyim ve muhtemelen bundan sonra da becereceğim. Önümüzdeki dokuz ay boyunca seni burada tutup becerebileceğimi düşünüyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırarak sııttım.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye sordu çenemi tutup ağzımı kendi ağzına doğru çekerek. "Düşünsene, amını yedikten sonra seni sikebilirdim. Bir dahaki sefere sana yüzüme çıkmanı söylediğimde bunu yapacaksın."

Tartışmayacaktım. Bana sarılırken onun tadına vararak içine gömüldüm. Gelecekte ne olursa olsun, şu anda onunla birlikteydim. Bir gün onu kaybedersem yıkılırdım ama bu olabilirdi ve benden sıkıldığında bu anılara tutunacaktım.

• OTUZ -

Kendi bebeğimin annesi.

KING

Yatak odasına geri döndüğümde Rumor'un üzerinde havludan başka bir şey olmadığını gördüm. Kafası, bayıldığım nemli lülelerle doluydu. Bugün sadece bir koltuk değneğine ihtiyacım vardı ama ek destekten kurtulmam bir hafta ya da daha uzun sürecekti. Gage Presley sağ olsun.

"Dönmüşsün," dedi gülümseyerek.

Beni gördüğünde gözlerinin parlaması göğsümün patlayacakmış gibi hissetmesine neden oldu. Tanrım, onun yaptığı ve benim takıntılı olmadığım bir şey var mıydı?

"Toplantı kısa sürdü," dedim ona.

"Canın acıyor mu?" diye sordu, yüzünde endişenin gölgesi vardı.

Evet, canım çok acıyordu ama bunu ona söylemeyecektim.

"Hayır, tatlım. Hiçbir şey hissetmiyorum."

İkna olmuş görünmüyordu. "Dinlenmen gerek. Otur. Sana içecek bir şeyler getireyim, televizyon izleyebilirsin."

Kahretsin, çok tatlıydı.

Bakışlarımın yavaşça vücudunda gezinmesine izin verdim. "Üstüme çıkarsan otururum. Çıplak olarak."

Titredi ve havluya sıkıca tutundu. "Biz sadece... iki kez seks yaptık," diye cevap verdi ama buna karşı olmadığını söyleyebilirdim.

"Ve sen de havlunun içinde çıplaksın, o güzel buklelerin ıslak ve sırtından aşağı sarkıyor."

"Konuşmamız gerekmiyor mu?" diye

sordu usulca. Gözlerim tekrar yüzüne

dikildi. "Konuşmak mı?"

Başını salladı, o kocaman gözleri endişeyle bana bakıyordu.

Ona doğru bir adım attım. Lanet olası koltuk değneği her şeyi zorlaştırıyordu. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun, tatlım?"

Omuz silkti ve bakışlarımı tekrar göğüslerine indirmemek için kendimi zor tuttum.

En azından bir beden büyüktü.

"Bebek."

Başımı salladım. "Tamam. Evet, eğer istersen."

Alt dudağını dişlerinin arasına almasını ve sonra bırakmasını izledim.

"İstemiyor musun?"

Yüzüne tekrar gülümseme getirecek her şeyi yapmak istiyordum. Ve muhtemelen ya suratıma ya da sikime oturmasını sağlayacaktı. Seçim onun. Ama belli ki bir şeyler için endişeleniyordu ve onu rahatlatmam gerekiyordu.

Kanepeye doğru başımı salladım. "Hadi konuşalım," dedim. "Ama bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, üzerine bir şeyler giymelisin. Orada havluyula oturursan başka bir şeye odaklanamam."

Ondan küçük bir kahkaha kaçtı ve bu benim sistemime bir eroin iğnesi gibi geldi. Bu sese bayılmıştım. Her zaman duymak istiyordum. Giyinmek için dolaba doğru adım attı. Alçakgönüllülüğü çok hoştu. Vücudunun her santimini görmüştüm ama yine de benim önümde giyinemiyordu. Ona bu konuda bir şey söylemedim çünkü benim için havluyu bırakırsa, onu domaltıp o daracık amcığını tekrar sikmeyeceğime söz veremezdim. Konuşmanın canı cehenneme.

Kanepeye doğru yürüdüm ve oturmadan önce koltuk değneğini bıraktım, ardından yaralı bacağımı destekledim. Başımı duvara yasladım ve gözlerimi dolabın kapısına diktim. Rumor dışarı çıktığında üzerinde bir çift siyah şort ve beyaz bir atlet vardı; kollarını kaldırdığında hala düz olan karnının pürüzsüz, bronzlaşmış teni görünecek kadar kırılmıştı. Gözlerimi kısıtım, odadan bu şekilde çıkmasının benim için sorun olup olmadığından emin değildim. Kimsenin onun karnını görmesini istemiyordum. O benim karnımdı.

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" diye sordu yanıma oturmak için yürürken.

"Gömlek çok kısa," diye cevap verdim.

Yere baktı, sonra tekrar bana döndü. "Bunu bana teyzen verdi."

"Umurumda değil."

Rumor başını yana eğdi ve bana gülümsedi. Böyle gülümsediğinde her şeyden paçayı sıyrabileceğinden emindim.

"Kral."

"Sweets," diye karşılık verdim, eline uzandım ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "Konuş. Dinliyorum."

Derin bir nefes aldı ve bu sadece göğüslerinin zıplamasına neden oldu.

Siktir, konsantre ol. Göğüslerine de değil.

"Hamile kalmak istememiştım. İğneyi vuruluyordum. Seni tuzağa düşürmek için yalan söylemedim" dedi.

"Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim."

Bununla nereye varacaktı? Alt dudağını o kadar sert çiğnemesini izledim ki, kendine zarar vermeden önce onu kurtarmak üzereydim.

Neyse ki bıraktı. "Ve bu senin için sorun değil mi? Kendini kapana kısılmış hissetmiyor musun?"

Kapana kısılmak mı? Ne demek istedi?

Başımı salladım.

Narin omuzları bir kalkıp bir iniyordu.

Hayal kırıklığına mı uğramıştı? Neyi yanlış söyledim?

"King," dedi, bu kez bana dikkatle bakarak, "bu bebeği istiyorum. Ama bu seni bir şeye bağlamak niyetinde olduğum anlamına gelmiyor. Bunun şimdilik bir şey olduğunu biliyorum, işimiz bitene kadar. Ama bir bebekle bazen kendinizi kapana kısılmış gibi hissedebilirsiniz. Onun hayatının bir parçası olmanı istiyorum ama bunu talep etmiyorum. Ya da senden herhangi bir şey."

Burada oturup bunları daha fazla dinleyemezdim. "Dur."

Rumor ağzını kapattı, gözlerini kocaman açarak bana baktı.

Yüzüm ona dönük olacak şekilde yer değiştirdim. "Ne demeye çalışıyorsun? Çünkü şu anda bana senin ya da çocuğumuzun hayatında gerekli olmadığımı söylemeye çalışıyormuşsun gibi geliyor. Ve sana şimdiden söylüyorum, bu saçmalık işe yaramayacak."

Ağzını açtı ve tekrar kapattı. Onu kanepeye bağlayıp, teslim olması için becermek istiyordum. Adımı haykırmasını ve kime ait olduğunu söylemesini sağlayacaktım, ta ki onu dölleriyle öyle bir doldurana kadar ve dölleri bacaklarından aşağıya şelale gibi akana kadar.

"Seni tuzağa düşürmek istemiyorum."

"Bundan bahsetmişsiniz," diye belirttim.

Başını salladı ve dudaklarını yaladı. O dudakları yalamak istedim.

Ellerini havaya kaldırıp aniden ayağa kalktığı anda, söylemeye çalıştığı her neyse geri kalanına hazır bir şekilde arkama yaslandım.

"Sen bu bebeğin babasisin ve her zaman öyle kalacaksın," dedi bir elini karnına koyarak. "Ama bu bizim bir paket anlaşma olduğumuz anlamına gelmez. Hem baba olup hem de benim ... her neyse... erkek arkadaşım olmayabilir misin?" Başını salladı, sinirli görünüyordu. "Bebeğimizi seni kontrol etmek için kullanmayacağım. İstedğin gibi gelip gidebilirsin. Ben artık burada olmadığımı, yani başka bir yerde olduğumuzda. Bebek ve ben."

Ne oluyor lan?

Yaralı bacağımı yere bıraktım ve öne doğru eğildim. "Beni terk edeceğini mi söylüyorsun, tatlım? Çünkü seni avlayacağım. Seni lanet yatağıma bağlayacağım."

Koltuk değneğini görmezden gelerek ayağa kalktım ve ona doğru bir adım attım, onu şimdi bağlamak ve hiçbir yere gitme şansı vermemek için aciliyet hissettim. Beni istediğini fark edene kadar onu becerecektim. Burada benimle olmak istiyordu.

"Kalmak istemeni sağlayabilirim," diye uyardım onu. "Gitmekten bahsetmeye başlarsan, seni bir daha asla gözümün önünden ayırmam. Gitmek istemene neden olacak ne yaptım ben? Gitmeyi mi düşündün? Benden sıkılacağını mı sanıyorsun? Çünkü şu anda o lanet şortu yırtıp atabilirim ve sen bana hiç durmamam için yalvarana kadar yüzümü bacaklarının arasına gömebilirim."

Gözlerini kırıştırdı. "Gitmek istemiyorum."

"O zaman neden bunun hakkında konuşuyoruz? Belli ki bunu düşünüyorsun!" Bir gün beni gerçekten terk etmek isteyebileceği paniğini hissederek bağırdım.

Onu kaybedemezdim. O beni terk edemezdi.

"Sen!" dedi beni göstererek. "Yorulacaksın. Bunun biteceğini söylemiştin. İlişkilerin yürümediğini. Aşk gerçek değildi."

Durakladım. Lanet olsun. Bunların hepsini söylemiştim. Daha önce. Ona o kadar bağımlı ve saplantılı hale gelmeden önce, beni terk etmesine asla izin vermeyeceğimi fark etmemiştim.

"Aşk zayıftır," dedim ona doğru bir adım daha atarak. "Solup gider." Şaşkın görünüyordu.

Uzanıp yüzünü avuçlarıma içine aldım. "Ruhuma sahip olman çok iyi bir şey, tatlım. Derimin altındasın, kanımdasın, içimde o kadar derin bir yere kilitlenmişsin ki seni asla bırakamam."

Şaşkınlıkla bakarken dudakları aralandı.

Bunu zaten bilmiyor muydu? Ona göstermek için daha ne yapabilirdim?

"Bu benim hamile olmamla ilgili değil mi?" diye sordu usulca. Sanki bilmekten korkuyormuş gibi.

Kahretsin, bu işte şimdiden başarısız olmuşum ve daha yeni başlıyorduk. Hiçbir fikri yoktu.

"Hamile olduğunu bilmeden önce vuruldum. Blaise'e ve ailenin geri kalanına kendilerini becermelerini söyledim ve bebeğimi taşıdığına dair hiçbir fikrim olmadan seni bulmak için döndüm. Tek düşünebildiğim sana ulaşmam gerektiği idi. Başka hiçbir şey ya da hiç kimse umurumda değildi. Ama sen gitmiştin ve

Sen benimsin. Sabahları uyanma sebebim. Yani, hayır, tatlılar. Bu senin hamile olmanla ilgili değil. Ama şu anda bana bağlı olduğun için rahatlamadığımı söylersen yalan söylemiş olurum çünkü görünüşe göre sen de gelecekte benim kadar emin değilsin."

Aramızdaki boşluğu kapattı, yüzümü kavradı ve yumuşak dudaklarını öyle bir güçle dudaklarıma bastırdı ki, geriye düşmemek için ağırlığımı kötü bacağıma vermek zorunda kaldım. Yine de bunu bilmesine izin vermeyecektim. Beni doyamıyormuş gibi öperken olmazdı.

Ona sarıldım, verdiği kadar iyi bir şekilde geri verdim ve sadece Söylenti olan tatlılığın tadını çıkardım. Pek çok kadına tatlı demiştim ama ona kadar hiçbirisi bu unvanı gerçekten sahiplenmemişti. O sahipti. Bu onun unvanıydı.

Ellerimi aşağı indirip kışını kavradım, sıktım ve sert aletim şortunun kasıklarına sürünene kadar onu yukarı ittim.

"Beni elinde tutmak istediğini düşünüyor," dedim dudaklarına karşı. "Evet," dedi nefes nefese.

"İşte benim kızım," dedim, ağzını tekrar alırken gülümseyerek.

Serbest kaldı ve aniden geri adım atarak beni şaşkına çevirdi. "Bacağın!" diye ciyakladı. "Çok özür dilerim! Otur."

"Ben iyiyim."

"OTUR" diye emretti, beni şaşırtarak.

Bana sertçe bakarken sırtarak geri çekildim. Tekrar kanepeye çöktüğümde, bacağıma tutup desteklemek için hareket etti.

"Daha dikkatli olmalısın."

"Ne istersen yaparım ama bir şartla." Gözlerini kısmıştı. "Ne?"

"O kıyafetleri çıkar ve günün geri kalanında kucağımda otur. Yemin ederim bir daha kalkmayacağım."

İçinden bir kahkaha patladı. "Ciddi misin?" "Ölümçül," diye onu temin ettim.

"Hep seksi mi düşünürsün?"

Başımı salladım. "Evet. Uyanık olduğum her dakika seni becermeyi düşünüyorum, tatlım." "Karnım kocaman ve yuvarlak olduğunda bunu düşünmeyeceksin."

Uzanıp elini tuttum ve onu kendime çektim. "İçinde benim çocuğum büyüyecek. Kendi bebeğimin annesi. Evet, bunu düşüneceğim. Sana kraliçeymişsin gibi tapacağım."

Kucağıma düştüğünde ağzından dökülen müzikal kahkahalar

Hayatımda yanlış olan her şey doğrudu. "King,"
dedi usulca.

"Öyle mi?"

"Seni seviyorum ve bu zayıf hissettirmiyor. Bildiğim en güçlü, en gerçek şey
gibi hissettiriyor."

• OTUZ BİR -

Ben sadece adamın kimseye saldırmasını engellemeye çalışıyorum.

RUMOR

Günde birkaç kez becerildiğim ve güneş ayaklarımın dibinde doğup batıyormuş gibi muamele gördüğüm bir haftanın, bu gece düzenlenen sahte nişan partisiyle yüzleşmek için bana yeterince güven vereceği düşünülebilirdi. Ama sevdiğim adamla birlikteydim. Çocuğumun babası başka bir kadınla nişanlıymış gibi davranıyordu. Bu çok zordu. Çok, çok zor. Belki de vücudumda hamilelik hormonları dolaşmasaydı, odaklanabilirdim. Bu işi halletmesi için ona destek olabilirdim. Her şeyi içimde tutmak ve bunu onun için zorlaştırmamak yapabileceğim tek şeydi.

Kapının çalınması beni rahatsız eden düşüncelerden uzaklaştırdı. Aynaya son bir kez baktım. Annette'in Maeme aracılığıyla bana gönderdiği gelinlik daha önce giydiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Hill'in benim için seçtiği gelinlik sadeydi. O zarif demişti ama ben sade olduğunu düşünmüştüm. Bu zarifti. Pahalı olduğundan bahsetmiyorum bile. Asılı poşeti açtığımda hâlâ üzerinde duran etiket, gözlerimi ovuşturmamaya ve doğru gördüğümünden emin olmak için gözlerimi kısma neden oldu.

Maeme'nin elbiseyle birlikte getirdiği gümüş rengi el çantasını aldım ama içinde sadece telefonum ve rujum vardı. Sonra Maeme'nin evinde hazırlandığım yatak odasının kapısını açmak için yürüdüm. Artık mavi oda olarak adlandırılmıyordu. Oradan benim odam olarak bahsediyordu ve benim olarak kabul edilen bir odaya sahip olmak kalbimi ısıtıyordu. Elbette kulübeyi özlemiştim ama yalnızken de kendimi güvende hissetmiyordum. Insanto'lar yok edilmiş olsa bile.

Sebastian bana gülümsedi, sonra kısık bir ıslık çaldı. "Lanet olsun, Rumor. Beni öldürecek."

Evet. Ben de bundan korkuyordum. Kıyafetim yüzünden değil, Maeme nişan partisine tek başıma gitmemem konusunda ısrar ettiği için. Tabii ki bunu benimle paylaşmak için King'in partiye hazırlanmak üzere Kingston'ların evine gitmek üzere ayrılmasını beklemişti. Ekstra güvenlik önlemleri alıyorlardı ve eğer beni takip eden adam

Scotlin gelmeye karar verdi. Umutları onun gelmesiydi ve onun için hazır olacaktı. King dün gece bana onun babasının siyasi kampanyasından biri olduğunu düşündüklerini söylemişti.

"Üstünü değiştirmek istemediğine emin misin?" Sebastian ensesini ovuşturarak sordu.

Omuz silktim. "Başka bir şeyim yok. Annette giymem için bu elbiseyi gönderdi ve Maeme de onayladı."

Sadece başını salladı ve gergin, kesik bir kahkaha attı. "Tabii ki öyle."

Ona bir el salladım. "Smokin sana çok yakışıyor."

Dudakları çarpık bir sırıtışla kıvrıldı.

"Teşekkürler."

Gerçek buydu. Çekici bir adamdı ve bunun farkında olduğundan emindim. Onu böyle görmek King'i görme konusunda beni endişelendiriyordu. O da smokin giymiş olacaktı. Smokin içinde nasıl göründüğünü hatırlamak kalbimin çarpmasına neden oldu. Scotlin ona yapışacaktı ve bu acı verici olacaktı ama eve döndüğünde yanında olacağı kişi ben olacaktım.

"Hazır mısın o zaman?" diye sordu.

"Evet. Bu işi bitirsek iyi olur." "Ben de aynen öyle düşünüyorum."

Ben önden gideyim diye geride durdu. Biz inerken Maeme merdivenlerin dibinde duruyordu ve beni gördüğünde yüzünde kocaman, parlak bir gülümseme belirdi. Yere kadar sarkan soluk mavi saten bir elbise giymişti. Maeme çok güzel bir kadındı ama onu bu şekilde görmek beni hayrete düşürmüştü.

"Aman Tanrım, çok güzel görünüyorsun. Yeşilin gözlerine yakışacağını biliyordum.

Nefes kesicisin."

Sebastian konuştuğunda ona teşekkür etmeye başladım.

"Hadi canım. Beni sevdiğini sanıyordum Maeme. King onu gördüğünde kendini kaybedecek ve o zaman öldüreceği kişi de ben olacağım."

Maeme gözlerini devirdi. "Bu kadar dramatik olma. Eğer King'in Scotlin May'le nişanlıymış gibi davranmasını izlemeye gidecekse, o zaman kendine güvenmeli, güzel hissetmeli ve King'in bakmadan duramadığı kişinin kendisi olduğunu bilmeli."

"Bu gece Scotlin'e bakması ve takipçinin orada olma ihtimaline karşı tetikte olması gerekiyor."

Maeme omuz silkti. "O işini yapacaktır. Ayrıca orada o kadar çok güvenlik var ki kimse harekete geçecek kadar aptal olamaz."

"Onlara ihtiyacımız var. Scotlin'le aramızdaki bu sahte ilişki bir an önce bitmeli. Özellikle de Rumor hamileyken. King daha da dengesizleşti. Böyle devam edemez."

Maeme başını salladı. "Evet, biliyorum. Bu konuyu Stellan'la konuşacağım." Sebastian arkamdan, "Oh, o biliyor," diye söylendi.

En alt basamağa ulaştığımda Maeme bana sarıldı, sonra da elimi tuttu. "Senin için bir şeyim var."

Elini cebine soktu ve asa benzeri küçük bir şey çıkardı. "Maeme, cidden mi?" Sebastian yanımda söyledi.

Ona baktım ve kaşlarının birbirine yaklaştığını gördüm. Oraya her ne koyduysa kabul etmiş gibi görünmüyordu.

"Ona henüz silah veremem. Önce ona bir silahı nasıl kullanacağını öğretmeliyiz." "Eğer biri onu kullanmasını gerektirecek kadar yaklaşırsa, o zaman King'in her halükarda onu deşecek."

Omuz silkti, çantamı bana geri verdi, sonra yanağımı okşadı. "Bu bir şok tabancası. Yasadışı bir tane. Çok etkili. Senden üç kat büyük bir adamı bir saniyeden kısa bir sürede yere serer. Gerekirse kullan. Kendinizi tehdit altında hissettiğiniz ya da güvenliğinizden emin olmadığınız her an çıkarın ve hazır bulundurun."

Tek duyduğum *yasadışı olduğuydu*. Çantama yasadışı bir şey koymuştu.

"Gitmeliyiz. Geç kalmak istemeyiz," dedi ve kapıya doğru döndü.

Sebastian en son çıkarken ben de onu takip ettim ve arkamızdan kapıyı kilitledim. Garaj yoluna park edilmiş limuzin şaşırtıcı olmamalıydı. Aracın yanında uzun boylu, geniş omuzlu ve korkutucu bir ifadeye sahip bir adam duruyordu. Biz yaklaşırken kapıyı açtı ve Maeme içeri girmeden önce ona dudaklarında küçük bir gülümsemeye neden olan bir şey söyledi. Bu gecenin hepsinin istediği gibi geçmesini ve çantamdaki yasadışı şok tabancasını kullanmak zorunda kalmamayı umuyordum.

Kingston'ların evi geceleri daha da güzeldi, ıslıl ışıldı. Kendimi zamanda geriye gitmiş ve Güney'in derinliklerinde elitlerin verdiği bir partiye katılıyormuş gibi hissettim. Giriş merdivenlerine yaklaştığımızda Maeme bize döndü.

"Sen onun flörtüsün," diye azarladı Sebastian'ı. "Tanrı aşkına ona kolunu ver, evlat."

Sebastian bana baktı ve sırttı, sonra tutmam için kolunu uzattı. "Ölmek üzereyim ve onun umurunda bile değil," diye fısıldadı ve gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmama neden oldu.

Maeme'nin arkasındaki evin içine girdik ve içeride duran, insanları selamlayan adamı daha önce hiç görmemiştim ama yüzünü tanıyordum. Tüm Georgia onun yüzünü tanıyordu. Jefferson May. Karısı Marigold da yanında duruyordu. Onlar Güney'in sağlam, kiliseye giden Cumhuriyetçi ailesiydi. Adlarına hiç leke sürülmemişti. İnsanlar onlara hayrandı. Georgia halkı onun mafyayla bağlantısı olduğunu bilse ne düşünürdü acaba?

"Maeme Salazar." Jefferson May yüzünde kocaman bir gülümsemeyle gülümsedi. "Çok uzun zaman oldu."

Maeme öne çıktı ve elini sıkarak onayladı, ardından eşi Marigold'a sarıldı. Geri çekildiğinde bana ve Sebastian'a doğru bir el uzattı. "İkiniz de Sebastian'ı tanıyorsunuz," dedi. "Yanındaki güzel bayan Rumor Beauregard. Yakın bir aile dostumuzdur." Bunu söyleme şekli benim onun ve ailenin geri kalanı için önemli olduğumu açıkça ortaya koyuyordu.

Sebastian bir adım öne çıkıp Jefferson'ın elini sıktı ama gözlerini bana çevirdiğinde gülümsemesi daha az neşeli ve zoraki görünüyordu. Bakışlarında tuhaf bir ifade vardı. Sanki belli etmemeye çalışarak beni inceliyordu. King yüzünden miydi? Beni Scotlin için bir tehdit olarak mı görüyordu? Umarım bunu yanlış anlamışımdır. Yine de elimi sıktağında, gözlerinde bir tedirginlik titreşimi görebiliyordum. Bu adamdan uzaklaşmak istedim. İçimdeki uyarı yüksek alarmdaydı ve onlardan ayrılmak için döndüğümüzde, bunun bittiğine şükrederek derin bir nefes aldım.

Tüm bunları kafamda uydurmuş olabilirdim ama bana bakışını bir türlü atlatamıyordum, sanki... beni tanıyormuş gibi. Ve tanımak istemiyordu. Düşüncelerim bu tuhaf karşılaşmaya o kadar odaklanmıştı ki balo salonuna girdiğimizde King'in Scotlin'in yanında durduğunu hemen fark etmedim. Ta ki Sebastian'ın kolu elimin altında gerilene kadar.

King, smokin içinde hatırladığım her şey ve daha fazlasıydı. Onu gördüğümde midemde oluşan kıpırtılar nefesimi tutmama neden oldu. Çok güzeldi. Gözlerimiz buluştuğunda, onun gülümsediğini görmek istedim. Benim olduğuna dair o güvenceye sahip olmak. Ama gülümseme yoktu. Gizli bir alışveriş yoktu.

Sevginin. Yüzündeki ifade kızgın olduğunu açıkça gösteriyordu. Belki de *öfkeli* daha iyi bir kelimeydi.

"Ve işte başlıyoruz," diye mırıldandı Sebastian.

Elimi kolundan çektim ve Scotlin'le konuşan Maeme'ye doğru küçük bir adım attım. King'in gözleri benimkileri tutarken tüm duruşu kaskatı kesildi.

"King, canım, gülümsemelisin. Bu bir parti," dedi Maeme, sanki uslu durması için onu uyarmak istercesine kolunu sıkıca kavrayarak. Kral onu tanımayınca bana döndü ve sanki dünyada her şey yolundaymış gibi gülümsedi. "Sebastian yalnız kalmasın diye Rumor'a eşlik edecek kadar nazikti. Annette'in gönderdiği elbise ona çok yakışmış, değil mi?"

King gözlerini Sebastian'a dikti ve gözlerindeki tehdit, bakan herkesin görebileceği kadar açıktı.

Scotlin koluna dokunup ona doğru eğilerek, "Tatlım," dedi, "insanları selamlamaya ara vermek istersen, ara verebiliriz. Sadece söylemen yeterli."

Kıpırdamadı ya da ona cevap vermedi. Gözleri tekrar bana kaydı. Sinirli bir şekilde gülümsedim, şimdi ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Beni burada istemiyordu ama gelmeyi ben istememiştim. Maeme ısrar etmişti. Aksi takdirde, ben de

tanımadığım korumalarla birlikte.

Şu anda o seçenek bundan çok daha iyi bir fikir gibi görünüyordu. Gözlerim acıdı ve bunun aptalca olduğunu biliyordum ama King'in bana yönelttiği bakışlara iyi tepki vermiyordum. Bana hiç öyle bakmazdı.

"Sebastian, neden Rumor'u birileriyle tanışmaya ve ona içecek bir şeyler almaya götürmüyorsun?" Maeme mutlu bir ses tonuyla King'e döndü. Uzun eteğini savurarak yanımdan geçerken kolumu okşadı, King ya da Scotlin'e başka bir şey söylemedi.

Bakışlarımı yere indirdim, saklanacak bir yer bulmak ve orada kalmak istiyordum.

Sebastian dirseğime dokunmadan önce King'e son bir kez bakarak, "Elbette," diye cevap verdi.

"Yapma." King'in sesi o kadar soğuktu ki ürpermeme neden oldu. "Ona dokunma."

Sebastian'ın eli hemen benden uzaklaştı. "Anladım," dedi gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle.

Sonra başıyla onunla gelmemi işaret etti. King'e dönüp bakmadım ama onu hissedebiliyordum. Gözleri sıcak bir alev gibi her hareketimi takip ediyordu.

Bara vardığımızda Sebastian nihayet bana baktı. "Su ister misin? Soda?"

"Su iyi," diye cevap verdim.

"Duru mu yoksa köpüklü mü?"

"Hala."

Barmene döndü. "Buzlu su ve dört shot Maker's." Ona bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Gömleğinin yakasını çekti. "Ona ihtiyacım olacak," diye açıkladı.

"Delirmiş," diye fısıldadım.

"Öyle mi düşünüyorsun? Bu gece birini öldürmezse şanslı sayılırız. Görünmemeye çalışın... şey, sadece... eğer yapabilirsiniz, olduğunuzdan daha çekici olmayın."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

İç çekti. "Bilmiyorum amına koyayım. Ben sadece adamın kimseye saldırmasını engellemeye çalışıyorum."

"Bana kızgın mı?"

Sebastian başını salladı. "Hayır. Senin böyle görünmene ve hak iddia edememesine çok kızdı. Maame ne düşünüyordu bilmiyorum. Sana bir muumuu falan giydirmeliydi."

Benden küçük bir kahkaha kaçtı ve kısa bir süre sırtıttı, sonra ifadesini neredeyse anında kapattı.

"Beni kendine güldürme. Kıcı saniyeler içinde üzerimde olacak."

Kendime engel olamayarak ona baktım ve kızgın bakışları benimkilerle buluştu. Scotlin onunla konuşuyordu ama gözlerini benden kaçırmadı. Gözleri yavaşça vücudumda gezindi ve her yerimin ısındığını hissetmeme neden oldu. Tekrar yüzüme ulaştığında, onu rahatlatmak için usulca gülümsedim ama işe yaramadı. Gülümsememe karşılık vermedi.

"Bu kadar yeter," diye fısıldadı Sebastian. "İkiniz göz göze gelemesiniz, yoksa bu iş yürümez. İhtiyacımız olan son şey, Scotlin May'in nişanlısının bir ilişkisi olduğunu söyleyerek tüm sosyal medyada bunun fotoğraflarının olması."

Bana uzattığı bardağı aldım ve gözlerimi King'den ayırdım ki bunu yapmak çok zordu. Tek yapmak istediğim ona bakmaktı. Hayır, bu doğru değildi. Onun kollarında olmak istiyordum. Ona olabildiğince yakın olmak.

"Nişan bitince ne olacak?" Ona sordum.

Sebastian viskisinden bir yudum aldı. "Takipçi yakalanacak o zaman."

Bu siyasi bir mesele olduğu için, adamla ilgilenmeyeceğiz. Yetkililere teslim edilecek. Scotlin yaşadığı travma nedeniyle nişanı bozacak ve duygusal iyileşme için Paris'e taşınacak. Jefferson onun yanında duran ve adalet isteyen koruyucu bir baba olacak. Halkın gözünde her şey onlar için güzel olacak. Kürtajı kamuoyuna yansırsa, bunun gölgesinde kalması umuluyor. Göreve başladığında ve sapık serbest bırakıldığında, ortadan kaybolacak."

Suyumdan bir yudum aldım ve sonra "Kaybolmak mı?" diye sordum. Bir kez başını salladı.

"Anlamı?"

Sebastian bana baktı. "Yani onu biz halledeceğiz." Oh. Ohhh.

"Anlıyorum."

King'e bakmamak için kendimi zor tutarak kalabalığı ve gelen insanları taradım. Bu kolay bir iş değildi. Çok baştan çıkarılmışım.

"Sence adam burada mı?" Sebastian'a sordum.

Konuşmaya başlamıştı ki birden yüzünde bir gülümseme belirdi ve dikkati beyaz saçlarının çoğunu örten siyah kovboy şapkalı yaşlı bir beyefendiye odaklandı. Kısa kesilmiş sakalı da aynı derecede beyazdı. Sebastian'dan birkaç santim kısaydı ama duruşu bir otorite havası veriyordu.

"Her geçen gün babana daha çok benziyorsun," dedi adam Sebastian'ın elini sıkarken. "Kardeşinden bile daha çok."

Sebastian kıkırdadı. "Eminim Thatcher bunu bir iltifat olarak kabul ederdi," diye cevap verdi ve sonra bana döndü. "Rumor, bu Dawson Woodrow. Dawson, bu da Rumor Beauregard. Kendisi yakın bir aile dostumuzdur."

Yaşlı beyefendi başıyla selam verdi ve şapkasını bana doğru eğdi. "Memnun oldum, Bayan Beauregard. Neredeyse otuz yıldır Shephard'lardan kazanan yarış atları satın alıyorum."

"En iyisi onlarda, ama lütfen bana Rumor deyin."

Bana takdir dolu bir bakış attı, sonra gözlerini Sebastian'a dikti. "Ben olsam bunu saklardım."

Sebastian güldü ama King'e doğru bir bakış attığını görebiliyordum. King cevap verince konuyu Derby'ye çevirdi ve yarışan atlar hakkında konuşulurken ben sadece yarım yamalak dinledim. Gözlerim odayı taradı, tanıdıklarımı buldum, hepsi de aile üyeleriymiş.

Ronan Salazar ve Jüpter odanın en sağında konuklarla konuşuyorlardı. Ronan'ın sanki onu izliyormuş gibi King'e doğru gelişigüzel baktığını görebiliyordum. Yerini terk etmediğinden emin olmak için.

Maeme'ye ne kadar yakın olsam da Ronan ve Jupiter'i çok az tanıyordum. Kızları Birdie'ye bayılıyordum ama bebeğin onları daha da yakınlaştırıp yakınlaştırmayacağını merak ediyordum. Onları gerçekten ailem gibi hissedebilecek miydim? Çocuğumun büyükanne ve büyükbabası olacaktı. King annesinden hiç bahsetmezdi ve onun bebeği tanımak isteyip istemeyeceğini merak ediyordum. Bunu hiç konuşmamıştık ama bebeğimin sahip olabileceği tüm aileye sahip olmasını istiyordum. Benim hiç sahip olmadığım bir şeye. Sevilerek ve hayranlık duyularak büyümesini. Ne kadar çok aile, o kadar iyi.

• OTUZ İKİ -

Lanet burnumu kırdı!

KING

Daha fazla dayanamayacaktım. Ona yan gözle bile bakan her ibnenin kalbini sökmek istiyordum. Sebastian itaat ediyordu. Ona bir daha dokunmaya yaklaşmamıştı. Bu, var olduğunu bilmediğim bir cehennem seviyesiydi ve cehenneme ait olduğumu bilsem de henüz ölmemiştim.

Scotlin gülümserken dişlerinin arasından, "Onu bir sonraki yemeğinmiş gibi izlemeyi bırakmalısın," diye tısladı.

"O benim bir sonraki yemeğim," diye cevap verdim. "Bu saçmalık biter bitmez." "Ugh, King. TMI," dedi iğrenmiş bir sesle.

Her neyse. Rumor'un amının ne kadar tatlı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ömür boyu hapis cezasıyla yüzleşmek üzereymiş gibi görünüyorsun. En azından gülümsemeye çalış."

"Yapabileceğimin en iyisi bu," diye cevap verdim.

"Bak, bunun bitmesine ben de en az senin kadar hazırım. Daha eğlenceli olacağını düşünmüştüm ama senin bu hale gelebileceğinin farkında değildim."

Rumor, Roland'ın karısı Luella'nın söylediği bir şeye güldü ve göğsüm sıkıştı. O sesi duyabilecek kadar yakın olmak istiyordum. Buraya geldiğinde onu üzümüştüm ve tekrar rahatlaması biraz zaman almıştı. Elimde olan bir şey değildi. Sebastian'a dokunarak ve bir melek gibi görünerek gelmişti.

Benim meleğim.

Jefferson, "Tüm konuklar geldi," diye bizi bilgilendirdi. "Scotlin, annenle birlikte misafirlerin arasına karışmaya git. King, seninle konuşmam gerek."

Odadan çıkmak istemedim. Bu Rumor'u göremeyeceğim anlamına geliyordu. Ona bakmak için gözlerimi ondan ayırdım. "Şimdi mi?"

Başını salladı.

"Bu iş bitene kadar bekleyemez mi? Olağandışı bir şey olursa burada olmalıyım." Yani Rumor'u koruyabilir ve onu dışarı çıkarabilirdim.

"Oda iyi korunuyor," diye cevap verdi. "Bu bekleyemez."

Sebastian'a baktım, bakışlarımla buluşmasını istedim. Scotlin'in kuzenlerinden biriyle konuşmaya dalmıştı ve bunu fark etmedi. Hay sikeyim. Çabuk olacağım. O iyiydi. Şu anda yanında Sebastian vardı ve Storm sadece birkaç adım ötedeydi.

"Tamam," diye kestirip attım ve balo salonundan çıkarken onu takip etmek için döndüm.

Çalışma odasına varana kadar yürümeye devam etti, sonra kapıyı açtı, arkamıdan kapatmadan önce girmem için geri adım attı. Onun iyiliği için, Rumor'u izlediğim için beni düzeltmeyeceğini umuyordum. Kim olduğu sikimde bile değildi. İstesem onu izlerdim. O benimdi. Kimse bana aksini söyleyemezdi.

"Bu söylentiye nereden biliyorsun Beauregard?" Çenem sıkıştı. "O benim."

Gözleri genişledi. "Anlıyorum. Ama o nereden geldi? Bizim çevremizden değil."

"Neden?" Georgia'nın bir sonraki valisini nasıl öldürebileceğime ve bunu nasıl saklayabileceğime karar verirken ısırdım.

Gözleri kısıldı. "Benim kaynaklarım var, Kral. Çok kolay bir şekilde gidip babanızı bulabilir ve ona bu soruları sorabilirim. Onun size ait olduğu çok açık olduğu için bir saygı göstergesi olarak sizi seçtim. Geldiğinden beri onu izlemeyi bırakmadın."

Ona kadar say. Adamın boynunu kırma.

"Rumor Maeme'ye getirildi ve bizim korumamız altında tutuldu. Bunun sizi nasıl etkilediğini anlamıyorum."

"Georgia'dan değil o zaman?" diye sordu.

Başımı salladım. Adamın bana ait olanla ilgilenmesi tüylerimi diken diken etmeseydi buradan çıkıp giderdim. Kız onun radarında olmamalıydı ve onun hakkında sorular sormaya başlarsa lanetlenirdim.

"Ya bana ondan bahsedersiniz ya da ben geçmişini araştırırım. Bu soruları sormak için kendimce sebeplerim var."

"Şimdilik kızınızla nişanlı olduğum için mi? Bu bir sebep değil Jefferson. Burnunu ait olmadığı yere sokuyorsun. Bizim işimiz Scotlin'in sapığını yakalamak. Seni ve ailenin adını korumak ve bir sonraki vali olduğundan emin olmak. Bu iş burada bitiyor. Sen aileden değilsin. Dedikodular aileden."

Son kısımda yüzündeki şok ifadesi beni sinirlendirdi. Tüm bu lanet durum beni sinirlendiriyordu.

"O artık aileden mi?"

"Evet," diye hırladım, göğsümün içinde tutuşturduğu öfkeyi kontrol edemiyordum. "Anlıyorum. Bu daha da büyük bir sorun haline getiriyor. Onun nerede olduğunu bilmem gerekiyor.

geldi."

"Hayır."

"Bunu bana neden söyleyemiyorsun? Stellan'a ya da babana gitmektense sana gelmemi tercih etmez misin?"

Ellerimi boynuna dolamak isteyerek ona doğru bir adım attım. Yüz ifademden bunu açıkça okumuş olmalı ama sadece gerildi. Geri çekilmedi. Ne kadar çok istesem de onu öldüremeyeceğimi biliyordu.

"Bilmek istediğin şey nedir?" diye sordum.

"Onu Louisiana'da mı buldun?" diye sordu.

Bir şey biliyordu. Bu hiç hoşuma gitmedi. Onunla ilgili benden bir şey saklıyordu ve ben bu lanet olası odada patlamak üzereydim. Bunu yaptığımda desteğe ihtiyacı olacaktı.

"Hayır. Ama orada doğdu."

Yüzü soldu ve derin bir nefes aldı. "Hangi kısmı?"

"Sadede gelmen gerek May. Sabrım tükenmek üzere ve bundan sonra olacakları kontrol edebileceğime dair sana söz veremem."

"Soyadı. Gerçekten Beauregard değil, değil mi?"

Bir an düşündüm, sonra bu işin aslını öğreneceksem ona bilmesi gerekenleri söylemem gerektiğine karar verdim. Başımı salladım. "Ben LeBlanc."

Jefferson iki adım geri çekildi, sonra arkasındaki sandalyeye çöktü. "Siktir," diye fısıldadı.

"Bundan daha fazlasını söylemen gerekecek," dedim, bundan hiç hoşlanmamıştım.

Ben onu görmeden önce Rumor'un geçmişini tamamen araştırmıştık. Hikayesini biliyordum. Geçmişini. Çok acı çekmiş olması ve gençken ona zarar veren piçin peşinde olmam dışında endişe verici bir şey yoktu.

"Annesini tanıyordum," dedi yere bakarak. "Eve girdiğinde ve onu gördüğümde, zamanda geri gitmiş gibi hissettim. Tam bir kopyası. Saçları bile. Bir an için o olduğunu düşündüm. Ama sonra bunun imkansız olduğunu fark ettim."

Sanki az önce göğsüme bir tuğla fırlatmış gibi hissettim. "Annesini tanımıyor. Evlatlık sisteminde büyümüş."

Bir an için gözlerini kapattı ve "Tanrı'ya şükürler olsun" diye fısıldadı.

Bu da neydi böyle? Hayatı bir kâbustu ve bunun için Tanrı'ya şükreliyordu. Orosu çocuğu çizgiyi çok aşıyordu.

"Kendini açıklamak için beş saniye var," diye uyardım onu. "Ariella

LeBlanc dolabımdaki tek iskelet. Daha önce hiç kariyerimde yayınlanmasına çok yaklaştım. Onun ortaya çıkacağı gerçeği uykularımı kaçırdı. Biri onu bulacak ve konuşması için para teklif edecekti," dedi ve sonra bakışlarımı karşılamak için gözlerini kaldırdı. "Onunla bir iş gezisinde tanıştım. Sık gittiğim bir kulüpte çalışıyordu. Ona bir kez baktım ve kendimi kaptırdım. Altı ay boyunca devam etti ve sonra bir gün bana hamile olduğunu söyledi. Ona yarım milyonluk bir çek yazdım ve kürtaj yaptırtmasını, geri kalanının da sus payı olduğunu söyledim. Bir daha da geri dönmedim. On yıl sonra, siyasi kariyerim yükselişe geçtiğinde bazı duyumlar aldım. O kapının sıkıca kapandığından emin olmak istedim. Ondan hiçbir iz yoktu. En ufak bir iz bile."

O konuşurken aklımdan birkaç şey geçiyordu ama hepsinin önüne geçen tek bir şey vardı.

"Kaç yıl önce?" Ellerim iki yanımda titreyerek sordum. Ellerimi yumruk yaptım ama aldığım her nefeste artan gazabın sarsıntısı hafiflemedi.

"Neredeyse yirmi beş," diye yanıtladı.

Ona saldırırken yüksek bir kükreyle patladım, gömleğini yakaladım ve onu duvara geri fırlattım. Göğsümdeki canavar beni parçalamış ve kontrolü ele almak için dışarı çıkmıştı. Onu lime lime etmek istiyordum. Merhamet için yalvardığını görmek. Kanlı bir ceset olana kadar gözlerindeki hayatın sönüşünü izlerken ayaklarımın dibinde kan kaybından ölmesini.

Arkamdan yüksek bir ses geldi ama umurumda değildi. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu piç Rumor'un kürtajı için para ödemişti. BENİM RUMOR'UM. Onu daha doğmadan öldürmek istemişti. Kollarımda beni çeken eller hissettim ama boğazımdan hayvani bir ses çıkarken sarsılarak kurtuldum. O ölecekti.

"KRAL!"

Adımı duydum ama zar zor hatırladım. Bunun için beni bir çarmıha asabilirlerdi ama ben bu adamın işini bitirecektim.

Kollar göğsümü ve kollarımı sararak beni geri çekti. Karşı koydum, hırladım ve küfrettim ama kurtulamadım.

"SEN ÖLÜ BİR ADAMSIN!" Ona söyledim.

Gözleri kocaman açılmıştı ve yüzü giydiği gömlek kadar beyazdı.

"Ne oluyor, King?" Storm kulağıma yakındı.

Başımı arkaya attım ve göğsümün etrafındaki eller neredeyse kurtulmama yetecek kadar gevşediğinde yüksek sesle bir "SİKTİR!" onu takip etti.

"Biraz yardım eder misin?" Wells diğer tarafımdan

söyledi. "Lanet burnumu kırdı! Elimden geleni

yapıyorum!"

Bu Sebastian'dı. O neden buradaydı? Rumor'un yanında kim vardı?

"Rumor!" Çılgınca kapıya doğru dönerek talep ettim.

"Maeme ve Stellan'la birlikte. Thatcher da içeride, herkesi gözlüyor. Maeme'nin çantasına koyduğu lanet olası yasadışı şok tabancasından bahsetmiyorum bile," dedi Sebastian.

"Birinin burada neler döndüğünü açıklamaya başlaması gerekiyor," dedi Monte, içeri girerken kapıyı arkasından çarparak. Gözleri Jefferson'ınkilere ve tekrar bana kaydı. "Jefferson'a sen mi saldırdın?" diye sordu kuşkuyla.

"Bu üçünden kurtulduğumda, onu öldüreceğim," diye cevap verdim, tapığım kadına hayat veren ama onu öldürülmeye terk eden adama bakarken öfkeden kuduruyordum. Bunun bedelini ödemişti. Adam o kaltak kızını şımartırken ve ona istediği her şeyi verirken, kız büyürken lanet olası bir kabus yaşamıştı.

"Dur!" Storm bana bağırdı. "Jefferson'ı öldürmene izin vermeyeceğiz. Sakin ol lan."

Barrett, "Birinin açıklamaya başlaması gerekiyor," dedi.

Onun da burada olduğunu fark etmemiştim bile.

Gözlerimi hâlâ duvara yaslanmış, beni bir deliymişim gibi izleyen piçten ayırmadım. Ne kadar deli olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bilecekti. Bu şerefsizler beni bıraktığında.

"Ben..." diye başladı, zorlukla yutkunarak. "Rumor'u tanıdım. Ya da ona benzeyen birini. O... annesini bir zamanlar tanıyordum. Düşündüğüm kişi olduğunu doğrulamak istedim. Bunun onu kızdıracağını farkında değildim. Kızın ona ait olduğu belli olduğu için saygımdan dolayı bu konuyu ona açacaktım. Böyle tepki vereceğini bilmiyordum, yoksa onunla konuşurdum.

Stellan."

"Onu aldırmaya çalıştın, seni lanet olası pislik!" Diğerleri beni sıkıca tutarken ben bağırdım. Beni sonsuza kadar tutamazlardı.

"Lanet olsun," dedi Monte, Jefferson'ın daha önce oturduğu yere doğru yürüyerek.

"Rumor'un annesini tanıdığını mı söylüyorsun?" Barrett sordu.

"Evet, onu tanıyordu. Onu kullandı, sonra da çekip gitti. Yaptığı çocuğu aldırması için ona para bıraktı ve bir daha arkasına bakmadı," dedim tüm vücudum titrerken.

Hiç kimseden bu adamdan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. Churchill Millroe hariç. İlk sırada onlar vardı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Storm, sol kolumdaki tutuşu sıkılaştırmıştı. "Onu buradan çıkarmalıyız. Bu durumdan yakın zamanda kurtulamayacak."

"Git. Gerisini biz hallederiz."

"Bu iş daha bitmedi," diye Jefferson'ı uyardım.

Kapıya doğru ilerleyene kadar beni ittiler. Biz oraya varmadan kapı açıldı ve Thatcher içeri girdi. Gözleri odanın geri kalanını incelemek için beni tuttuğu yere gitti.

"Ne kaçırdım?" diye sordu.

Storm ona, "Evi ve yoluna çıkan herkesi parçalamaya başlamadan önce onu bu lanet evden çıkarmamıza yardım et," dedi.

Thatcher sırtıttı. "Kulağa iyi bir zaman gibi geliyor. Gitmesine izin vermek istemediğine emin misin?"

Monte ona, "Git babanı getir," dedi. "Ve... muhtemelen Rumor'u da getirmen gerekiyor. Onu sakinleştirecek tek şey o olabilir."

Thatcher bana bir kez daha baktı, sanki sadece eğleniyormuş gibi kaşlarını kaldırdı ve sonra gitmek için döndü.

Sebastian bana, "Rumor'un yanında böyle davranırsan çok korkar," dedi.

Beni evden çıkarıp ön tarafa park etmiş limuzinlerden birine doğru götürdüklerinde cevap vermedim.

"Eğer gitmene izin verirsek, hareketsiz kalıp Rumor'u mu bekleyeceksin?"

Eve baktım, oraya girip lanet olası eyalet temsilcisini öldüremeyeceğimi biliyordum.

"Evet," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Önce Storm bıraktı ama diğer ikisi bana güvenmiyor gibiydi. Wells hafıfledi

Sanki benim ona sırt çevirmemden daha çok endişeleniyormuş gibi geri çekildi. Sebastian onu takip etti ve ben de kollarımı sallayarak limuzinin tavanına tutunmak ve kendimi desteklemek için ilerledim. Kafamı boşaltmam gerekiyordu. Bunu düşünmemeliydim. Eğer düşünmeme izin verirsem, yine kendimi kaybederdim.

"İyi misin? Çünkü işte geliyor," dedi Storm bana.

Thatcher yanında Rumor'la merdivenlerden inerken arkamı döndüm. Giydiği pırıltılı yeşil elbise her kıvrımına yapışıyor ve bacaklarını benim hoşuma gitmeyecek kadar yukarı kaldırıyordu. Hayatımda gördüğüm en çarpıcı yaratıktı ve onu koruması, ona bir yuva vermesi, ona değer vermesi gereken adam annesine onu öldürmesi için para vermişti. Ona bir hayat şansı bile verilmeden önce.

Ama annesi yapmamıştı. O hayattaydı ve mükemmeldi. O tatlı melek yüzüyle bana doğru yürüyordu. Benim için.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Daha fazla bekleyemeyerek ona doğru gittim, belinden kavradım ve ağzıma aldım. Benim olduğunu hatırlatmam gerekiyordu. O burada benimleydi. Geçmiş Jefferson May'in planladığı gibi gerçekleşmemişti. Onun ihmali yüzünden hayatı boktan olmuştu ama geri kalanının lanet olası bir peri masalı olduğundan emin olabilirdim.

Elleri göğsüme gitti ve daha fazlasını isteyerek bana doğru eğilirken gömleğimi yumrukladı. Ona daha fazlasını vermek üzereydim. O kadar çok verecektim ki nefesini tutması için biraz zaman vermem için bana yalvaracaktı.

Thatcher sözümüzü keserek, "Onu limuzine bindir," dedi. "Herkesin görmesi gereken son şey, bu Scotlin'le nişan partinizken ona sakso çekmenizdir."

Geri çekilerek gözlerinin içine baktım ve iyi olduğuna dair kendime güvence verdim. Artık ona sahiptim ve tüm kötü şeyler sona ermişti. Bir daha asla bunları yaşamayacaktı.

"Sorun ne?" diye sordu, yüzüme dokunmak için uzandı.

Yumuşak eline doğru eğildim. "Artık bir şey yok."

"Güzel bir yüzle gizlenmiş psikopatlardan biri. Yanlış tetiğe basana kadar çekici ve boktan görünüyor," dedi Thatcher kayıtsızca.

Kaşlarını çattı ve alnını gölgeleyen bir çatık kaşla ona baktı. "O bir psikopat değil," diye onu bilgilendirdi. "Onun hakkında böyle konuşma."

Arkamdan öksürükle bastırılmış bir kakhaha duydum.

"Hadi, tatlım. Eve gidelim."

Tekrar bana baktı. "Ama parti var. Henüz gidemezsin."

"Yapamaz amına koyayım," dedi Storm. "Hepiniz içeri girin ve lütfen Rumor, bütün gece onu meşgul edin."

Beni geçip Storm'a baktı. "Ne oldu? Bir şey kaçırdım."

Ona Jefferson May hakkındaki gerçeği söyleyip söyleyemeyeceğimden emin değildim. Söylemem gerektiğini biliyordum ama söylediğimde vereceği tepkinin beni adamın kapısının önüne, lanet olası boğazını tekrar kesmeye hazır bir şekilde göndermeyeceğinden emin olamıyordum.

"Çok fazla," dedim. "Şu anda bilmen gereken tek şey, sahte nişanın sona erdiği."

"Öyle mi?"

Sesindeki umutlu ifade içimi parçaladı. Bu saçmalığa katlanmıştı ve bunun onun için zor olduğunu biliyordum. Artık değil. Bir daha asla.

"Evet, tatlım, öyle."

"Zaten kimse inanmıyordu." Wells konuştu. "Bütün gece seni izlediğine göre kimi istediği belliydi."

Yüzünü kaplayan gülümseme beni kıkırdattı. Benim kızım bunu severdi. Durakladı ve sonra gözleri şok içinde kocaman oldu.

"Sebastian!" dedi bir elini göğsüne bastırarak. "Yüzüne ne oldu senin!"

Daha önce ona hiç dikkat etmemiştim ama şimdi yüzündeki ve gömleğinin önündeki kana bakınca, muhtemelen onu görmeden önce başka bir yere gitmesini sağlamalıydım.

Gözleri bana döndü. Ona benim yaptığımı söylemeyecekti.

"King'in kafasının arkasına çarptı," dedi Storm ve limuzinin açık kapısını işaret ederek gitmemizi istedi.

Limuzine ulaştığımızda ona "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu. "Kaza. Çok sakardır," dedim ve elimi kışına koydum. onu içeri girmesi için dürterken elbisesini aşağıda tutmak için.

Ben de ona baktım. "Artık ödeşтик diyebilirim."

"Ne için?" Wells sordu.

"Söylentiye dokunmak için," diye açıkladı Storm.

Başını çevirip dehşet içinde bana baktığında onu duyduğunu anladım.

Storm kapıyı arkamdan kapatırken sırtarak içeri girdim. "Ne var, tatlım? Aklıma girdiyse yapacak bir şey yok."

Gözlerini kısmıştı. "Bana doğruyu söylemiyorsun. Neredeyse

dirseğime dokundu, Kral."

"Umurumda değil," dedim ona, elbisesini yukarı çekip elimi kalçalarının arasına kaydırarak. "Ve beş saniye içinde sen de umursamayacaksın."

Tartışmak için ağzını açtı, ama parmağımı külotunun içine kaydırđım anda, onun yerine bir nefes verdi ve iyi bir kız gibi bacaklarını açtı.

• OTUZ ÜÇ -

İşte bu kadar. Çılgılık at. İnsanların seni duymasını istiyorum.

RUMOR

Bir zamanlar babamı tanımak için her şeyimi verebileceğim bir zaman vardı. Yıllarca bunun hayalini kurmuştum. Neye benzediğini. Beni bulduğunda ne diyeceğini. Ne yazık ki bu hayallerin hiçbiri gerçeğe dönüşmemişti.

Jefferson May büyük olasılıkla spermi benim yaratılmama yardımcı olan adamdı, ama daha fazlası değildi ve asla olmayacaktı. Bana hayat veren iki insan hakkındaki gerçeği öğrenmiş olmak aslında hiçbir şeyi değiştirmede. Beni yok etmedi. Asla sahip olamayacağım bir şeye dair küçük bir sızı dışında beni çok az etkiledi.

Aileye ihtiyacım yoktu. Maeme vardı. Beni seven ve bana tapan bir babaya ihtiyacım yoktu. Tüm ihtiyaçlarımı karşılayan bir adamım vardı. King benim her şeyimdi. Dünyadaki tüm sevgiler onun bana hissettirdikleriyle kıyaslanamazdı. Beni el üstünde tutuyordu ve onu bana hayatındaki tek ışıkmışım gibi bakarken her yakaladığımda evimi bulduğumu anlıyordum.

King benim evimdi. O, hayal edebileceğim ve hatta umabileceğim her şeyden daha iyiydi. Ben tamamlanmıştım.

Elimi gömleğimin altındaki küçük yumrunun üzerine koydum. Artık tamamlanmıştık. İçimdeki hayat bizim bir parçamızdı ve babasının ona tapmadığı ve annesinin onu koşulsuz sevmediği bir hayatı asla bilmeyecekti.

Güçlü kollar etrafıma dolandı ve King'in çok daha büyük elleri benimkileri sardı. Başımı onun göğsüne yasladım ve memnuniyetle iç çektim. İki ay önce, nişan partisinden kısa bir süre sonra onun evine taşınmıştık.

King sahte nişanı sürdürmeyi reddetmişti ve neyse ki Blaise Hughes olanları duyduktan sonra başka bir yoldan gitmeleri gerektiğini kabul etti. King'in Jefferson'a yaklaşmasına artık izin verilemezdi. Blaise'in tepkisinden korkmuştum ama King beni anladığını söylemişti.

Bugün, çocuk odasını pembeye boyayacaktık. Sezgilerim

Doğru. Küçük bir kızımız olacaktı. Hâlâ Dr. Drew bize söylediğinde King'in yüzünün fotoğrafını çekmek isterdim. Aynı anda hem kaybolmuş hem de korkmuş görünüyordu. Erkek olduğunu sanmıştı. Ona göre erkek çocuk dayanıklı ve sert bir şeydi. Bir kızı kırılğan biri olarak görüyordu. Belli ki bu konuda ona öğreteceğim çok şey vardı. "Burada durmuş ne düşünüyorsun?" diye sordu bana.

Kulak.

"Biz. Bizim hayatımız. Bir gün meşe ağacının yanında kuracağı salıncağı hayal ediyorum," diye cevap verdim.

Hep oyun evi olan bir salıncak seti istemiştim. King kulağıma sokuldu. "Bu çok komik."

Ona bakmak için başımı arkaya yatırdım. "Ne oldu?"

Burnuma bir öpücük kondurdu. "Sen salıncakları düşünürken ben seni parmaklıkların üzerinden eğip arkadan becermeyi düşünüyordum."

İçimden bir kahkaha yükseldi. "İkna olabilirim."

Dudaklarına bir öpücük daha kondurdu. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle, ben de yapayım."

Yüzüm ona dönük olana kadar arkamı döndüm ve şortumu indirdim. "Hayal gücünü kullan," diye cevap verdim.

Gözleri bacaklarıma kaydı ve sonra bacaklarıma uzanarak bir parmağını yarığımın üzerinde gezdirdi. "Salıncakları düşündüğüne emin misin, tatlım? Bu amcık sırlıslık olmuştur."

Biraz hava emdim ve başımı salladım. "Evet, ama son zamanlarda ıslak ve ağrılı kalıyorum." Gözleri parladı. "Ağrılı mı? Boşalman gerektiği gibi mi?"

Başımı salladım.

"Farklı hissettiriyor," dedi, dizlerinin üzerine çöktü ve beni inceleyebilmek için bacaklarımı iterek açtı. Parmak eklemlerini açık dudaklarımin arasından geçirdi. "Şişmiş görünüyor," diye mırıldandı, sonra yalamak için eğildi ve dizlerimin bükülmesine neden oldu.

"Mmm, önce yemem gerekecek," dedi ve kendisine en yakın sandalyeyi kapıp beni içine itti. "Üzerime yığılmana izin veremem." Sağ bacağını tuttu ve sandalyenin kolunun üzerine koydu. "Vay be, çok güzelmiş."

Ellerini popomun altından geçirip beni kendine çekmesini, yüzünü oraya gömmesini ve dili uzun, yavaş vuruşlar yaparken zevkle mırıldanmasını izledim.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve ağızıyla buluşmak için doğruldum. O da

sıktı ve beni kendine doğru bastırdı, bunu yaparken hırıliyordu. "Kral," diye nefes nefese kaldım, başım sandalyeye düştü.

"İşte benim tatlı kızım. Yüzümün her yerine boşalmanı istiyorum. Böylece bütün gün seni koklayabilirim."

Onun yaramaz konuşmaları her zaman işleri hızlandırırđı.

Saçlarını çektim ve boşalmak üzere olduğumu bilerek haykırdım. Beni kavradı ve vücudum milyonlarca parlak, orgazmik darbeye bölünürken aç bir inilti çıkardığında fışkırmayı hissettim.

King sanki bir damlayı bile kaçırmak istemiyormuş gibi kalçalarımı yaladı, sonra elimi tutup beni sandalyeden kaldırdı ve kendi etrafımda döndürdü. Eliyle kıcıma sert bir tokat atarak sıçramama neden oldu. "İşte benim iyi kızım," diye hırladı diğér tarafımı tokatlarken. "Benim için açılıyor. Çok tatlı. Şimdi sikimi sıkacak ve yükümü alacaksın."

İnledim ve başımı salladım.

Bana sertçe çarptı ve sandalyenin güverteye sürtünmesine neden oldu. Düşmemek için sandalyeye tutunarak çığlık attım.

"İşte bu kadar. Çığlık at. İnsanların seni duymasını istiyorum. Bu amcığın sahibi benim. Onu dolduran benim." Saçlarımı elinin etrafına doladı ve geri çekerek sırtımın bükülmesine neden oldu, sonra sertçe ağzıma aldı.

Kendi tadımı alabiliyordum ve bu beni pisliğinden ve ne kadar hoşuma gittiğinden dolayı titretti.

"Çok tatlı, değıl mi?" dedi içime girerken.

Başka bir orgazmın yaklaştığını hissettim ve tam arkamda sarsılırken kısık bir inilti çıkardım. İtişlerine karşılık verdim, onun verebileceğı kadar vahşî ve çılgınca olmasını istiyordum. Vücutlarımız birbirine çarparken ağzından karanlık, kirli, çarpık kelimeler döküldü.

Doruğā ulaştığımda adını haykırdım ve salıverilmesi içimde patlarken kolları beni sardı.

Evin çoğı odasında seks yapmıştık ama bu arka avlu için bir ilkti. Gülümseyerek öne doğru düştüm ve başımı hâlâ sandalyeye tutunmuş olan ellerime yasladım.

Benden uzaklaştı ama ben hareket etmedim, etmemem gerektiğini biliyordum. Onu görmek istiyordu. Her zaman görmek isterdi. Parmakları içimden sızan dölüyle oynarken ürperdim ve onu tekrar içime itti. Başımı çevirerek itaatkâr bir şekilde ağzımı açtım ve emmem için aynı parmakları ağzıma soktu.

"Neredeyse mükemmel." Sesi kalındı.

Neredeyse mi?

Parmaklarını dudaklarımın arasından çekti, ben de bıraktım. Sonra, cebine uzanmadan önce kot pantolonunu tekrar yukarı çekti. Sandalyeye oturmak için döndüğümde kafam karışmış bir şekilde yüzüne baktım, *neredeyse* bu yorum hakkında ona soru soracaktım.

Benden önce bir dizinin üzerine çöktü ve elimi tuttu. O zaman anladım.

Elmas yüzük güneş ışığında parlıyordu. Elimini tutup yüzüğü parmağıma geçirdiğinde nefesimi içime çektim. Yakışıklı yüzünde hınzır bir gülümsemeyle gözlerini kaldırıp bana baktı. Elimini tutarak yüzük parmağını öptü.

"Şimdi, mükemmel oldu."

22 Mayıs 2024'te geliyor
Georgia Smoke Serisi'nin üçüncü kitabı Fırtına
Kingston'a hazır olun

ABBI HAKKINDA

Abbi Glines, Rosemary Beach, Sea Breeze, Smoke Serisi, Vincent Boys, Boys South of the Mason Dixon ve The Field Party Serilerinin 1 numaralı New York Times, USA Today, Wall Street Journal ve Uluslararası çok satan yazarıdır. Ayrıca Sweet Üçlemesi ve Black Souls Üçlemesi'nin de yazarıdır. Hayaletlere inanır ve insanlara evlerine girmeden önce perili olup olmadığını sorma alışkanlığı vardır. Evi 1820'de inşa edilmiş ve sonunda kendi perili evine sahip ama onlar dost canlısı ruhlar. İngiliz olmak istediği için ikinci çayı içiyor ama ne yazık ki Alabama'da doğmuş olmasına rağmen şu anda New England'da yaşıyor (bu da onu İngilizlere biraz daha yakın hissettiriyor). Kaç kitap yazdığı sorulduğunda durup parmaklarıyla saymak zorunda kalıyor ve o zaman bile birkaçını unutuyor. Kilitlenip yazmadığı zamanlarda birinci sınıfa giden kızını eğlendiriyor, kitap okuyor (hayaletler dahil evdeki herkes onu yeterince uzun süre yalnız bırakırsa), internetten alışveriş yapıyor (büyük Amazon Prime bağımlılığı) ve bir sonraki Disney World tatilini planlıyor (ve artık büyük kızı Annabelle Disney'de çalıştığı için sık sık gitmek için bir bahanesi var).

Abbi ile çevrimiçi olarak birkaç farklı şekilde bağlantı kurabilirsiniz. Sosyal medyayı ertelemek için kullanıyor.

[Facebook](#)

[Twitter](#)

[Instagram](#)

[TikTok](#)

Snapchat: abbiglines

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.